

АН УИЙЛ СЛЕДИ ПО ПЯСЪКА

Превод от английски: Силвия Вагенщайн, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Със списък в ръка Шарлот още веднъж провери багажа си, подреден върху леглото ѝ: специален сапун, който се пени в солена вода; шнорхел, маска и плавници; фотоапарат и три филмчета; сандали за ходене по кораловия бряг; крем против слънчеви изгаряния; уокмен и касети...

След като се убеди, че не е пропуснала нищо, започна да подрежда вещите в двете леки найлонови торби, приготвени за утрешното пътуване. Винаги се бе чудила на туристите, които мъкнат със себе си безбройни куфари, претъпкани с дрехи, от които всъщност нямат нужда. Самата тя бе свикнала да пътува почти без багаж, защото работеше в голяма туристическа агенция и вече седем години обикаляше света.

Докато подреждаше багажа си, Сали ѝ донесе чаша кафе. Сали бе една от нейните съквартирантки, работеше за „Асошиейтед Прес“, рядко излизаше от Лондон и заемаше по-малката стая в апартамента. Шарлот делеше по-голямата стая с Кей — стюардеса, работеща в международни авиолинии, която преди няколко дни излетя за Банкок. Те се засичаха рядко в апартамента, защото Шарлот прекарваше твърде малко време в Англия — идваше или по време на отпуската си, или — както сега — да се стегне за преместване на някой курорт. И трите момичета бяха малко под трийсетте, и трите нямаха намерение да променят положението си на независими жени, изграждащи кариерите си.

— Радваш ли се? — попита Сали, седна на крайчето на едното легло и отпи от кафето.

Тя харесваше работата си, благодарение на която се срещаше с най-различни и известни хора, но през отпуските ѝ се налагаше да наглежда племенниците си, за да може разведената ѝ сестра „да поеме дъх“. Сали завиждаше малко на приятелките си, задето могат да обикалят света, макар че — както се изразяваше Кей — това им „излизаше през носа“.

Шарлот се изправи и погледна съквартирантката си с топла чаровна усмивка, с която обикновено успокояваше нервните и раздражителни клиенти.

— Винаги се радвам... Особено този път. Да прекараш две седмици на шхуна и да обикаляш от остров на остров е истинско блаженство!

— Така е — каза Сали с тъга. — Колко ми се иска да дойда с теб! Мразя февруари! А ти утре ще се потопиш в топлото море... Завиждам ти!

— Нали не обичаш да плуваш, а и във вторник имаш среща с онзи супермъж — напомни ѝ Шарлот. — Наистина ли би се отказала от откровен разговор с него в апартамента му заради едно пътуване?

— Не, не бих — усмихна се при мисълта за предстоящото интервю с прочутия филмов артист, героя на нейните мечти. — Само дано не ме разочарова. А какви ли ще бъдат мъжете на тази твоя шхуна?

— Сигурно са пенсионери, жадуващи за екзотични приключения. Обиколката е скъпо удоволствие, ако плащаш пълната му стойност, тъй че не вярвам на борда да има млади мъже. Те обикновено седят на брега и посещават курс по подводно плуване. А и повечето гмуркачи не са от моя тип.

— Всъщност досега не съм разбрала какъв е твоят тип — отбеляза Сали.

От четири години живееха заедно и през кратките си пребивавания в Лондон Шарлот бе излизала с няколко мъже. Всички те бяха съвсем различни и с нито един от тях нещата не отидоха по-далеч от две-три срещи.

Тя сви рамене.

— Аз самата още не съм сигурна какъв тип харесвам. Дали не търся идеалния мъж, който в действителност не съществува?

— Май всички мечтаем за такъв мъж... — внимателно изрече Сали.

Дванадесет часа по-късно Шарлот седеше в залата за заминаващи пътници на летището Хийтроу, чакаше да обявят нейния полет и гледаше през огромния прозорец как един пътник подава

паспорта си за проверка. Торбата ѝ бе предадена на багаж и сигурно вече пътуваше към швейцарския аеробус, излитащ за Цюрих.

Пътникът беше много висок и тъмнокос, малко над тридесетте. Багажът му също се състоеше само от найлонова торба с дълги дръжки, а и облеклото му изглеждаше удобно за пътуване: спортна риза, лек пуловер без ръкави и сако. Носеше добре изгладени светли джинси, а летните му обувки бяха лъснати до блясък.

Чиновникът на гишето направи някаква забележка по паспорта. Внезапно мъжът се усмихна и иначе суровите черти на лицето му омекнаха. Той прибра паспорта си — същия тъмносин британски паспорт, какъвто бе имала Шарлот, преди да го замени с тъмночервения на Европейската общност — и го сложи във вътрешния джоб на скъпото си сако със спортна кройка. Влезе в залата и тръгна между редиците, като се оглеждаше къде да седне.

Шарлот усети, че не е в състояние да откъсне поглед от него.

Не че беше някаква знаменитост или пък голям красавец — ако бе така, едва ли щеше да привлече вниманието ѝ. Тя харесваше лица с по-мъжествени черти, а неговото бе тъкмо такова. То изглеждаше строго, брадичката бе волева, а сресаната назад гъста коса откриваше високо умно чело. Изпод правите черни вежди гледаха проникателни светлосиви очи. Благородната му осанка подсказваше, че вероятно е мъж с високо обществено положение, който пътува първа или поне бизнес класа.

Почуди се какъде ли заминава той и с каква цел. Непознатият не приличаше на отпускар, за разлика от нея, макар че тя заминаваше не само на почивка.

От Цюрих Шарлот трябваше да продължи за Мале — след дълги години раздяла я чакаше нова среща с далечните коралови атоли в Индийския океан, на които бе прекарала детските си години. Кой знае колко се е променило всичко, помисли тя и чу, че обявяват нейния полет.

По пътя към изход номер тридесет и четири мина покрай непознатия. Той съсредоточено четеше „Файнаншъл Таймс“ и дори не я погледна.

Тя изпита леко разочарование — ето че бе харесала един мъж, когото никога повече няма да види. С нейната работа и възраст — двадесет и шест години — Шарлот не страдаше от липса на кавалери и

винаги имаше с кого да излезе. Но нито един от нейните познати нямаше и най-малка прилика с изградения в съзнанието ѝ образ на мъжа, за когото би се омъжила.

Миналата нощ дълго не успя да заспи. Мислеше си, че причината да не хареса нито един мъж достатъчно се крие в необичайното ѝ детство, събудило неосъществими надежди и очаквания.

В края на краищата, не съм нещо особено, въздъхна Шарлот. „Средно аритметично“ — ето как оценяваше себе си. Защо тогава „госпожица Средно Аритметично“ си въобразява, че някой „господин Забележителен мъж“ трябва да ѝ обърне внимание?

Може би защото до четиринадесетата си година тази госпожица бе расла и беше възпитавана от един необикновен човек, чието влияние върху нея се бе запазило и след смъртта му. Защото личността и характерът на дядо ѝ останаха еталон, според който тя преценяваше всеки срещнат мъж, макар и да съзнаваше, че никой не може да се сравни с него...

Отпред ситнеше руса жена на високи токчета и в бял панталон — толкова тесен, че под него се очертаваха плитките ѝ бикини. Шарлот лесно я изпревари и закрачи по-нататък. Вече бе летяла до най-далечните страни, но и досега при всяко пътуване изпитваше приятна възбуда.

Обикновено хората се оплакваха от неудобствата на далечните полети и тя им съчувстваше, ако те бяха възрастни, болни или пътуваха с малки деца. Всъщност смяташе всяко летище за възхитително място и обичаше да наблюдава тълпите от хора, както някога бе наблюдавала пасажите риби край кораловия риф около острова Малък Табу.

Пред изход номер тридесет и четири тя огледа пътниците. Кой ли от тях ще летят до Цюрих и кои ще се прехвърлят на нощния полет за Мале — столицата на купчина коралови атоли, наричана с гръмкото име Република Малдивски острови? По всяка вероятност, бъдещите ѝ спътници на шхуната „Морска птица“ щяха да се окажат съпружески двойки, защото всички каюти бяха двуместни...

За своя голяма изненада в края на опашката зърна същия висок мъж и реши, че той може би пътува за Швейцария по работа. Но тогава щеше да бъде облечен по-официално и да носи куфарче с документи, а не лека пътна чанта, нали?

Мястото ѝ в самолета се оказа до прозореца. До нея се настани възрастен свещеник. Тя не видя къде е седнал непознатият, а не искаше да се обръща, за да узнае.

Полетът продължи два часа, през които сервираха напитки и студени закуски. Шарлот познаваше добре летището в Цюрих. То беше малко мрачно, но удобно, имаше хубав магазин за сувенири и книжарница, в която се надяваше да намери нещо леко за четене. Тя владееше френски, италиански и испански — който иска да напредва в туристическия бизнес, трябва да знае чужди езици.

В транзитната зала обаче обявиха, че полетът за Мале е изтеглен за по-ранен час и пътниците трябва да се качват в самолета. Настъпи паника, някои се изплашиха, че самолетът ще излети без тях.

Шарлот забеляза високия англичанин, който вървеше към същия изход, без да бърза, като въпреки това изпреварваше мнозина пътници, обременени с ръчен багаж. Ето — той се изравни с блондинката на смешни токове, заговори я и след минута пое тежката ѝ чанта...

„Дали го прави от добро възпитание, или го е привлякло сексапилното ѝ тяло?“, запита се Шарлот. А може би е бил впечатлен от разкошната ѝ платиненоруса коса?

Неведнъж бе забелязвала, че самотните мъже на път лесно завързват познанства с жени извън кръга на обичайните си познати. Тръгнали на почивка, хората си позволяваха да се отпуснат, за което по-късно често съжаляваха. Русокосата явно беше решила максимално да използва ситуацията, защото закачливо гледаше привлекателния си спътник отдолу нагоре, като оживено му разказваше нещо и предизвикателно кършеше снага.

Големият аеробус за Мале беше почти пълен, очакваха само транзитните пътници от Лондон. Шарлот се озова на един ред с непознатия англичанин, но неговото място бе до прозореца на дясната редица, а нейното — също до прозореца, но в лявата. На мястото до нея се настани момченце, чиито родители заеха кресла в средната редица. Блондинката не се виждаше никъде...

Всъщност Шарлот пътуваше към нова работа на ново място, но преди това ѝ предстоеше да прекара двуседмична почивка. И затова, вместо вода или плодов сок, си поръча червено вино към

превъзходната вечеря от телешко с гъби, последвано от разкошен шоколадов мус и порция камамбер. Докато се хранеше, тя поглеждаше вдясно към края на редицата, където непознатият англичанин и седящият до него брадат мъж бяха завързали оживен разговор...

В един през нощта швейцарско време аеробусът кацна в Найроби за смяна на екипажа. Пътниците останаха на борда. Шарлот внимателно прекрачи спящото до нея момче и отиде до отворената врата да вдъхне африканския въздух. Там вече се бяха събрали неколцина други пътници, очевидно водени от същото желание.

Един от тях бе високият англичанин. Той говореше със стюардеса на безупречен френски, но забеляза идването на Шарлот и направи крачка встрани да я пусне по-близо до вратата. Вече бе съблякъл пуловера си без ръкави и останал по риза.

Тя зърна ръцете му и реши, че те невинаги почиват върху някое бюро или облегалки на кресло. Стюардесата влезе в салона и Шарлот попита непознатия:

— Знаете ли колко е часът местно време?

Той погледна часовника си.

— Току-що мина три.

Гласът му бе плътен, дълбок и целият той с мускулестите си рамене, силни ръце и стегнат корем някак не беше на мястото си в препълнения салон на самолета. Тя обаче бе сигурна, че ако се наложи, той е способен да оцелее в много по-тежки условия. В отдавна отминали времена на колониалната ера този мъж вероятно щеше да управлява цял окръг някъде по далечните граници на Британската империя... Дядо ѝ бе познавал такива хора и често ѝ разказваше за техните подвизи.

— Ако престоят ни е цял час, биха могли да ни пуснат на летището и да приберат от туристите малко твърда валута — отбеляза Шарлот.

Мъжът сви рамене.

— Може би авиокомпанията плаща по-малко, като ни държи на борда.

— Аз се чувствам горе-долу добре, но за вас пътуването сигурно е доста уморително — каза тя със съчувствие.

— Ще го преживея — отвърна той със същата усмивка, която Шарлот бе забелязала на летището Хийтроу, но сега бе предназначена

за нея и затова ѝ се стори по-чаровна.

Настъпи мълчание. Тя смяташе, че сега е негов ред да каже нещо. Най-естествено би било да я попита закъде пътува, защото пристигнеха ли в Мале, всеки пътник щеше да поеме към някой от множеството острови. Но може би англичанинът не се интересуваше накъде пътува тя...

Вероятно той предпочиташе по-сдържани жени или пък е женен и обръща внимание само на блондинки, които имат нужда от помощ...

Шарлот се обърна и влезе в салона.

След като на пътниците бе показан видео филм, светлините изгаснаха. Само една лампа светеше цяла нощ — тази над креслото на брадатия съсед на англичанина; той четеше книга, без да се смущава, че светлината пречи на околните да спят. Шарлот ту задрямваше, ту се събуждаше — мъжът пред нея силно хъркаше. Тя си представи в какво кисело настроение ще слязат нейните преяли и недоспали спътници на летището след няколко часа и колко внимание и такт ще трябва да проявят към тях организаторите при посрещането.

Замисли се над служебните си проблеми. Неотдавна фирмата, за която работеше откакто се дипломира, бе погълната от друга — значително по-голяма компания. Всичките ѝ колеги пророкуваха, че при подобно сливане масовите съкращения са неизбежни и ще има да хвърчат глави.

Шарлот не се страхуваше от съкращение, но отдавна усещаше, че в туристическия бранш настъпват промени и той трябва да се преориентира към новите изисквания на клиентите. Нейната фирма бе погълната от „Жардийн Латимор“, която през последните години упорито разширяваше операциите си и един след друг завладяваше терените, изгубени от по-мекушави конкуренти, докато стана безспорен лидер в британския туризъм.

Интересното бе, че компанията си оставаше частна и се ръководеше от прекия потомък на основателя ѝ. Шарлот се надяваше, че новият президент ще се окаже по-либерален от предишните ръководители и няма да пречи на жените да заемат ръководни постове във фирмата...

До кацането оставаше около половин час и за да избегне опашките, Шарлот побърза да отиде до една от шестте тоалетни на самолета и да се измие. На връщане забеляза, че по другата пътека на мястото си се връща високият англичанин. Бе чисто избръснат и преоблечен в къси панталони и три четвърти чорапи. Може би той наистина пътуваше за Мале по работа? Или пък е държавен чиновник? А възможно — и адвокат...

Стюардесите раздадоха на пътниците горещи влажни кърпи, а след това дойде и закуската — спанак с шунка и топли кифлички. Капитанът на самолета обяви, че след малко ще се покажат първите атоли. Момчето, седнало до Шарлот, се наведе към прозореца. След няколко минути тя видя отдавна позната гледка — изумруденозелени петна по плитчините на океана...

Едно време, когато се връщаше от пансиона за ваканциите, тази гледка беше като предизвестие за нова среща с единствения мъж, когото някога бе обичала... Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя премигна няколко пъти, като се помъчи и да преглътне и буцата, заседнала в гърлото ѝ. Беше неразумно да се поддава на емоции, но тъкмо тези разпръснати острови сред Индийския океан тя все още наричаше свой дом...

На излизане от летището групата бе посрещната от весело момиче, което говореше с австралийски акцент. То провери по списък дали всички участници в обиколката са налице и каза:

— Дами и господа, добре дошли на Малдивските острови! Сигурно сте уморени от дългия полет, но скоро ще си починете на острова, край който ви очаква шхуната „Морска птица“. Току-що изпратих групата, която пътува с нея преди вас, и всички до един заявиха, че не са имали по-приятна почивка. Сигурна съм, че в края на пътуването и вие ще сте на същото мнение. Сега екипажът подготвя шхуната и следобед ще се качите на борда. Ще обядвате на острова, а ако желаете, можете да поплувате или да си починете на сянка и да изпиете по една студена напитка. Фериботът е на две крачки оттук, но може би някой от вас би желал да му помогнем с багажа...

— Аз! — обади се блондинката с високи токове. Тя мъкнеше със себе си и един огромен куфар — толкова тежък, че едва го бе свалила

от багажната лента на летището.

— Няма проблеми, госпожице Бейкър. Някой друг да има нужда от носач?

Групата тръгна към кея. Шарлот забави крачка и огледа хората, с които щеше да прекара близките две седмици. От опит знаеше, че хората с тежки характери и кавгаджиите се изявяват още през първия ден, но е много трудно да предвидиш кой ще запази самообладание в случай на нещо непредвидено... Също така бе убедена, че не бива да съди за хората по външността им. Може би под платиненорусата хубост на госпожица Бейкър се криеше неподозирана сила и уравновесен характер.

Фериботът, който ги очакваше на кея, се оказа един туземен *дхони*, който се наричаше още *паром*. Пътниците складираха багажа в огромна кабина, а после се настаниха на палубата, над която имаше опънат платнен навес.

Шарлот седна по-удобно, като подложи под гърба си пътната чанта, сложи си слушалките и пусна уокмена. Загледа се в морето. Не искаше да завързва разговори и да бърза със запознанства. Тя слушаше музика, гледаше необятната шир, изпъстрена с по-близки и по-далечни островчета, белите облаци, бавно плуващи по синьото небе над океана, прострял се от източните брегове на Африка до западните покрайнини на Тайланд и Малайзия.

Дхони се разлюля от негодлемите вълни, оставени от един кораб, и блондинката госпожица Бейкър леко извика от изненада. Протегнала босите си крака с навити крачоли на панталона, тя седеше на края на палубата. На левия ѝ глезен имаше златна гривна, а ноктите бяха лакирани в яркорозово. По млечнобялата кожа обаче не се забелязваше и следа от плажен крем или масло.

Шарлот не искаше да се меси, но не можеше да седи и да гледа безучастно как това празноглаво момиче си търси белята под тропическото слънце. Бе изпреварена обаче от друга по-възрастна жена, облечена в лек памучен тъмносин костюм, която извади шишенце лосион, намаза лицето и ръцете си и връчи шишето на госпожица Бейкър.

Не само Шарлот избягваше разговорите. Мъжът с брада, който цяла нощ бе чел в самолета и когото веселата австралийка нарече „професор Педингтън“, отново отвори своята книга. А високият

англичанин — господин Ричмънд — също си сложи слушалки и си пусна уокмен — от скъпите модели, към които Шарлот отдавна поглеждаше с възхищение, и какъвто си бе обещала един ден да купи. Каква ли музика слушаше господин Ричмънд?

Сивите му очи бяха присвити от яркото слънце. Леко мургавата му кожа щеше да придобие прекрасен бронзов загар... Шарлот си спомни почернялото лице на дядо си, белите му коси и яркосините очи. Спомни си колко хубаво беше да те обичат, да те закрилят и разбират. Дали някога щеше да срещне мъж, който цял живот ще я обича, както и тя него?

Светът е пълен с мъже, помисли тя с ирония. Някои я привличаха, а и те не оставаха безразлични към нея. Но те обикновено търсеха или краткотрайни връзки, или скучно съществуване в някое предградие, като на нея ѝ бъде отредена ролята на слугиня, бавачка и домашен психиатър...

Нито един не ѝ бе предложил това, което тя копнееше да открие в един мъж: любов, вярност, чувство за хумор, благородство на характера и пътешествия. „Дали не искам прекалено много?“, запита се Шарлот.

Наближаваха острова, на който ги чакаше обядът. Вече се виждаше шхуната, която за две седмици щеше да стане техен дом. Господин Ричмънд единствен я разгледа подробно, като извади малък полеви бинокъл.

Паромът бавно се придвижваше по тесен виещ се проход между рифовете, обкръжаващи острова. Отдалеч се виждаше плажен бар с покрив от палмови листа, построен над водата. На брега група младежи играеха фризби. Половин дузина тъмнокожи носачи — местни жители или емигранти от Шри Ланка и Бангладеш — очакваха *парома* на кея.

Оказа се, че и Шарлот, и господин Ричмънд имат едно и също намерение — да оставят другите да слязат на брега преди тях. Когато я пусна да мине пред него, тя му благодари, но не се усмихна, защото си спомни епизода в Найроби...

Един от носачите ѝ протегна ръка и макар че би могла да слезе на брега без негова помощ, Шарлот му се усмихна, каза: „*Шукрия*“ и

му подаде и чантата си, защото момчето сигурно имаше нужда от бакшиш. То тръгна към сградата, в която бе разположена администрацията и рецепцията.

Господин Ричмънд я настигна и попита:

— Какво му казахте?

— „Шукрия“. Това означава: „Благодаря“. Преди да отпътувам за някъде, имам навик да научавам някоя и друга дума на съответния език — отвърна тя.

Нямаше намерение да му обяснява, че от детски години свободно говори *дхивеи* — езика на Малдивите — и може да ползва *тана*, тяхната писменост.

— Полезен навик — каза Ричмънд.

Тя забеляза, че той сам носи чантата си. Дали пестеше пари, или просто бе свикнал да се оправя без чужда помощ?

В просторния, отворен към плажа хол на рецепцията всички получиха тънки резенчета кокос и по чаша сок от папая във високи чаши, украсени с цветчета бял жасмин. Администраторката на рецепцията — красиво местно момиче, раздаде плажни кърпи и талони за обяд, като обясни на перфектен английски, че който желае, може да остави в сейфа пари и ценни вещи, както и багаж за съхранение.

— Например — посочи то куфара на госпожица Бейкър, — за този куфар няма място на борда на шхуната, но тук той ще е в пълна безопасност — после момичето влезе в някакъв кабинет.

— Какво иска да каже тази... — възмути се стопанката на куфара. — Не мога да го оставя, та там са всичките ми дрехи!

Съпругът на жената в синия костюм забеляза:

— На борда няма да ви трябват много дрехи, освен два чифта къси панталони и няколко тениски.

— Два чифта къси панталони?! — ужасено възкликна блондинката. — За две седмици?!

— Те бързо съхнат на палубата — поясни жената в синия костюм. — Нали виждате как екипажът суши прането?

— Нямам намерение да пера! — отвърна надменно госпожица Бейкър. — А когато се върна вкъщи, ще дам дрехите на химическо чистене. А и нали каютите са двуместни? Ще има място и за куфара върху второто легло — реши тя. После се замисли за миг и добави: —

Нали ще има острови с луксозни хотели и дискотеки? Там не може да се ходи по къси панталони!

— Дискотеките не са наша слабост — добродушно ѝ отвърна жената в синьо, — ще ги оставим за вас, по-младите — след това се обърна към Шарлот с усмивка: — Аз се казвам Джанет, а съпругът ми — Бил. Не е нужно да си говорим на „ви“, нали?

Шарлот се представи и Джанет се обърна към професора, който отново се бе съсредоточил в своята книга. Тя докосна ръката му и каза:

— Решихме да се наричаме по имена. Ако нямате нищо против, разбира се.

— Имам, но само защото мразя името, което са ми дали моите родители. Предпочитам начина, по който ме наричат студентите. Те ми казват „Проф“.

Господин Ричмънд на свой ред каза, че името му е Дийн и че отива да плува.

Шарлот също имаше бански костюм в чантата си и скоро също се озова в прозрачната като стъкло топла вода. Отпусна се и забрави за всичките неудобства на безсънната нощ. След като се наслади на плуването достатъчно дълго, излезе на брега да изсъхне на слънце.

Там я откри Лиз — хубавата весела австралийка, гид и отговорник на групата.

— Приятна ли е водата?

— Фантастична! — усмихна ѝ се Шарлот.

— А къде е господин Ричмънд? Този гмурец с шнорхела не е ли той?

— Не зная. Може би.

— Да не сте се скарали по пътя? — загрижено попита Лиз.

— Защо? — не я разбра Шарлот.

— Нали знаете... Полетът от Лондон е дълъг и това понякога изнервя хората, а и той е доста едър и сигурно не му е било лесно да седи с часове свит на седалката в самолета...

— Вероятно си права, но според мен полетът не му се е отразил зле. Зная това, защото седяхме на една редица, само че до срещуположни прозорци.

— Защо не са ви сложили един до друг? Трябваше да помолите стюардесата да ви размести! — възкликна Лиз.

— Защо да седим заедно? Та ние не се познаваме!

— Така ли? — изстена Лиз и се удари по челото с ръка. — И таз добра!

— Не... разбирам...

— Ами... Аз реших, че сте се скарали, и нищо повече. Макар че не ми приличаше на кавга, и двамата ми се струвате зрели и разумни хора. От друга страна, не можех да повярвам, че в Лондон могат да объркат нещата до такава степен! Никога не съм попадала в по-ужасна бъркотия!

За седем години работа Шарлот бе оправяла какви ли не кашии и затова спокойно попита:

— Какъв е проблемът?

— Проблемът е... — Лиз млъкна и дълбоко пое дъх. — Не зная защо, но според списъка вие и Дийн Ричмънд пътувате заедно. И са ви сложили в една каюта...

ВТОРА ГЛАВА

Шарлот примигна от изненада.

— Моля?! Как е станало?

— Нямам представа. Сигурно е компютърна грешка.

— Тава е абсурдно! Компютрите не грешат! Грешат хората, които ги ползват. Лиз, разбирам, че вината не е твоя, но трябва да оправиш нещата.

— Не мога да направя нищо друго, освен да ти предложи да делиш каютата с госпожица Бейкър...

— Не! — без колебание отвърна Шарлот. — Съжалявам, но не мога да прекарам две седмици в малка каюта с човек, с когото нямам нищо общо, освен пола и националността. А и на нея ѝ трябва свободно легло за онзи куфар. Ако онази симпатична жена — Джанет, бе сама, с удоволствие бих се настанила при нея. Защо не помолиш господин Ричмънд да се нанесе при професора? Или професора — при Ричмънд? Надали ще се зарадват, но поне няма да лаят по нервите един на друг.

— Добре. Щом не искаш... Ще поговоря с тях.

До тоалетните в сградата имаше и душеве. Шарлот изми солената вода от косата и тялото си. И двете ѝ съквартирантки — Сали и Кей, носеха косите си къси и не разбираха защо Шарлот, която пътува толкова често, също не иска да се подстриже.

А причината бе, че късата коса изисква непрестанни грижи и поддържане, а тя невинаги имаше време за фризьор. Затова бе оставила косата си дълга до раменете, като я носеше пусната, връзваше я на опашка или я навиваше на кок — според случая.

Кей се къносваше, а Сали на всеки шест месеца си правеше руси кичури при фризьор. От време на време Шарлот мажеше косата си с лимонов сок и в резултат приличаше на тийнейджърка, леко изрусена от слънцето. Преди да тръгне от Лондон, беше боядисала миглите си в

козметичен салон, за да не си слага спирала за очи. Качествената спирала за мигли трудно се отмиваше, пък и бе смешно да седиш на плажа с размазани черни ивици под очите.

Тя спря на входа на плажното барче и се огледа. Джанет и Бил я забелязаха и повикаха. Шарлот подозираше, че Бил ще предложи да я почерпи, а това не биваше да се допуска. Затова тя си купи от бармана сок от *гуава*, взе сламка и отиде при новите си познати.

Те се оказаха общителни хора и човек лесно можеше да се досети, че са женени отдавна, живеят добре и вероятно имат много деца — също така спокойни и уравновесени.

Учуди я фактът, че Бил премълча с какво се занимава. Обикновено първото нещо, което хората споделяха, беше професията им. За себе си тя предварително бе решила, че, ако я запитат с какво си изкарва прехраната, ще каже, че е чиновничка. Надали някой щеше да я разпитва по-подробно, защото хората се интересуват предимно от себе си...

— Докато децата ходеха на училище, през лятото ходехме на почивки — спомни си Джанет. — Но сега предпочитаме да прекарваме зимите на топло. Така е по-разумно. А ти, Шарлот? Била ли си някога на подобна обиколка?

— Не — правдиво отговори тя. — За първи път ми е.

Появи се Лиз.

— Не, не ставайте, господин Уорън. Мога ли да говоря с теб? — обърна се тя към Шарлот.

Шарлот се извини пред съпрузите Уорън и последва Лиз към усамотения край на бара.

— Говорех и с двамата. Професорът е съгласен, но господин Ричмънд — не.

— Защо?

— Не казва. Може би не харесва професора, както ти не харесваш Даян Бейкър.

Шарлот се замисли. Ако сега беше на мястото на Лиз, щеше да изпрати в представителството в Лондон факс и да предложи да компенсират един от ощетените клиенти с двуседмичен престой на някой от луксозните острови.

Но тогава щеше да се разбере, че един от ощетените пътници е тяхна служителка, която ползва намаление. И щеше да ѝ се наложи да

се откаже от обиколката в полза на истинските клиенти на фирмата, платили пълната стойност.

— Тежка ситуация, нали? — в гласа на Лиз прозвуча съчувствие.
— Защо самата ти не поговориш с господин Ричмънд? Малко са мъжете, способни да откажат на хубаво момиче, ако то употреби целия си чар...

— Не зная... Но... Ще опитам.

— Той е ето там, храни рибите — посочи Лиз към кея.

Шарлот взе чашата си със сок, върна се на плажа, събу се боса и преджапа по водата към кея. Дийн Ричмънд седеше, провесил единия си крак, и напрегнато гледаше какво става във водата всеки път, когато хвърляше парче хляб.

Няколко минути Шарлот стоя зад гърба му, като гледаше познатите шарки и форми на рибите и си мислеше за Маник — туземното момче, с което някога можеше с часове да следи играта на рибешките пасажии. Къде ли бе Маник сега? „Сигурно има голямо семейство, което рядко вижда, защото работи на някой търговски кораб по линиите Мале — Сингапур“, предположи тя.

Като деца бяха много близки, а сега имаше вероятност дори да не се познаят... Шарлот се отърси от спомените и тихо изрече:

— Мога ли да ви обезпокоя за минута, господин Ричмънд? — той бавно обърна глава и я изгледа. — Не, моля ви, не ставайте. Ще остана за малко при вас, ако не възразявате — Дийн кимна и тя седна недалеч от него. — Дойдох да ви помоля за голяма услуга. Лиз вече ви е обяснила, че с резервациите е станала някаква грешка. Единственото решение е двама от пътниците да делят една каюта. Даян Бейкър е обременена с много багаж, пък и не вярвам да се разберем с нея. Ето защо се надявам, че вие и професорът ще ни помогнете да разрешим проблема...

Дийн поклати глава.

— Съжалявам. Няма да стане.

— Но защо? Доколкото мога да определя, вие сте човек с добро образование... и възпитание... И по-лесно от всеки друг член на групата бихте намерили общ език с него...

— Така ли смятате? — Ричмънд повдигна едната си вежда. — Не сте наблюдателна.

Тя много се учуди и преди да запита какво всъщност има предвид, Дийн Ричмънд продължи:

— Вече обясних на Лиз, че няма да делия една каюта с професора. Вие, доколкото разбирам, също така твърдо сте решена да не се нанасяте при госпожица Бейкър. Но има още един вариант.

— Какъв е той?

— Дватамата с вас да останем в една каюта. Какво ще кажете?

На Шарлот рядко ѝ се случваше да загуби ума и дума. Сега обаче изненадата бе толкова силна, че не знаеше как да реагира. Какви ги приказваше той? Да не би да се шегуваше? Или това е някакъв намек?

— Предполагам, че леглата на шхуната не са удобни за спане, особено за човек с моя ръст, затова смятам да спя на палубата — обясни той с лека усмивка, предизвикана от обърканото ѝ изражение. — През нощта каютата ще е изцяло на ваше разположение. А през деня ще ползвам шкафовете и душа. Съгласна ли сте?

Шарлот също смяташе да прекарва нощите си под звездите и дори бе взела със себе си надуваем дюшек. Тя попита колкото се можеше по-безразлично:

— Но какво ще правите, ако времето се развали? Ако започнат дъждове или се надигне силен вятър? Нали разбирате, всичко може да се случи — добави, макар добре да знаеше, че това време на годината местните жители наричат *динаша* — сезонът на риболов без ветрове и дъждове. Бурите идваха през юни и тогава плаването дори от един остров до друг не беше за препоръчване.

— Тогава ще сляза в салона... Не бързайте с отговора. Имате време да помислите. Ще ни качат на борда чак следобед — той се изправи и допълни, като я гледаше отгоре: — Но ако не се съгласите, ще хвърляме ези-тура и който изгуби остава на брега. Фирмата сигурно ще измисли някаква компенсация за него, защото грешката е на нейни служители. От това едва ли на загубилия ще му е по-приятно, който и да е той, нали? Е, помислете. Ще се видим по-късно...

Шарлот все още обмисляше предложението му, когато при нея пристигна Лиз.

— Какво стана? — попита тя.

— Не успях да го убедя. А къде спи екипажът?

— Едната каюта е на капитана. Другата делят готвачът с тримата моряци и не вярвам да имат никакви удобства, вентилатори и прочее. Освен това тя е до кухнята. За европейец това е все едно да спи в сауна... Не, ще се наложи да оставим някого на брега, но кого? Може би госпожица Бейкър ще се съгласи да я настаним за тези две седмици на някой по-люксов остров... На Курумба или Бандос...

— Може и да се съгласи... А може и да напише оплакване срещу фирмата ти до някой булеварден вестник — предположи Шарлот и отново си представи какво ще стане с нейната собствена кариера, ако това наистина се случи и хората разберат, че Шарлот, служителка на същата тази фирма, е допуснала да свалят от шхуната клиент... — Господин Ричмънд направи друго предложение... Двамата с него да бъдем в една каюта. Според... объркването...

— Наистина ли? — облеци се Лиз. — Чувала съм за светкавични предложения от този род, но това е направо световен рекорд! А ти какво му отговори?

— Ами... Още мисля... Той ще спи на палубата и каютата ще му трябва само да се преоблича и да ползва душа. За душа бихме могли да се редуваме, това не е проблем. В края на краищата, и в самолетите, и в стаите на хотелите, и в частните вили под наем няма мъжки и дамски тоалетни, нали?

— Е, ако удържи на думата си... Той е голяма работа. Когато го видях за първи път, си помислих, че с такъв мъж бих могла да остана дори на някой необитаем остров!

— Виж, дойдох да си почина и да поплувам с акваланг. Пък и не вярвам той да има користни намерения спрямо мен. Не зная само какво ще си помислят останалите...

— Остави това на мен — бързо предложи Лиз. — Ще обясня всичко както трябва. Ако ти беше на мое място, щеше да знаеш, че хората преди всичко мислят за собствените си удобства...

— Възможно е — усмихна се Шарлот. — Дано само професорът не започне да настоява да дели каютата си с господин Ричмънд!

— О, не вярвам! — възрази Лиз. — Видях как ядеше бонбони на ферибота и дори не помисли да почерпи някого. И понеже стана дума за храна, вече е време за обяд. Хайде да вървим.

Лиз я заведе до ресторантчето — просторно, открито от двете страни помещение под покрив от палмови листа — и отиде да търси

останалите членове на групата. Освен Бил и Джанет Уорън, доведе още две съпругески двойки.

Даян Бейкър, преоблечена в къси бели панталони и тясна блуза, очертаваща красивите ѝ едри гърди, се настани до Шарлот и каза:

— Ужасна жега е, нали?

— Да, много е топло — съгласи се Шарлот. — Съвсем близо сме до екватора.

— Така ли? Това е интересно — отговори Даян разсеяно и Шарлот отново се зачуди какво прави тук тази жена и защо е тръгнала да обикаля безлюдни острови в океана, а не дискотеките на Маями, например.

— Гмуркаш ли се с акваланг?

— О, да! — с жар отговори Даян, за голямо учудване на Шарлот. — Имах един приятел, който беше луд на тази тема, и той ме научи. А ти можеш ли?

— Да.

— Мислех си, че ще срещна по-млади хора. С тези тук има да скучаем, нали? Само този изглежда горе-долу свестен — посочи тя Дийн Ричмънд. — И е симпатичен. Помогна ми с багажа на Хийтроу. Другият е много стар, пък и не обичам брадати мъже. А ти?

Шарлот сви рамене.

— Дано екипажът да е от весели хора.

— Те са местни жители.

— Когато ходех на училище, имаше деца от всякакви националности... индийци, китайци, дори малтийци... Ако човекът е добър, цветът на кожата няма значение.

— Така е, но моряците сигурно са семейни. Малдивците рано се женят — забеляза Шарлот.

— Значи не си тук за първи път, така ли? — реши Даян.

За щастие, в този момент Лиз почука с лъжичка по чашата си и се обърна към групата:

— Дами и господа, трябва да ви информирам за някои неща. Всички курортни острови имат телефонна връзка, така че по всяко време на денонощието ще имате възможност да се свържете с мен по телефона или да ми оставите съобщение. На „Морската птица“ има радиопредавател, а вашият капитан е изключително опитен моряк,

който се ориентира сред островите и рифовете, както вие се ориентирате сред улиците на вашия градски квартал.

— А ако стане корабкрушение или някой се разболее? — попита един от мъжете, с които Шарлот още не се беше запознала.

— Капитанът знае как да постъпи, господин Нийдсън. Или ще ви закара до най-близкия курорт, или — в случай на по-сериозно заболяване — ще извика хеликоптер. А в Мале има модерно обзаведена болница с добри специалисти — изчака други въпроси, но понеже такива нямаше, продължи: — Имахме малко недоразумение, но благодарение на добрата воля на госпожица Перивейл — тя се усмихна на Шарлот и на господин Ричмънд, проблемът е уреден. Заради грешката...

— Вследствие на грешката — прекъсна я професорът и като забеляза недоумяващия ѝ поглед, поясни: — да казваш „заради едиквако си“ е нелитературна форма в английския език. Правилната форма е „вследствие“.

— О, разбирам... Извинете ме, професоре — Лиз се усмихна и продължи с подчертан австралийски акцент: — Би трябвало да сте понизходителен към нас, островните жители. Малко сме си необразовани, но затова пък много се стараем всичко да бъде наред.

Някой се засмя, Шарлот се обърна и успя да забележи позната чаровна усмивка на Дийн.

— Е... ВСЛЕДСТВИЕ на грешка, допусната от наш служител, се оказа, че имаме човек в повече, което означава една каюта по-малко. И понеже госпожица Перивейл и господин Ричмънд и без това имат намерение да спят на палубата, и двамата бяха така любезни да се съгласят да държат багажа си в една каюта. С което, разбира се, демонстрираха добро възпитание и поведение в най-добрите британски традиции.

— Прекалено сте снизходителен — обърна се към Ричмънд мъжът с фамилия Нийдсън. — Ако бях на ваше място, щях да настоявам за компенсация. Тези фирми правят каквото им скимне! Един мой познат отиде на почивка на Канарските острови и...

— О, Стенли, пак ли? — тихичко се опита да го прекъсне съпругата му, но той не ѝ обърна внимание и продължи да обяснява подробно как лоша организация била съсипала почивката на негов

познат, макар че на никой не му се слушаше за това, особено през първия ден на пътуването...

Освен Нийдсънови, имаше още една съпругеска двойка. Шарлот чу разговора им с Бил и Джанет и разбра, че те са Вик и Оли — или Оливия, че той е лондонски таксиметров шофьор, а тя е фризьорка и работи в Уест Енд.

След зеленчуковата супа бе сервирано задушено пиле с ориз, а за десерт — пресни плодове. Вик огледа десерта и подмигна на Лиз:

— Наистина бяхме предупредени да не очакваме изтънчена кухня. Но на платноходката сигурно ще получим прясна риба.

— Че то платноходка ли е? — подхвана Оли. — Аз пък мислех, че е шхуна.

— Не наричай шхуната „то“, иначе професорът ще те застреля — отвърна ѝ Вик и се обърна към него: — Всички лодки са женски род, нали, професоре?

Шарлот хвърли поглед към Ричмънд. Лицето му беше съвсем спокойно, но мускулите около устата подозрително потръпваха.

— Съвсем вярно — невъзмутимо отвърна професорът.

След десерта поднесоха кафе с консервирано пълномаслено мляко. Тя беше забравила вкуса му и сега си припомни колко неприятно ѝ се струваше това мляко, когато за пръв път пристигна в Англия...

Даян леко я побутна с лакът и попита:

— Къде витаеш?

Въпросът прозвуча малко странно, защото двете всъщност не се познаваха, но Шарлот разбра, че Даян иска да завърже разговор, и с усмивка отвърна:

— Настина малко се отнесох, извинявай. Откъде си, Даян? Къде живееш?

— До Ипсуич, а ти?

— Живея под наем в Лондон. Винаги ли си живяла в Ипсуич?

Даян заразказва подробно за семейството си, докато хората наоколо не започнаха да стават от местата си. Блондинката изчака Дийн Ричмънд да се отдалечи и заяви:

— Сигурно умираш от удоволствие, нали? Искам да кажа, че си получила голяма преднина. Да делиш една каюта с него! — тя произнесе всичко това като приятелска шега, но в гласа ѝ се долавяше

ревност. — Само че той забеляза мен доста преди теб. Ако е единственият мъж на подходяща възраст, да знаеш, че няма да ти кажа: „Заповядай, мила, той е твой!“. Ами! Не съм прекосила половин свят и платила луди пари, за да се възхищавам на луната в горда самота!

Шарлот се засмя.

— Може би той няма да обърне внимание нито на теб, нито на мен, а ще избере някоя чаровна синьорина от италиански курорт или шведска инструкторка по плуване. Конкуренцията тук е доста голяма.

— Може би, но те са на брега, а ние сме му под носа. „Око да види, ръка да пипне“, казват хората.

Шарлот искаше да каже: „Заповядай, той не ми трябва.“, но вместо това обясни:

— Обстановката на кораба не благоприятства любовните авантюри, Даян. Всички ще се храним заедно и заедно ще слигаме на брега. Ще сме петнадесет души на една малка шхуна, ако се брои и екипажът. Хайде да тръгваме, че вече ни чакат.

Излизайки от ресторанта, Даян прошепна доверително:

— Не исках да те обидя, нали разбираш? Ти си симпатично момиче и ми харесваш. Но когато мъжете са малко, всяка жена трябва да се бори за себе си. Искам честно да те предупредя...

— Разбирам и не ти се сърдя — усмихна се Шарлот, трогната от откровеността на своята съседка.

— Добре, да смятаме, че сме се разбрали — блондинката извади от чантата си огледалце. — Това червило сякаш се топи като сняг! Дано на кораба има хладилник. Винаги държа и очната линия в хладилника, за да рисува по-добре. Опитвала ли си?

Шарлот поклати глава.

— Не. Но на шхуната не може да няма хладилник. Поне заради бирата.

— Не обичам бира, от нея се пълнее. Предпочитам водка с лимонов сок. Предупредиха ни да не носим алкохол на борда, защото щели да го конфискуват, но аз рискувах и купих една бутилка от Хийтроу. А ти?

Шарлот отново поклати глава:

— Предпочитам бяло сухо вино с газирана вода, но десетина дни ще мина без него.

— Според мен, почивката не е почивка, ако не можеш да си пийнеш, когато ти се поиска — заяви русокосата. — Аз съм тук, за да прекарам добре, а не да се наливам с плодови сокове, понеже така изисквали правилата. Хайде, ще се видим пак.

Тя тръгна към тоалетните, а Шарлот се замисли. Даян се бе записала на тази обиколка, за да прекара добре, а за какво беше дошла Шарлот? Уж да се аклиматизира наново, преди да започне работа тук...

Ако трябваше обаче да бъде честна пред себе си, основната причина бе носталгията. Лондон никога не успя да се превърне в истински дом за Шарлот. Е, ако живееше в просторен апартамент с изглед към Темза, Сена или Хъдзън, може би щеше да свикне с големия град. Но тя не можеше без морето и никога не забравяше шепата атоли, които погледнати отгоре, приличаха на тюркоозна огърлица, небрежно хвърлена върху синята коприна на океана...

— Шумът от разбиващите се в рифа вълни ми напомня рева на излитащ самолет — внезапно каза до нея мъжки глас.

Дийн Ричмънд стоеше на брега с ръце в джобовете на късите си панталони и гледаше играта на пенещите се вълни.

— Или на движението около Хайд парк — отвърна тя в тон.

— Да не би да живеете до парка? — изненада се той.

— Не съвсем, но е сравнително близко до квартирата, която заедно с две мои приятелки сме взели под наем. До Портобело е. А вие от Лондон ли сте?

— Имам апартамент там... Какво има?

Забравила за всичко наоколо, тя се бе втренчила към бялата лодка, пристигнала от шхуната на брега да вземе пътниците. В лодката имаше двама мъже. Единият бе нисък, слабичък и тъмнокож малдивец, когото Шарлот виждаше за първи път. Но втория би познала навсякъде! Това беше Маник, приятелят ѝ от детинство!

ТРЕТА ГЛАВА

Той вървеше по брега и говореше с втория моряк. Стори й се, че ще подмине, без да погледне застаналите наблизко туристи европейци.

Маник беше полуевропеец. Баща му бил норвежец, изхвърлен от ураган на брега заедно с океанска яхта. Майка му бе красиво и умно малдивско момиче — най-малката дъщеря на вожда на острова, който не й прости, че бе позволила на един чужденец да я прелъсти, и я изгони от дома си. По-късно тя стана слугиня в дома на дядото на Шарлот, която почти не я помнеше, защото жената беше починала, когато синът й навърши девет години.

Както често се случва при смесване на две различни раси, момчето се бе превърнало в много красив и висок мъж — не чак толкова висок, колкото англичанина, но много по-едър от малдивец.

Минавайки съвсем близо до тях, Маник внезапно погледна Шарлот и очите им се срещнаха. Тя тъкмо се канеше да извика името му, но неговият поглед се плъзна към Ричмънд. Маник му кимна с учтива полуусмивка и продължи нататък. Очевидно не бе познал приятелката си от детски години! Чак тогава тя се сети, че все пак трябва да каже нещо на Ричмънд и измърмори:

— Някакво насекомо ме ужили...

— Госпожа Уорън също се оплака на обяд, че я е ужилил комар. А в ресторанта видях хора, нажилени от комари. Очевидно е, че на този остров не се борят с насекомите. Но щом излезем в открито море, проблемът ще отпадне — каза той и след кратко мълчание добави: — Струва ми се, че нашият капитан е онзи, по-високият от двамата.

— Защо решихте така?

— Облечен е с джинси и истинска риза, а не с фланелка. Освен това не прилича на обикновен моряк. Когато един мъж е способен да ръководи, това лесно се забелязва, но трудно се определя с думи. Същото важи и за благия характер на една жена.

— Да не сте психолог по професия, господин Ричмънд?

— Опазил ме Господ! — засмя се той. — Просто мога да позная, кой е лидерът.

Тя си спомни своето първо впечатление от него...

Ричмънд я изгледа отгоре до долу и каза:

— Щом двамата с вас ще бъдем в една каюта, редно е да се наричаме по имена. Аз се казвам Дийн. А вие сте...

— Шарлот.

— За първи път ли се качваш на кораб, Шарлот?

— Не... Само че съм плавала на по-малки кораби. А ти, Дийн?

— Като момче бях в отбора на един приятел, който имаше двуместна състезателна лодка... Сигурно обичаш пътешествията, след като си тук, нали?

— Зависи какво наричаш пътешествия. Никога не съм прекосявала пустини, нито съм се провирала през непроходими джунгли. Посещавала съм главно туристически обекти. А ти?

— Докато бях момче, баща ми доста обикаляше света. Понякога взимаше мен и сестра ми да го придружаваме. За нас това бяха истински приключения! В Тайланд видяхме как живеят планинските племена и как слоновете работят в гората, преди това да се превърне в туристическа атракция. А Непал прекосихме надлъж и нашир, още когато хиляди хора дори не подозираха за съществуването на тази страна...

— Значи си видял много повече от мен... Моите пътешествия са от летището до някой курорт...

— Кой от тях ти хареса най-много?

— Харесвам всичките, дори тези в Испания, макар мнозина да смятат, че са безнадеждно опропадени от многоетажни хотели. Но и там има прекрасни девствени долини и уютни селца, и то на две крачки от безумните курорти от рода на Калпе и Торемолинос.

— Познавам Мадрид, но никога не съм бил по прочутото крайбрежие. А от европейските страни най-много обичам Франция и Италия.

Към тях се присъединиха Джанет и Бил, които се включиха в разговора. Изведнъж Джанет забеляза, че на пясъка са сложени няколко туземни стола и тръгна към тях с думите:

— Искам да опитам как се седи на това!

Като малка Шарлот прекарваше цели часове в подобен *джоли*, представляващ груба дървена рамка, върху която се хвърляше едра мрежа от кокосово влакно.

Четеше книгите, донесени от Англия от дядо ѝ, пристигнал някога на Малдивските острови като пълномощен представител на кралството на този британски протекторат.

Когато тя се премести да живее при него, той вече бе пенсионер и се беше оттеглил на едно островче — Малък Табу — подарено му от малдивския султан като награда за заслугите му пред страната, преди тя да стане република...

След смъртта на дядо ѝ жителите на малкото рибарско село бяха преместени на друг остров и Малък Табу запустя. Дали имам някакви права върху това островче, питаше се често Шарлот.

Джанет заяви, че столът е изненадващо удобен, и останалите отидоха при нея. За Шарлот усещането отново да седи върху *джоли* беше странно; още по-странно обаче бе, че Маник е тук и не я познава... Или пък само се е престорил, че не я познава?

... Когато те се разделиха за първи път, тя тъгува много. Сигурно и Маник е тъгувал, но по-малко — на своите тринадесет години той вече беше на път да стане мъж и се нае да работи на търговски кораб. Винаги бе мечтал да обикаля далечни морета и пристанища...

След около година се беше върнал на острова в отпуска, но през това време Шарлот и дядо ѝ бяха на Цейлон. След още една година тя и Маник се срещнаха, но и двамата бяха доста променени. Той беше възмъжал, а тя беше влязла в пубертета и слабото ѝ като на момче тяло беше започнало да се развива.

Според книгите, най-възхитителното приключение в живота на една жена била любовта, последвана от брак. И Шарлот започна да мечтае за единствената и вечна любов, а когато отново се раздели с Маник — да мисли за него.

Тогава дядо ѝ изведнъж реши да я изпрати да учи в девически пансион в Англия. Може би се е досещал за нейните тайни копнежи, а може би вече е знаел, че има болно сърце, което може да спре всеки момент...

През първата година в пансиона тя силно страдаше по дома си и за утеха си представяше, че Маник ще научи за нейните несгоди, ще дойде да я спаси и те заедно ще избягат от Англия...

Постепенно свикна с пансиона и понеже не искаше да огорчава дядо си, наблегна на ученето, като започна да мисли по-малко за любовта и повече — за добри бележки.

Сегашното завръщане на островите пробуди спомените ѝ за Маник, макар да не очакваше да го срещне тук още през първия ден, нито пък да прекара близките две седмици в неговата компания.

Проблеми, проблеми...

Преди малко ѝ се бе наложило да решава дали да приеме предложението на Дийн, а сега — и тази неочаквана среща...

А ако след някой и друг ден Маник се сети коя е тя, ще си помисли, че тя умишлено не му се е обадила, защото не иска да възобнови старото им приятелство.

От друга страна, ако му се обади, всички ще научат, че е живяла на Малдивските острови и знае местния език, а на Шарлот никак не ѝ се искаше да става гид и преводач на цялата група.

Освен това Маник ще знае, че тя разбира всичко, което говори екипажът, и това няма да му е приятно. И може би споменът за старото приятелство само ще го отегчава. Тя не знаеше какво мисли и чувства той след толкова години. Така че най-добре засега бе да изчака и да види как ще се развият нещата...

Лодката извози пътниците до шхуната на групи. В първата група бяха Вик, Оли, Даян, Дийн и Шарлот.

Двама моряци спряха лодката пред корабния трап, подадоха багажа на други двама, които чакаха на шхуната, а след това помогнаха на пътниците да се качат на борда.

Оли първа се покатери по трапа и стигна на палубата безпроблемно.

— Сега е твой ред, Даян — каза Вик.

— О, Господи! Това никак не е приятно! — възкликна тя и се хвана за него, защото лодката леко се поклащаше върху вълните.

Късите панталони откриваха не само бедрата, но и меката заобленост на ханша ѝ. Шарлот помисли, че такава гледка би хвърлила в шок жителите на Малък Табу, макар че тукашните малдивци сигурно са свикнали да гледат доста разголените туристи и да не им обръщат внимание.

Шарлот се изкачи на палубата с лекота и без помощта на моряците. Въпреки това им каза: „Благодаря“.

Практичната Даян се сети, че след като каютите не са номерирани, може да си избере каюта, и докато другите се бавеха, тя вече се бе настанила.

— От коя страна шхуната се клати по-силно в лошо време, Вик?
— попита Оли.

— Не зная, но тук, по-далеч от кухнята, ще е добре — каза той и хвърли чантата си в каютата до тази на Даян.

— Оставям на теб да избереш нашата каюта, Шарлот — каза Дийн. В очите му искряха присмехулни пламъчета.

Тя усети как сърцето ѝ изведнъж заби по-силно, а въздухът сякаш не ѝ достига. Сведе глава, за да скрие руменината, заляла страните ѝ. Знаеше добре какво означават тези симптоми...

— Ето тази ще ни свърши работата, нали и без това няма да я ползваме... — отвърна тя и прекрачи прага на една каюта.

Под илюминатора имаше вграден скрин с чекмеджета, а вътрешността на каютата не се виждаше от палубата. Двете легла, разположени едно над друго, бяха застлани с чисти чаршафи и възглавници. От други завивки нямаше нужда, защото дори при отворен илюминатор в помещението беше горещо и задушно. Шарлот отвори гардероба.

Дийн влезе след нея и хвърли чантата си на горното легло.

— Ще те оставя да се справиш с багажа, а аз ще подредя моя по-късно. Този вентилатор дали работи? — той го включи и след миг в тясното помещение стана по-прохладно. — Ще се видим горе — добави Дийн и излезе.

Шарлот остави вратата отворена и започна да подрежда вещите си. Втората група се качи на шхуната, но Маник сигурно не беше с тях, защото тя чу, че лодката отново тръгва към брега.

Бързо подреди нещата си по чекмеджетата, като остави върху леглото само книгите, блокчето за рисуване и плоска тенекиена кутийка с пастелни моливи — коледен подарък от Кей.

Шарлот си представи как би реагирала нейната приятелка, ако беше принудена да дели каютата си с непознат мъж — окото ѝ нямаше да мигне в подобна ситуация! Кей си признаваше, че се среща с мъже

от шестнадесетгодишна възраст. И понеже бе красива, весела и остроумна, можеше да избира сред доста ухажори.

Нейните любовници също бяха хубави и привлекателни мъже. Някои от тях бяха женени, но това не я притесняваше — тя никога не си поставяше за цел да привлече вниманието на мъжа, ако той има щастлив брак. И на първия етап от отношенията изцяло предоставяше активната роля на партньора.

Ако бе попаднала в положението на Шарлот, Кей щеше да каже, че високият англичанин е дар от небесата...

— Тези стаички са доста тесни, нали? — на вратата стоеше Оли. — Слушай, мила, наистина ли си доволна? Беше права, че не се нанесе при Даян, защото там вече цари пълен хаос. А ти си прибрано момиче като мен. Едно не мога да разбера — защо Дийн не отиде при професора?

— Дийн не пожела. Но това всъщност няма значение. Нали ще спя на палубата, така че не вярвам да има проблеми.

— Дано! — Оли поклати глава. — Стига горе да ти е удобно... Двамата с Вик се посъветвахме и ако нещо не е наред, можеш да дойдеш при мен, а той ще отиде при Дийн.

— Благодаря ти, Оли — Шарлот поклати глава с усмивка. — Много си добра, но не искам да ти развалям почивката.

— Не се притеснявай, мила. В тази жега и на тези тесни легла... Искам да кажа, че обстановката не е подходяща за... меден месец — засмя се Оли. — Ако си готова, хайде да се качваме горе и да пийнем по нещо студено!

Шарлот я последва по стръмните стълби към салона, откъдето още една стълба водеше към десния борд. Там се намираха останалите каюти и камбузът.

Оли беше по джапанки, а Шарлот — по навик от детските си години — се събу боса с твърдото намерение да не обува обувки до края на пътуването. Освен, разбира се, когато слиза на брега.

Вик вече беше горе и приказваше с Дийн.

— Ние пием бира. А вие какво ще пиете, момичета?

Оли също поиска бира, а Шарлот помоли за бутилка минерална вода. Тя знаеше, че в този климат трябва да се пие не по-малко от два литра вода на ден. Дори по европейските курорти, където температурите бяха по-поносими, ѝ се бе налагало да оправя туристи,

попрекалили с алкохол, но забравили да поддържат баланса на други течности в организма.

Четиримата седнаха под навеса, който пазеше от слънцето част от палубата, предназначена да служи за столова. Вик запита:

— А къде ли е нашият капитан?

— Струва ми се, че това е онзи човек на брега — отговори Дийн.

Шарлот погледна и видя как Маник прекосява плажа, стъпва в лодката и тя се понася по тихата прозрачна вода към шхуната. Когато пристигна, Маник се изкачи на палубата с лекотата на човек, прекарал целия си живот в морето. Забелязал пътниците, той отиде при тях, огледа ги и спря погледа си върху Вик.

— Добър ден, дами и господа, добре дошли на борда. Аз съм вашият капитан и се казвам Маник. Ако имате някакви въпроси или проблеми, моля да се обръщате към мен без колебания. Бих искал да си починете добре на „Морската птица“.

— Тъй вярно, капитане, точно това ще правим — засмя се Вик.

Сериозното лице на Маник се озари от усмивка.

— Моля да ме извините — каза той и забърза нанякъде.

— Капитанът говори много добър английски — забеляза Оли. — Но нали му се налага, щом вози чужденци... Това е голяма отговорност. Дали е и собственик на кораба?

— Едва ли — отвърна Вик. — Шхуна с този тонаж струва цяло състояние. По-скоро собственик е някой богаташ от Мале. Какво мислиш, Дийн?

Шарлот не чу отговора, защото в този момент Оли започна да я разпитва за плажните кремове. Моряците свалиха сенника, моторите забръмчаха, а Маник вече беше на рула и внимателно извеждаше кораба през тесния проход към открито море.

Когато се отдалечиха от острова, задуха попътен вятър и екипажът вдигна платната. Маник наглеждаше работата на моряците, а Шарлот наблюдаваше него.

Неговите някогашни буйни черни къдрици сега бяха подстригани. Момчето, което тя познаваше, с прекалено големи за тънките му китки ръце и твърде широки за слабичкото му тяло рамене, вече не съществуваше. Пред нея стоеше мъж, способен да завърти главата на всяко момиче не само на Малдивските острови, но и в някой европейски курорт!

Тънките му гъвкави пръсти съвсем леко докосваха рула. Колко ли момичета са били милвани от тях? Той даваше заповеди с тих и равен глас, а моряците му отговаряха също така тихо — очевидно бяха свикнали да работят заедно и се разбираха идеално.

Някой докосна ръката ѝ и тя се стресна.

— Отивам долу да подреда багажа си — съобщи ѝ Дийн.

— Аз съм заела горното и долното чекмеджета и ти оставих двете средни. В гардероба имаме по пет закачалки за всеки.

Той кимна и се наведе, за да прекрачи прага на стълбите, без да удари главата си.

Два часа по-късно приближиха необитаемо островче, край което трябваше да прекарат първата нощ. Хвърлиха котва и Маник обяви:

— Мястото е идеално за плуване, а течението не е силно.

Шарлот заяви на Дийн, че слиза до каютата и няма да се бави. От трите бански, които беше взела, избра един черен цял — с него можеше спокойно да плува и да скача. Плуването и скоковете във вода бяха единствените видове спорт, които ѝ се удаваха блестящо в пансиона. Бе равнодушна към всички колективни игри, но играеше тенис с удоволствие.

Тя успя да се приготви първа, излезе на палубата и стъпи върху лакираните перила до трапа. След секунда се потопи в прохладните дълбини. Гмурна се, ала въздухът ѝ свърши и тя изскочи на повърхността. Един от моряците и Маник я гледаха от палубата. Сигурно екипажът бе задължен да държи плувците под око. Тя им се усмихна:

— Водата е разкошна!

На мургавото лице на моряка се появи широка усмивка. Маник не каза дума. На палубата излезе Даян.

— Ще плувате ли? — попита Маник.

Тя му хвърли кокетен поглед и отвърна:

— Тук е много дълбоко. Не обичам несигурни води, защото не съм добър плувец.

— Тогава Маумун ще ви закара до брега — и той даде нареждане на моряка.

Шарлот чу как Даян казва:

— Не искам да ви създавам излишни грижи, капитане!

— Няма нищо. Не всички плуват като нея — посочи Маник с ръка към Шарлот.

Тя се изкатери по трапа. На палубата излезе Дийн. Той бързо огледа тялото ѝ, очертано от мокрия бански костюм, и отмести поглед. Сигурно я е намерил за твърде слаба, а гърдите ѝ за малки. Шарлот знаеше, че не може да се конкурира с пищните форми на Даян.

Дийн застана на покрива на салона, приклепна и скочи във водата с грациозността на човек, за когото океанът е родна стихия. Шарлот остана на палубата, като наблюдаваше как той изскочи на повърхността и загребва към шхуната с мощни движения.

— Добър плувец е... вашият съпруг — каза Маник.

— Да, той плува добре... Но не ми е съпруг.

Маник се намръщи.

— Но вие спите в една каюта!

— Не, и двамата ще спим на палубата. С резервациите е станала грешка и... каютите не стигат за всички. Затова Дийн Ричмънд — посочи тя с пръст — и аз ще използваме каютата само за преобличане... Поотделно — и понеже лицето му бе все така намръщено, тя попита: — Разбирате ли ме?

— Не, не разбирам, защото ако Ричмънд не ви е съпруг, по-добре е да отидете при жената... която не може да плува. Или пък той да се премести при възрастния мъж с брада. Макар че един млад мъж няма да спи в една каюта с някой дъртак, ако има възможност да спи при жена...

Шарлот се ядоса.

— Той няма... лоши намерения!

— Може би вие нямате такива намерения. Но откъде знаете какво иска той?

— Не съм глупачка и виждам, че не е такъв човек!

— Всеки мъж изпитва силно влечение към младите и красиви жени — строго каза Маник.

Напуши я смях, ала се постара да отговори сериозно:

— Истинските джентълмени обаче не преследват порядъчните жени. Той е джентълмен, а аз съм порядъчна жена. Така че не се притеснявайте!

На палубата излязоха и останалите членове на групата. Професорът и Нийдсън слязоха във водата по трапа. Вик скочи. Оли и госпожа Нийдсън казаха, че ще отидат да плуват около брега заедно с Даян.

Като се наплува, Шарлот се изплакна с подвижния душ, монтиран на палубата, и слезе долу да се преоблече. Тя си сложи саронг, който Кей й бе донесла от Малайзия. Един моряк изнесе на палубата табла с безалкохолни напитки в кутийки, а малко по-късно се появи и Маник с голяма тетрадка в ръце.

— Моля ви да запишете тук имената си и да отбележите какви напитки предпочитате. Те се плащат в края на обиколката — той подаде на Вик тетрадката заедно с вързания към нея молив.

— Слушам, капитане! Ще бъде изпълнено! — каза Вик, записа името си и предаде тетрадката на Шарлот. — Сигурно ти липсва редовния джин с тоник, нали, мила?

Тя се засмя:

— Не, защото в каютата имам тайно пренесени запаси.

— Ти ли? Не може да бъде! Не си човек, който да пренесе незаконно дори бутилка алкохол през границата напук на митничарите. Виж, аз бих го направил, обаче си имам Оли, а тя не ми позволява да извършвам митнически нарушения — той побутна Дийн с лакът. — Слушай какво ти казвам, приятелю, и пази свободата си! Ожениш ли се, край! И душата вече няма да ти принадлежи изцяло!

— Внимавай какво говориш, Вик. Тук може да има феминистки! — засмя се Дийн.

— Кой, Шарлот ли? Ами! Ако беше феминистка, нямаше да те пусне с багажа в своята каюта, а щеше да те прати по-надалеч. Аха, ето че се връща моята госпожа. Извини ме, но трябва да й помогна да се качи.

Оли бе облякла върху банския си тениска, госпожа Нийдсън се беше увила с плажна кърпа, но Даян се появи на палубата в целия си блясък по бански, който не оставяше нищо скрито за въображението...

Вик започна демонстративно да примига, сякаш беше заслепен. Дори професорът вдигна поглед от книгата и се втренчи в Даян. Дийн бързо огледа всичко, което тя излагаше на показ, но дали го е харесал бе невъзможно да се каже. Какво си мислеха Маумун и неговият колега, докарали лодката, също не беше ясно, защото на Малък Табу

девойките се обличаха с дълги до глезените рокли. Даян кокетно се усмихна на всички.

— Ние прекарахме чудесно, нали, Силвия?

— Да, много добре — тихо каза госпожа Нийдсън, която си отваряше устата само за да отговори на нечий въпрос.

Шарлот съжالياваше такива жени и знаеше, че попаднали сред група туристи, те не допринасят за добро настроение, но и не създават на околните толкова грижи, колкото техните съпрузи. Защото жени като нея често се омъжваха за мъже, които обичаха да се налагат на всяка цена...

Верен на себе си, господата Нийдсън заяви:

— Щеше да е по-добре, ако бяхте плували до кораба. Но щом като се страхувате за фризуриите си... — той високомерно сви рамене.

Силвия посърна, но Оли не се предаваше лесно.

— Всеки с проблемите си, Стенли. Ти също трябва да внимаваши с голото си теме и да го мажеш с плажно масло да не изгори. Хайде да слизаме, Силвия! — тя намигна на Вик и поведе другата жена към стаите им.

Шарлот взе сока си, облегна се на перилата и се загледа в далечината. Като момиче прекарваше цели часове, като съзерцаваше вечното движение на океана и мислеше за огромния свят, който се намира отвъд хоризонта... Сега вече знаеше какво представлява този огромен свят, в който не си беше намерила място... А може би то бе тук, на островите?

— Като слушам Нийдсън, в мен се събужда феминист — тихичко каза до нея Дийн. — Ще се нагледаме на страшни битки между него и веселата Оли.

Шарлот кимна.

— Много харесвам Вик и Оли. С тях не може да се скучае. Случайно да знаеш с какво се занимава професорът?

— С политическа философия.

— Никога не успях да разбера какво точно означа това. Дали е отегчителен, когато не четете?

— Не зная. Двамата с него почти не сме разговаряли. Решила ли си, в кой край на палубата ще се разположиши за нощувка?

— Може би тук — посочи тя в краката си. — Подозирам, че когато всички си легнат, екипажът прибира столовете и спи в

отсрещния край на палубата.

— В такъв случай, ако не възразяваш, ще се настаня от другата страна на гика.

Под гика имаше голям сандък за резервни въжета, който разделяше палубата на две.

Изведнъж право пред шхуната от водата се показаха няколко делфина, които също така внезапно изчезнаха...

— Не е много лошо да возиш туристи на обиколки край островите — каза Дийн. — Чудя се какво ли мислят за нас моряците...

Шарлот усети върху себе си нечий поглед, обърна глава и погледна право в загадъчните златисти очи на Маник. С едната си ръка той се държеше за мачтово въже, другата беше сложил в джоба си. Лицето му беше навъсено.

— Хубава вечер е, нали? — каза Шарлот.

След кратко мълчание той попита:

— Тук е по-хубаво от Европа, нали?

— Много по-хубаво — потвърди Дийн. — Когато заминавахме, там валеше сняг...

— Зная, че снегът съществува, но никога не съм го виждал. Бил съм в много страни, в които обаче не вали сняг.

Шарлот отиде по-близо до Маник и приседна върху перилата.

— В кои страни сте били? — попита тя.

— В Малайзия, на Ява... — изведнъж, решил, че е казал твърде много за себе си, той бързо изрече: — На много места по света — после добави тихо: — Вечерята скоро ще бъде готова — обърна се и се отдалечи.

Шарлот се изчерви. Не ѝ стигаше това, а и Дийн изкоментира:

— Очевидно нашият капитан не обича пътничките да флиртуват с него...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не съм флиртувала с него! — навъсено възрази тя.

— Той е привлекателен и повечето жени сигурно го харесват. Преди малко и ти го гледаше с възхищение. Или може би си искала да го рисуващ, а флиртуваш само с бели мъже от англосаксонска раса и протестантско вероизповедание?

— Не флиртувам с никого! Старая се да завържа приятелски отношения с хората, независимо от цвета на кожата и религиозната им принадлежност! Между другото, капитанът никак не е очарован, че двамата с теб ползваме една каюта!

— Това не е негова работа. Той отговаря за сигурността на пътниците и за нищо друго. И ако пак започне да се притеснява, можеш да му кажеш, че на шхуната липсват благоприятни условия за прелъстяване на дами. През стените всичко се чува, а в каютите е непоносима жегата. Разбира се, той може би гледа на нещата от друг ъгъл, защото моряците с месеци не се връщат къщи, като на всичко отгоре са принудени по цял ден да съзерцават полуголи туристки.

— Смяташ ли, че моряците харесват повече белите жени? Белият цвят на кожата не е кой знае колко красив, а гледката на изгоряла от слънцето бяла кожа е направо непоносима!

— Съгласен съм, но след няколко дни ще добиеш бронзов тен и току-виж се харесаш на нашия капитан... Ненапразно той те наблюдава с мрачен поглед.

— Надали ще рискува работата си, като се закача с клиенти.

— Защо не? Може някоя от пътничките да няма нищо против да се впусне в отпускарска авантюра с красив мургав капитан...

— Може би... — отвърна тя. — Дано само е способен да прецени правилно кой търси краткотрайни любовни авантюри и кой — не.

— Дано — сви рамене Дийн. — Но не всеки мъж може да разчете мислите на една жена... Нали, Вик? — обърна се към приближилия се мъж той.

— За какво става дума?

— Обяснявам на Шарлот, че е трудно да разбереш за какво мисли една жена.

— Подписвам се и с двете ръце. От двадесет и шест годишен се мъча да разбера какво мисли Оли и още не съм успял.

На шхуната удари гонг, подканвайки пътниците за вечеря. Останалите членове от групата вече бяха насядали около съгваема маса. Оли повика Дийн при себе си:

— Ела да седнеш до мен. С Вик мога да говоря винаги, когато поискам. Ето, сега съпружеските двойки са разделени и до всяка жена седи друг мъж, а не собствения ѝ съпруг. Като на истинско събиране!

— Какво става, Стен? Да не би жена ми пак да те командва? — поинтересува се Вик.

— Предпочитам да ме наричат с пълно име, ако нямате нищо против — високомерно каза Нийдсън.

— Дадено, Стенли. Макар че аз например не си спомням кога за последен път ми викаха Виктор. Освен на кръщенето ми може би — добродушно поясни Вик и Шарлот реши, че нищо на света не може да извади този човек от равновесие.

Корабният готвач и неговият помощник сложиха на масата голямо плато пържена риба, картофи, салата и цяла купа с тънко нарязан и изпържен чесън. Рибата бе уловена от екипажа по време на плуването.

— Ммм... Възхитително! — промърмори Бил.

Шарлот забеляза, че Нийдсън няма чесън в чинията си и му подаде купата.

— Без мен, благодаря — заяви той на висок глас.

— Чесънът е много полезен — отзова се Оли от другия край на масата. — Понижава високото кръвно налягане или нещо такова.

— Стенли, ако не хапнеш от чесъна, след вечерята всички ние ще ти миришем непоносимо — добави Джанет. — Вземи си малко, много е вкусен.

Шарлот се хранеше и слушаше коментарите на готвача и неговия помощник на местния език.

— Не, Хасан, тези хора не ядат като германците, които бяха преди тях. Германците се хранят от сърце. Човекът с лицето на змия гледа сякаш в чинията му има кози дърдонки.

— Да, но момичето до него, което плува под вода, се храни с удоволствие. И другите също. Само Змийските Очи се мръщи.

За голямо учудване и разочарование на пътниците, които очакваха изобилие от тропически плодове, десертът представляваше компот от праскови. Шарлот знаеше, че на повечето острови няма плодове и зеленчуци, но се надяваше, че някъде по пътя готвачът ще се запаси с ананаси и папая.

Вечерята приключи с кафе. Уморените след нощния полет пътници започнаха да се замислят за отдих. Моряците миеха чинии някъде на кърмата.

Там беше и Маник. Той запали цигара. Шарлот долови познатата миризма на тютюн, мед и кокос. Представи си малката къща на дядо си с верандата, на която той прекарваше много време, като пушеше своята лула...

Професорът отново извади книгата. Оли и Силвия си приказваха през масата, като говореше предимно Оли, а госпожа Нийдсън слушаше. Съпругът ѝ стана.

— Хайде да вървим, Силвия. Лека нощ — хладно изрече той.

Жена му веднага скочи на крака, пожела: „Лека нощ на всички.“ и го последва.

— Сякаш са в меден месец, нали? — отбеляза Вик.

— Бързат да останат насаме...

Даян се изкикоти невъздържано, а Оли свъси вежди, набързо огледа лицата на останалите и каза:

— Недей, Вик. Не е хубаво да говориш така.

— Как бих искал да се поразтъпча по брега — мечтателно каза Бил Уорън, като гледаше острова, окъпан в лунна светлина. — Но моторницата ще събуди Нийдсънови, а и екипажът сигурно вече си почива...

Шарлот стана от масата.

— Отивам долу да се измия и да взема нещата си — каза тя на Дийн.

— Добре — отвърна той и се надигна от стола.

Когато Шарлот се върна на палубата, всички вече се бяха разотишли. Край масата бяха останали само Дийн и Даян. Тя вдигна глава:

— Не съм свикнала да си лягам рано, а Дийн ме учи да играя на думи.

„Да му е честито. Не вярвам да напишеш без грешка дори една дума, особено ако е с повече от две срички“, помисли Шарлот, ала веднага се упрекна.

С малка крачна помпа тя бързо наду дюшека и след няколко минути вече лежеше в импровизирано легло върху възглавница, донесена от каютата. Над нея се простираше нощното небе на екватора. Дядо ѝ твърдеше, че когато се взираш в нощното небе, всъщност виждаш звездите такива, каквито са били преди хиляди години... А светлината от по-далечните звезди е започнала пътуването си към Земята още преди на нея да са се появили хората...

Внезапно върху лицето ѝ падна сянка.

— През нощта ще се застуди. Ето ви одеяло — прозвуча гласът на Маник.

Шарлот седна в леглото.

— Благодаря ви, Маник, много сте внимателен. Но аз имам одеяло — отговори Шарлот. Тя наистина беше взела едно леко, но топло одеяло от лаймска вълна, собственост на Кей, която бе го купила с намаление, след като някой от пътниците в първа класа го бил изгорил с цигара. — Но може би това, което донесохте, ще потрябва на господин Ричмънд.

— Ще му го дам. Той е с жената с бели коси.

— Русите коси — механично го поправи Шарлот.

— Русите коси. Благодаря. Не говоря вашия език както трябва. Лека нощ...

Тя отвори очи и с недоумение видя над главата си светлосиньо небе и корабна мачта. След това си спомни как беше заспала, люшкана от вълните, и как през нощта вятърът свиреше в корабните въжета...

Снощи заедно със завивките беше взела и бански, за да вземе сутрешен душ на палубата. Но наоколо беше тихо, всички на кораба още спяха. За да не буди останалите, тя реши да поплува до острова и да се изкъпе по-късно. Шарлот се сгуши под одеялото, навлече банския, след това сгъна завивките и извади запушалката на дюшека. Със силно свистене през отвора излезе струя въздух. Изплашена, че

шумът ще събуди Дийн, тя предпазливо надникна и видя неподвижното му тяло, завито с одеяло, и кичур тъмна коса.

Шарлот тихо се спусна по трапа. Водата ѝ се стори студена, но когато се отдалечи от кораба и заплува към брега, океанът сякаш се стопли. Не след дълго тя вече излизаше на приказния плаж с дребен златист пясък — мечта на всеки фотограф, правещ снимки за рекламни брошури.

Тя се обърна и погледна „Морската птица“. На шхуната не се долавяха признаци на живот. Може би останалите си отспиваха след тежката нощ в задушните каюти, където прибоят и плискането на вълните в корпуса на кораба се чуваше по-силно, отколкото на палубата.

След като бе седяла почти две денонощия, Шарлот реши да се пораздвижи. Направи гимнастика и няколко пъти претича от единия край на плажа до другия, като правеше балетни скокове във въздуха. Цялото ѝ същество ликуваше. Ето че се намираше на това прекрасно място, започва нов ден, а някъде отвъд океана намръщени хора навличаха дебели зимни дрехи, за да излязат навън...

Когато се натича, тя тръгна да обикаля малкото островче по брега. Един коралов жерав важно пристъпяше в плитчините; ситният пясък беше като разчертан с тънки линии. Това бяха следите на малки полупрозрачни крабове, които живеят на брега. Ако се опиташ да хванеш такъв краб, той започва да бяга с невероятна бързина по пясъка, като оставя по него дири, подобни на снопче конци.

От другата страна на островчето откри още един плаж, поплува и там, седна до водата и започна да наблюдава как вълните се плискат в краката ѝ.

— Добро утро!

Шарлот подскочи.

— Ооо... Маник... Така се изплаших! Добро утро. Тук наистина е прекрасно. И вие ли плувате всяка сутрин?

Той кимна.

— Видях ви, докато се бръснях. Не ви ли е страх тук сама?

— От какво да ме е страх? — усмихна се тя.

— Европейците се страхуват от змии и паяци — това беше моментът да му каже, че вече е била тук и познава островите, но той продължи: — Как прекарахте нощта?

— Много добре, благодаря.

— Това е хубаво. Някои не са спали добре тази нощ — говореше Маник, като се приближаваше към нея. — Казват, че за европейците сънят е проблем... те не спят добре.

— Животът в Европа не толкова здравословен, както на Малдивите — кимна Шарлот. — Хората преяждат, препиват и се заседяват на едно място.

— Но вие изглеждате в добро здраве. И имате хубаво тяло — поласка я той и я огледа от главата до петите.

— Аз... боледувам много рядко и... имам приятна работа, която обичам.

— Каква е вашата работа?

— Работя в туристическа компания, само не казвайте на никой.

— Няма да кажа.

— Дойдох тук само защото ползвам голямо намаление, иначе не бих могла да си позволя такава почивка.

— Не зная колко струва подобна обиколка — сви рамене Маник. — Но хората тук са по-бедни от европейците. За мен парите нямат значение. Бих искал да имам собствено корабче, но е невъзможно. Всъщност това няма значение, защото съм капитан на хубава шхуна.

— Имате ли жена и деца? — попита Шарлот.

Той поклати глава.

— Не, но другите моряци имат. Девет месеца са в морето и един месец — вкъщи. А това не е хубаво... Някой идва — по плиткото край брега към тях се приближаваше Дийн. — Трябва да проверя какво става със закуската. Али е добър готвач, но сутрин го мързи — поясни бързо Маник и закрачи в друга посока.

— Добро утро. Много рано си станала! — провикна се Дийн от разстояние.

— Да не съм те събудила, като изпусках въздуха от дюшека?

— Не. Чух гласове долу и станах. След това видях, че си на плажа и че той — кимна към отдалечаващия се Маник — тръгва насам. Реших, че не е зле да го последвам...

— Как спа?

— Много добре. Но от утре започвам да се бръсна на палубата със студена вода. В онази баня се чувствам като голяма пуйка, сложена в прекалено тясна фурна.

— Долу е адски задушно — съгласи се тя. — Особено за теб. Станаха ли другите?

— Само Вик. Бил спал добре. Предполагам, че преди лягане си е пийнал...

— Значи все пак е пренесъл една бутилка — Шарлот се изправи. — Е, ще се връщам на кораба. Слънцето вече започва да напича, а освен това искам да взема душ преди закуска...

На палубата Вик поливаше Оли, която бе по бански, с душа. Шарлот и Дийн видяха как той прегърна съпругата си през кръста и закачливо я целуна.

— Хубава двойка са — забеляза Дийн.

— Да, и Уорънови също. Но съпрузите Нийдсън не са добри компаньони и събеседници... Както и професорът с неговата книга...

— А какво ще кажеш за Даян?

— Когато я видях на летището „Хийтроу“, реших, че е типична безмозъчна блондинка, но може и да притежава някои качества...

— Тя не може да пише грамотно, но същото се твърдеше и за Чърчил. Ако обаче единственото ѝ развлечение остане играта на думи, ще поиска парите за обиколката да ѝ бъдат върнати. Дано на някой от островите да има дискотека!

— Сигурно ще има, макар да не съм сигурна дали останалите ще изпаднат във възторг от високите децибели.

— По този въпрос съм солидарен с останалите. А ти харесваш ли реге и хеви метъл?

Шарлот поклати глава.

— Единствените две касети, които взех със себе си са на Елтън Джон и изпълнения на Менухин...

— И аз предпочитам подобна музика. По-късно можем да си сменим касетите.

На палубата се разнесе аромат на кафе и препечени филийки. Шарлот се изкъпа и слезе в каютата да се преоблече. Отвори гардероба и изпита странно усещане, когато видя мъжки ризи и джинси, закачени до своите дрехи. Върху горното легло бяха оставени книги.

Погледна заглавията: един криминален роман, два пътеписа и една антология на поезията на XX век. Това я учуди. Дийн не

приличаше на човек, който за отмора чете стихове. Но колкото и бързо да се сближаваха хората по време на почивка, какво всъщност знаеше за него? Или пък за Маник, който вече бе станал напълно непознат чужденец за нея?

За закуска всички получиха по чаша сок и по един малък омлет с препечени филийки, масло и ананасов конфитюр. Шарлот си спомни за дядо си, който настояваше тя да изяжда всичко, което се слага в чинията ѝ.

Останалите заявиха, че маслото е гранясало, а Нийдсън се оплака, че омлетът бил препържен, чайт миришел, а филийките не били препечени достатъчно. Шарлот се чудеше как ще изтърпи две седмици такъв съсед по маса.

По едно време Дийн заяви:

— Като се вземе предвид размерът на кухненското помещение и жегата около газовите котлони, храната е учудващо прилична. Не вярвам, че бихте се справили по-добре, Нийдсън, ако отговаряхте за кухнята.

Нещо в гласа му накара всички да млъкнат и напомни на Шарлот първото ѝ впечатление от него на летището...

След закуска туристите отидоха на брега и се разпръснаха по плажната ивица, обрасла с палми и храсти. Преди да се гмурнат с акваланги, Джанет и Шарлот тръгнаха да търсят сенчесто място, на което да оставят дрехите си.

— Екипажът сигурно се радва, че за някой и друг час ги оставихме на мира — усмихна се Джанет. — Изкарахме кошмарна нощ. Вие с Дийн сте най-добре. Представяш ли си — в два часа през нощта професорът включи и лампата, и вентилатора, а вратата му беше отворена!

— Може би той не осъзнава, че през нощта шумовете се чуват значително по-силно.

— Може би. А когато той заспа, Нийдсън започна да хърка като тюлен. Горката Силвия! Бил направо побесня и иска да говори с професора. Обаче нямам представа какво да правим с Нийдсън.

Изведнъж проехтя силен вик...

ПЕТА ГЛАВА

Шарлот и Джанет се затичаха към храстите, откъдето се чу викът, но Дийн и Бил ги изпревариха. Зад гъста плетеница от морско грозде те откриха Даян. Съблечена само по долната част от банския си, тя седеше върху плажна кърпа и сочеше ужасено към някакъв храст.

— Господи, колко се изплаших! — занарежда тя. — Искан да си намажа краката с плажно масло и забелязах, че там нещо мърда... После го видях! То ме гледаше! Отвратително животно! Само като си помисля... — цялото й тяло потрепери, при което гърдите й се разлюляха предизвикателно.

— Какво беше това „то“, Даян? Змия ли? — попита Джанет.

— Не, не беше змия... Но имаше крака, дълга опашка и ме гледаше с немигащите си змийски очи! Сигурна съм, че щеше да ме ухапе. Не, няма да лежа тук, след като в храстите има подобни гадини. Ще дойда при вас! — и Даян започна припряно да събира кърпите, многобройните шишенца и тубички.

Дори двете жени не можеха да откъснат погледите си от великолепното й тяло.

— Може би е гущер — предположи Джанет.

— Не зная, ала страшно се радвам, че Дийн го прогони! — Даян с благодарност го погледна в очите.

— Винаги съм готов да ти помогна — усмихна се той.

Шарлот се обърна и тръгна към мястото, където беше оставила нещата си. Беше много ядосана, че Даян, без да иска, се показва пред всички почти гола. Може ли млад, здрав и привлекателен мъж, тръгнал на почивка сам, да не пожелае това тяло? Ядосваше се и на себе си. За първи път през живота си изпитваше ревност и завист към друга жена.

Гледката на проснатата по гръб полугола Даян може и да бе доставила удоволствие на Дийн, но това не успя да го накара да забрави за акваланга. След малко той — заедно с Бил, Вик, Джанет и Шарлот — влезе в морето и на брега останаха само Стенли, Силвия и професорът, който не откъсваше очи от книгата си.

Шарлот подозираше, че от време на време Стенли хвърля по някой поглед към разгорещеното великолепно тяло на Даян иззад тъмните очила. Но дори да беше така, Силвия изглеждаше погълната изцяло от плетивото си и не забелязваше нищо.

Вечерта моряците направиха скара на брега.

Но пътниците от „Морската птица“ вече не бяха единствени на острова. Следобед още един кораб хвърли котва наблизко и екипажът му също накладе огън за туристите.

Те бяха германци по на двадесет и две-три години, а някои от момичетата бяха много по-млади.

Дийн завърза с тях оживен разговор. Вечерта, когато скарата беше готова, едно от момчетата отиде при него.

— На вашия кораб са все възрастни хора. Защо вие с двете момичета не дойдете при нас? Храната ще стигне за всички.

— Благодаря, но ще вечеряме с групата. Може би ще намина по-късно.

— Но с момичетата, защото нашите са малко! — каза германецът и огледа Даян, облечена в тясна трикотажна блуза.

— Тя не говори немски — осведоми го Дийн.

— Аз обаче говоря малко английски... Колкото да вържа две приказки с хубави гаджета.

Шарлот погледна Даян, но тя пиеше кола, без да забележи, че става дума за нея.

— Тогава защо не я поканите сам? Само че след като се нахраним — гласът на Дийн прозвуча рязко.

Германецът кимна и весело отвърна:

— Добре де! — и се върна при своята група.

— Къде си научил немски така добре? — поинтересува се Шарлот.

— В училището и през зимните ваканции на ски. Говориш ли немски?

— Малко, но не мога да водя интересен разговор.

— В неговия разговор — кимна Дийн към другата група — няма нищо интересно. А интерес за него представляват единствено бирата, яденето и секса.

„А какви ли са твоите интереси?“, искаше да попита тя, ала премълча.

След пилето и рибата на скара, Хасан поднесе голямо плато с кръгли меки топки, яркочервени на цвят. Джанет и Шарлот ги опитаха. Това представляваше сладкиш с кокосов орех, банан и още нещо, непознато на вкус.

— Не е ориз — заяви Джанет. — Интересно, какво ли е?

— Може би Маник знае — подсказа Шарлот.

— Хайде да отидем и да го попитаме... Точно ще се махнем по-надалеч от тази непоносима шумотевица.

Ставаше дума за поп музиката, която гърмеше от касетофона на германците, които танцуваха.

Двете откриха Маник в горичката. Седеше върху кокосова палма, израснала накриво, успоредно със земята. Дървесината на такива палми се ценеше високо, защото от нея ставаха хубави лодки. Когато Шарлот беше малка, на Малък Табу лодките се сглобяваха с дървени щифтове, а пролуките между дъските се попълваха с кокосово влакно...

Двамата с Маник с часове можеха да наблюдават как майсторите лодкари, наследили уменията на своите прадеди, обработват дървото с помощта на малки тесли.

— Надявам се, че не сме ви обезпокоили, Маник — извини се Джанет, а после го попита за сладкиша.

— Прави се от *агар-агар*... — обясни капитанът. — Това е вид водорасло.

— А какво слагат, за да добие този красив цвят? Обичам да готвя и винаги се старая да науча нови рецепти във всяка страна, която посещаваме.

— Не зная. Ще попитам готвача.

— Благодаря. Няма да ви досаждаме повече.

Двете жени се обърнаха и тръгнаха към осветения от огньовете плаж. Изведнъж Маник каза на родния си език:

— Нима си забравила как сме играли заедно?

Те спряха и се обърнаха. Джанет — защото не разбра какво каза той, а Шарлот — тъкмо, защото разбра.

— Трябва да поговорим... Насаме — добави Маник.

— Няма нищо, Джанет — успокоително каза Шарлот. — Ти върви, а аз няма да се бавя.

Джанет си отиде и Маник започна:

— Защо тя се страхува да те остави сама? Или си въобразява, че ще те нападна тук, когато наоколо има толкова хора? Това е доста глупаво предположение.

— В някои страни жените имат основания да се страхуват от мъжете... От някои мъже. Тя не знае, че ние с теб сме стари приятели. Не ми се сърди, Маник, ала бях решила, че не искаш да ти напомням за стари времена.

— Или си се надявала, че съм ги забравил...

— Защо да се надявам? Ако искаш да знаеш, много ме заболя, когато видях, че не си ме познал... Макар че се промених много повече от теб. Когато се разделихме, аз бях още дете. А ти вече беше мъж...

— Да, наистина си се променила. Превърнала си се в истинска красавица. И съм сигурен, че много богати мъже искат да се оженят за теб...

— Засега не забелязвам такова нещо — засмя се Шарлот. — Не познавам богати мъже и не съм получавала предложения за брак. Кога разбра коя съм?

— Още първия път, когато те видях. Знаех, че един ден ще се върнеш. Мястото ти е тук. А сега върви при другите. Не им казвай, че се познаваме, а и аз няма да се издам. Така е по-добре. Върви си. Ще поговорим някой друг път.

Напълно объркана от странното му държание, тя се обърна и тръгна съвсем бавно към огньовете...

— Даян и Дийн отидоха при германците — осведоми я Бил. — Ние се връщаме на кораба, но ти сигурно ще останеш да потанцуваш, нали?

— Не, не ми се танцува. Ще се върна с вас.

Вече бяха на шхуната, когато Джанет се престраши и попита:

— Какво стана с Маник? Да не те е омагьосал с приказките си? Той е много красив и има приятни обноски, но не зная дали е разумно да... се държиш фамилиарно с него. Виж, ако започне да ухажва Даян, например, ще й завърти главата моментално!

— Защо да е неразумно? — с любопитство се отзова Шарлот.

— Как да ти кажа... Не е ясно що за човек е нашият капитан. Изглежда хладен и дистанциран, което може би го прави по-привлекателен в очите на Даян. Аз обаче не гледам на нещата като вашето поколение. Бях много млада, когато се влюбих в Бил и той си остана единственият мъж в моя живот. За късмет се оказа тъкмо този, който ми трябваше. Да ти кажа истината, не бих искала да съм млада в днешните времена. Младите момичета вече пътуват по света сами...

— Не сме чак толкова млади — възрази Шарлот. — За някои осемнадесетгодишни аз вече съм бабичка. Но ти говореше за Даян и Маник.

— Струва ми се, че е имала много мъже и смята, че знае всичко. Но Маник принадлежи към друга култура и вижда нещата другояче, така че тя не би могла да го върти около пръста си, както върти своите сънародници.

На палубата се качиха Оли и Силвия, затова Джанет млъкна.

Съпружеските двойки седнаха да играят реми, професорът пак се задълбочи в книгата си. Шарлот наду дюшека и се приготви за сън.

Но преди да си легне, погледна какво става на брега. Там ярко гореше огън, а музиката гърмеше с всичка сила. Тя беше безкрайно чужда на това девствено кътче, което познаваше само шепота на палмови листа и пляска на вълните...

Шарлот се настани в леглото, сложи в уокмена касета с класическа музика и се загледа в звездното небе...

Тя отвори очи и седна. Беше късна сутрин, от каютите се чуваха гласове. През нощта някой беше свалил слушалките от ушите ѝ и сега те бяха грижливо прибрани и сложени до уокмена. Кой бе направил това? Маник? Дийн?

Погледна към мястото, където спеше Дийн, но него го нямаше там. Нямаше ги и завивките му. Къде ли е спал? В тяхната каюта? Или при Даян?

Беше се нагледала на самотни мъже по курорти и знаеше, че това не би било необичайно. Кой знае докога са се веселили снощи...

Тя побърза да вземе душ и тъкмо свършваше, когато на палубата се появи Дийн. Той беше по бански и по тялото му се стичаха искрящи на слънцето струйки вода.

— Добро утро — поздрави той. — Ако си свършила, бих искал да ползвам душа.

— Много рано си станал. А аз си мислех, че ще се забавлявате до зори.

— Не дочаках края на веселбата.

— А Даян?

— Тя се прибра по-късно с лодката на германците и вдигна голям шум. Днес сигурно ще бъде неразположена — сухо отговори той.

— Бях заспала със слушалките на главата и някой ги е свалил. Ти ли беше?

— Да. Какво те приспа?

— Записът на един страхотен концерт на Павароти, Пласидо Доминго и Хосе Карерас в Италия. Да си го гледал по телевизията?

— Имах късмет да го видя на живо. Едни приятели италианци пуснаха връзки, намериха билети и ме поканиха.

„Това се казва приятели с връзки!“, помисли тя, а на глас попита:

— Това ли е твоят свят... музиката?

— Музиката е само едно от удоволствията ми.

Той не каза нищо повече и тя се досети, че по някакви причини Дийн не желае да споделя с какво си изкарва хляба. Дали не служи в някой легион? Имаше телосложение на „зелена барета“ и умееше да дава заповеди... Не, този човек не би се продал на всеки!

— Слизам долу да си измия зъбите. Няма да се бавя — уведоми го тя.

— Разбира се — отговори той, докато се бършеше с хавлиена кърпа. — Аз не бързам.

От чаровната му усмивка сърцето ѝ внезапно подскочи. Какво ставаше с нея? Защо пред този мъж се чувстваше като притеснително тийнейджърче, което не знае какво да каже?

— В нашата баня има някой — каза Шарлот, която се бе върнала на палубата почти веднага. — Може би е професорът. Вратата му е отворена и го няма в неговата каюта.

Устните на Дийн се свиха.

— Старият глупак сигурно е счупил помпата в своята тоалетна. Трябва да я поправят. Няма да ползва нашата баня. Стой тук, а аз ще

отида да се разбере с него.

На палубата се появи Оли.

— Какво му е на Дийн? Да не е махмурлия след снощи? Мина покрай мен като буреносен облак. Е, поздрави както винаги, но не прилича на себе си — наклони глава и погледна Шарлот. — Да не сте се карали?

— Не. Но изглежда, че професорът е развалил помпата в своята тоалетна и ползва нашата.

— Изобщо не се учудвам. Този човек още носи същата риза, с която беше в самолета. Ако и днес не се преоблече, не зная как ще седна до него на закуска.

— Може би въпреки някой се грижи за него, а тук просто не гледа какво облича. Защо не му намекнеш за това някак по-тактично?

— Не зная тактични думи, с които да кажа на човек, че мирише на вкиснало. Нещо да ме посъветваш.

— Добро утро, Шарлот. Как си? — поздрави я Вик.

— Добро утро. Благодаря, добре съм, а ти?

— И аз. Дийн обаче е бесен. Да го беше чула как току-що строи стареца в две редици! И забележи — без груби думи и без да повиши тон. Помни ми думата, не зная с какво се занимава този човек, но е свикнал да го слушат.

— И е прав! — намеси се Оли. — Щом си умен и образован не означава, че трябва и да си мърльо. Особено в тази жега и теснотия. Хайде, Вик, да отидем под душа, докато другите не са се качили.

Появи се Дийн.

— Банята е свободна. Съжалявам, че ти се наложи да чакаш.

— Няма нищо.

Да, Дийн бе свикнал да дава нареждания. И освен това много държеше на чистотата. Ами ако е хирург? Може би затова не казва с какво се занимава — да не го измъчват околните с оплакванията си...

Както можеше и да се очаква, на масата Стенли започна да се възмущава, че снощи не е могъл да спи. Когато закуската свърши, се появи Маник.

— Къде е русокосата жена? Да не е болна?

— Не е болна, капитане. Уморена е от снощните танци — обясни Вик и измърмори под носа: — И от други работи...

— Днес ще отплаваме към Бодуити, курортен остров. Там има магазини и бар, довечера ще видите народни танци. Има и дискотека.

— Искам да направя оплакване — надигна се Стенли. — През нощта жена ми и аз бяхме събудени от невъзможен шум. Някой се прибираше от острова. Погледнах часовника и видях, че е един и седемнадесет след полунощ! Длъжен сте да сложите ред и да прекратите това безобразие. Който не желае да спи, нека ноцува на острова и да не пречи на останалите.

Всички погледнаха Маник. Той леко се поклони и отвърна:

— Съжалявам, че са ви разтревожили, господин Нийдсън. Напълно сте прав, аз отговарям както за сигурността, така и за спокойствието на този кораб. Но всеки от вас е дошъл в нашата страна да почива. И ако едните са по-млади, а другите — по-възрастни, това понякога създава проблеми — златистите му очи обхождаха присъстващите. — Ще поговоря с младежта и ще ги помоля да уважават хората, които си лягат по-рано. Но искам също така да помоля по-възрастните пътници да си спомнят за своята собствена младост и да проявят търпимост, разбиране и толерантност — поклони се още веднъж с достойнство и се отдалечи.

— Капитанът се изрази много добре, нали, Стенли? — подметна Вик. — И да искаш, по-добре не можеш да го кажеш.

Шарлот също се впечатли от поведението на Маник. Но, разбира се! Та нали дядо му по майчина линия беше вожд, а от белия си баща капитанът бе наследил някой и друг ген на лидерство...

Моряците започнаха да свалят навеса. Вдигнаха котва. Малко покъсно Шарлот взе от тях кофа, извади прах за пране и започна да пере. При нея дойде Дийн с куп дрехи в ръце.

— Когато свършиш, ще ми дадеш ли кофата, моля?

— Ако искаш, можеш да ползваш сапунената вода — предложи Шарлот и си помисли, че друга жена на нейното място, например, Оли, която е отгледала голямо семейство и след хранене по навик започва да събира чинии и чаши, щеше да му предложи да изпере дрехите му.

Шарлот обаче смяташе, че всеки мъж трябва да се грижи за себе си сам. Освен това й беше любопитно да види как пере...

— Добре, благодаря, Шарлот.

Екипажът вдигаше платната. За да не пречи на моряците, Вик отиде на кърмата. Шарлот плакнеше своите дрехи, а Дийн бързо и

сръчно переше своите.

— Какво правиш, приятелю? Та това е женска работа! — изуми се той.

— Нямам съпруга — отвърна Дийн. — А и да имах, не бих искал да ми бъде бавачка.

— Но тя би желала да смениш вместо нея гумата на колата, за да не си развали маникюра, нали? Ако ме питаш, слабият пол е твърде облагодетелстван от равноправието между половете — Вик намигна на Шарлот.

Тя и Дийн простряха прането на стоманеното предпазно въже и се разположиха на палубата, където вече имаше подредени шезлонги.

— Снощи чух твоя тет-а-тет с капитана — изведнъж каза Дийн. Тя се огледа. Маник стоеше на рула. Цялото му внимание бе погълнато от поредната маневра на кораба. — Лесно ли се говори с него?

— Капитани, летци, алпинисти, пътешественици... С всички тези хора е лесно и приятно да се контактува.

— Общо взето, да, права си. Баща ти да не спада към една от тези категории?

— Той искаше да стане археолог, но аз не го познавам. Бях много малка, когато и той, и майка ми са починали при епидемия на холера в Южна Америка. Бяха ме оставили при дядо...

— Значи си пораснала под неговото доминиращо мъжко влияние. Шарлот кимна.

— Да не си психолог? Много се интересуваш от чужди влияния.

— За нищо на света не бих станал психолог, макар всеки от нас да се опира на психологията в отношенията си с хората. Твърди се, че най-силно влияние върху жените оказват бащите им или мъжете, които ги заместват.

— А върху мъжете — техните майки — додаде тя. — Много ли си близък с майка си?

— Да, в смисъл, че се разбираме добре. Но тя е художничка, рисува пейзажи и след смъртта на баща ми почти не стои къщи. Ако искам да я видя, трябва я хвана между две поръчки. През следващия месец ще прави изложба в Лондон, така че тогава ще се видим. Календарът ѝ е запълнен с ангажменти. Тя обичаше баща ми, но имаше и собствен живот — мека усмивка разтегна устните му. — И

най-важното е, че тя не ме преследва да се оженя, за да я зарадвам с внучета.

— Как подписва тя картините си?

— Мейрис Ричмънд. Ако искаш, ела на изложбата и ще те запозная с нея.

Шарлот отвори уста да възрази, но в този момент на палубата се появи Даян, която леко залиташе, прозяваше се и примижаваше на яркото слънце, и той скочи да ѝ помогне.

— Здравей, Даян. Как се чувстваш?

— Сякаш някой пробива главата ми с бормашина. Тук горе е такава суматоха, че човек не може да заспи — тросна се тя и седна в шезлонга на Дийн.

— Ще отида долу да потърся за теб нещо освежаващо.

— Много е мил, нали? — промълви Даян, като се обърна към Шарлот. — Истински джентълмен е. Не е като онзи нахален тип, с когото танцувах снощи. Е, не го огря, естествено. А ти изобщо не дойде. Не обичаш ли да танцуваш?

— Снощи не ми се танцуваше.

— Хвърлила си око на капитана, нали? — Даян кимна към Маник, изстена и притвори очи от болка. — Аз също го харесвам, но ако си избрала него, и Дийн става.

— Аз... Виж, нямам желание да флиртувам с нито един от двамата.

— О, я стига, моля ти се! За какво си дошла на почивка? Да говориш за времето с женени дъртаци? Слушай, хайде да хвърлим ези-тура. Мъжете винаги правят така, ако не могат да се споразумеят за някое момиче.

Докато Шарлот се чудеше какво да отговори, Даян отвори чантата си, с която никога не се разделяше, и извади монета.

— Казвай — ези или тура. Ако познаеш, избираш, когото искаш от двамата.

— Не, Даян — твърдо каза Шарлот. — Това не е в моя стил.

Блондинката сви рамене.

— Не разбирам защо. Животът трябва да се изживее приятно, тук има двама страхотни мъже и да ти кажа честно, бих искала да пофлиртувам, както ти се изразяваш, и с двамата. А сигурно и ти също

— Шарлот не отговори и Даян продължи: — Щом не харесваш Маник, какво си правила с него снощи на другия край на плажа?

Дали случайно или не, но тя зададе въпроса си тъкмо в момента, в който се появи Дийн с чаша в ръка. Не само това — Маник също я чу, защото бе предал рула на мичмана и точно слизаше по стълбите към каютите. Той замръзна на място и насочи погледа си към Шарлот. Лицето му беше непроницаемо.

И двамата мъже чакаха отговора ѝ.

Шарлот усети, че губи самообладание. Дийн обаче прекъсна неловкото мълчание:

— Заповядай, Даян. Изпий това и ще се почувстваш по-добре.

Русокосата красавица погледна мътната течност.

— Какво е това?

— Лекарство срещу махмурлук.

— Готова съм да опитам всичко! — на две глътки пресуши чашата.

— Ако не възразявате, бих искал да поговоря с вас... В салона — каза Маник.

— С кого? С мен? Ами... добре. Или трябва да кажа: „Слушам, капитане“? — изкикоти се Даян.

Маник я пусна да мине пред него и я последва по стълбите надолу. Дийн седна до Шарлот. Бяха сами, защото останалите членове от групата правеха слънчеви бани на носа на шхуната.

— Струва ми се, Даян не разбира, че я чака учтиво мъмрене — каза той и изведнъж попита: — Всъщност харесваш ли Маник, или не?

ШЕСТА ГЛАВА

— Той е много красив — предпазливо подхвана Шарлот. — Но аз не подхождам към хората като Даян и смятам, че не външността е най-важна.

— Обаче не можеш да отречеш, че в отношенията между мъжа и жената всичко започва от физическа привлекателност.

Как би могла да го отрече? Ръката ѝ почти се допираше до неговата! А лицето, цялото тяло, дори тембъра на гласа му предизвикваха у нея представата как той я докосва, милва, целува... С възможно най-безстрастен глас обаче тя потвърди:

— Да, в повечето случаи е така. Ала взаимното привличане може да се дължи и на нещо общо, което мъжът и жената имат помежду си като характер и манталитет, нали?

— Не, това идва по-късно. Не можеш да съзреш с очи душата на мъжа, но още при самото запознанство разбираш, че би искала да се любиш с него. Не си ли имала това усещане?

— Кой ли не го е имал... Обаче не всеки се подчинява безрезервно на първоначалните си желания. Според Даян животът е даден, за да го изживееш приятно. Съгласна съм с нея, но само донякъде. Не бих могла да се любя с мъж, който не ми е интересен като личност и не може да бъде забавен.

— Не искаш от живота почти нищо — сухо каза той. — Само един Аполон, който да е гениален и остроумен.

— Не съм казала, че трябва да е Аполон... При това — гениален и остроумен... Бих желала само да цени чувството ми за хумор. Може би наистина критерият за едно момиче е бащата... Или, както е в моя случай — дядото. Моят дядо наистина имаше страхотно чувство за хумор и като ми четеше книги или разказваше разни истории от живота си, така се смеехме с него, че чак коремът ме заболяваше. Откакто почина обаче, това не ми се е случвало...

— Кога е станало това?

— Отдавна — въздъхна Шарлот. — Още бях в пансиона...

Маник се появи на палубата и пое рула.

— Дано не я е скастрил твърде остро — рече Дийн.

— Не би било зле да провериш как е тя.

— Добре. След като смяташ, че е необходимо, ще отида да проверя.

Шарлот слезе и огледа каютата на Даян. На ръба на горното легло бяха окачени множество закачалки с впечатляващи тоалети.

— Зная, че не е красиво — оплака се русокосата, — ала никъде не мога да сложа куфара си така, че да стои с отворен капак и да вадя каквото ми трябва.

— Взела си твърде много дрехи. Какво искаше Маник?

— Получил е оплакване от онзи глупав грандоман, че съм го била събудила през нощта. Е, капитанът е длъжен да реагира, макар че беше пределно ясно на чия страна е — усмихна се лукаво. — А когато свърши с конското, ми се усмихна като влюбен бог! Бас държа, че когато не е на работа и се поотпусне, е съвсем различен... Виж това — продължи и откачи от леглото закачалка с тясна и дълга червена рокля, чиито презрамки бяха общити с пайети, а долницето имаше цепки от двете страни. — Какво ще кажеш?

— Много е... впечатляващо. С тази рокля ли ще си довечера?

— Може би. А ти какво ще облечеш?

— Не съм взела нищо официално.

— Можеш да си купиш на следващия остров, за който Маник каза, че е един от първокласните курорти и е адски скъп... Виж сега, като бяхме горе, нали ти предложих да хвърлим ези-тура коя кого да избере? Помислих си и знаеш ли какво? Ако ми се падне аз да избирам, няма да зная кого! В смисъл, че и двамата са страхотни. Колкото повече ме мъреше Маник, толкова повече ми харесваше. Същото е и с Дийн. Погледне ли ме със стоманените си очи, направо се разтрепервам. А ти?

Вместо честно да каже „и аз“ Шарлот весело я посъветва:

— Почакай да видиш италианския контингент на следващия остров. Била ли си в Италия?

— Не, никога. А ти?

— Аз — да. Италианците са красиви и много романтични мъже. Само като чуя речта им, и се разтапям от удоволствие. Например, той говори за времето, а на теб се струва, че ти се признава в любов...

— Но на този остров ще стоим само една вечер — въздъхна Даян. — Слушай, искам да ти се извиня, задето одеве те натопих. Не съм такъв човек, просто ме болеше глава, пък и нали ти ме сряза...

— Аз?! Защо да съм те срязала? — с недоумение попита Шарлот.

— Като каза „това не е в моя стил“, реших, че се превземаш. Но после разбрах, че не е така. Ти не си като мен и не желаяш да се забавляваш. Ти търсиш истинска любов, нали?

— Да... Да, така е. А ти не я ли търсиш?

— Това са пълни глупости! Баба ми е била принудена да се омъжи на осемнадесет години, майка ми също е живяла доста тежко. Едната ми сестра е разведена, а втората направо не е за завиждане. Затова аз съм планирала всичко. Ще живея весело и безгрижно до тридесетгодишна възраст. Тогава ще се поогледам и ще си намеря съпруг, който печели добре. А това не е лесно. Например, ако мъжленцето го бива в леглото, непременно ще ти изневерява.

— Не съм съгласна — възрази Шарлот. — Отгледана съм от дядо ми, който на младини е бил голям любовник, но след като се е оженил за баба, дори не е погледнал друга жена. Зная това не от него, а от други хора. И търся мъж като него.

— Има дълго да търсиш, скъпа. Ох! Тук е като в сауна. Хайде да се качваме горе.

Шарлот седна в един шезлонг и разгърна една книга. Всъщност не четеше, а се взираше в издутите платна, наслаждавайки се на фантастичното усещане за пълна свобода и лекота.

Към обяд хвърлиха котва пред Бодуити. Оказа се, че Силвия е прекарала утрото на легло, измъчвана от морска болест.

— Може и да е от храната, която ни сервират — измърмори недоволно Стенли и хвърли подозрителен поглед към голямата купа риба с къри.

Следобедната програма предлагаше къпане в крайбрежните плитчини. Когато групата слезе на кея, Джанет предложи:

— Струва ми се, че трябва да се разделим. Ако ходим заедно навсякъде, ще си омръзнем. Нека всеки да отиде, където желае, а към пет часа ще се съберем тук.

— Права си, Джанет — подкрепи я Оли. — Хайде, Вик, отиваме право към бара да пием по един леден джин с тоник и лимон. Ако се засечем там, ще се правим, че не се познаваме. Чао на всички!

Трите двойки тръгнаха от кея. Пребледняла и изморена, Силвия крачеше подир Стенли.

— Отивам да се обадя по телефона. Ще се видим по-късно — съобщи Дийн и енергично zakрачи към административния център.

Даян и Шарлот гледаха подире му.

— Ако се обажда в Англия, сигурно е по важна работа или на... важен човек — забеляза Даян. — Каза ли ти къде работи?

Шарлот поклати глава. Тя също изгаряше от любопитство. За какво ли ще се обажда, след като само преди три дни излетя от Лондон? Разговорът с Лондон сигурно струваше много скъпо.

— Хайде да разгледаме магазините — предложи Даян.

Оказа се, че на Бодуити има само един магазин, който обаче предлагаше разнообразни облекла и сувенири, както и осигуряваше на своите клиенти дрехи по поръчка.

Даян се загледа в коланче от черупка на костенурка. В магазина влезе италиански турист и с възхищение огледа Даян. Чул английска реч, той попита двете жени откъде са. След няколко минути Шарлот се отдели да разгледа щанда с дрехи от батик, а след това отиде на плажа и легна на сянката, подпряла глава с ръка.

Внезапно над нея се надвеси Дийн.

— Държиш ли да останеш сама, или мога да ти правя компания?

— Остани, разбира се. Какво стана, свърза ли се с Лондон?

— Да, благодаря. Всичко е наред. Къде е Даян?

— Оставих я в магазина на сладки приказки с Джорджио от Милано.

— Успя ли да разгледаш острова? Какво ще кажеш за него?

— Харесва ми общия план и тази прекрасна палмова алея. Допадат ми и дъсчените пътеки до пристанището, посивели от времето.

— Италианците са артистичен народ, техните проекти винаги имат стил. Те обикнаха подводното плуване много преди аквалангът да излезе на мода по света и затова първи в Европа са оценили туристическия потенциал на тези острови. Разправят, че техният кораб — луксозен вариант на *дохони* — е нещо изключително.

Шарлот слушаше и с едната ръка загребваше и изсипваше ситния пясък. Дийн се подпря на лакът до нея и започна да прави същото.

— Знаеш ли как се получава този пясък?

Тя, разбира се, знаеше, но помоли:

— Разкажи ми.

— От папагалска риба. Коралът се храни с планктон, а тя се храни с водораслите по рифовете. Със силните си зъби рибата отхапва парчета корал и варовик, който по-късно изхвърля. Как мислиш, колко пясък „произвежда“ една папагалска риба за година?

Преди много години същото я бе попитал и дядо й. За разлика от сухите факти, наизустени в пансиона по принуда, а след това забравени, Шарлот помнеше идеално всичко, научено от него. Тя се престори, че мисли.

— Сигурно това зависи от големината на рибата. Към пет килограма може би?

— Един тон!

Шарлот широко отвори очи.

— Шегуваш се!

— И ти също, лошо момиче. Ти вече знаеш това.

— Да — призна си Шарлот. — Но нали е удивително, че без папагалската риба тези острови нямаше да съществуват — Шарлот се протегна, затвори очи и въздъхна от удоволствие. — Какво щастие е, че сме тук, далеч от зимата, за две възхитителни, фантастични седмици!

— А ти вече имаш чудесен златист тен — отвърна Дийн.

Нещо в гласа му я накара да отвори очи. Видя, че той се навежда да я целуне...

Стори й се, че сърцето й спря да бие, когато неговите устни докоснаха нейните — отначало леко, а после властно. Очевидно този мъж бе целувал много жени и отлично знаеше как да го прави...

Шарлот усети целувката с всеки нерв и всяка клетка на потръпващото си от удоволствие тяло.

Дийн леко се отдръпна и я погледна с присвити очи.

— Приятно ли е?

— Меко казано — прошепна тя.

— Тогава да го направим пак.

Устните им отново се докоснаха и тя усети как я обзема нарастваща възбуда. Добре, че беше ден, и се намираха на обществен плаж! Бе сигурна, че Дийн изпитва същите усещания като нейните, но

си дава ясна сметка къде се намира или пък може би притежава твърде голям опит и иска да удължи възхитителните мигове на първия интимен контакт...

Той вдигна глава.

— Това може да стане неконтролируемо. Отивам да се охладя...

Шарлот гледаше как той прекосява плажа и влиза в прозрачната вода. Знаеше, че само с голямо усилие на волята Дийн се е откъснал от нейните прегръдки. Само преди минута тя усещаше играта на мускулите му под гладката матова кожа...

Желаше Дийн! Та нали „животът е да го изживееш приятно“? Или искаше този мъж до края на живота си? Скочи и се затича към водата, за да се охлади също.

На много от хубавите плажове по света, които обикаляше по работа, бе виждала как хората се целуват и се милват във водата — понякога толкова дръзко, че ѝ ставаше неудобно заради самите тях. Любовта е твърде интимно удоволствие и не бива да се излага на показ.

А сега Шарлот тайно жадуваше за обятията му дори на толкова открито място. Все пак се надяваше, че той ще има достатъчно здрав разум да не я докосва.

Така и стана. Макар че възможните свидетели бяха далеч на брега, Дийн се държеше така, сякаш двамата бяха само добри познати, излезли да поплуват, и е нямало никакви целувки...

Кога ли ще я целуне отново? Може би довечера, след концерта? „Дотогава има ужасно много време“, помисли с въздишка Шарлот.

В очакване на вечерята Даян се появи с червената рокля. Огледа белите къси панталони и моряшката блуза на Шарлот и се произнесе:

— Ти и така изглеждаш много добре.

Джанет дойде в семпла басмена рокля, Оли — в розов тоалет, купен, както подозираше Шарлот, на някой гръцки остров. Последна на палубата излезе Силвия в рокля от някакъв синтетичен плат и сандали с високи остри токчета. Огърлицата ѝ не съответстваше по цвят с роклята, а часовникът вероятно е бил на мода през тридесетте години и е принадлежал на майка ѝ. Шарлот усети желанието да вземе

тази жена под свое попечителство и да я понаучи на някои неща, въпреки че това едва ли би зарадвало Стенли.

По предложение на Оли мъжете размениха местата си и сега от едната страна до Шарлот седна професорът, от другата — Вик, а срещу нея се настани Дийн. Тя хапваше от пицата и от богатата салата, като разсеяно слушаше общия разговор, заета със своите мисли. Какво ли щеше да последва след днешните целувки? Дали не бе позволила на романтичната обстановка и незадоволените копнежи да замъглят разума ѝ, както се случваше с много други жени? Знаеше, че притежава страстна натура, която още не се е проявила напълно, и колкото по-дълго потиска емоциите си, толкова по-силен ще бъде техният взрив, когато им даде свобода.

Реакцията ѝ на целувката на Дийн показваше колко малко е необходимо, за да се случи това. Разходка на лунна светлина... Безлюден плаж... Силен аромат на жасмин... И тя ще се понесе по течение, по-силно и опасно от океанското...

Веднъж като дете беше преживяла голям ужас сред огромните океански вълни и оттогава не се шегуваше с морската стихия. Дали сега не поемаше твърде голям риск с мъж, който много ѝ харесваше, но когото не обичаше?

Ами Маник, с когото я свързваха толкова много неща?

СЕДМА ГЛАВА

Концертът започна с *боду-беру* — големия барабан. Шарлот си спомни разказите на дядо си за мъжките танци, довеждали танцьорите до транс, в който те си нанасяли удари с кинжали; по-късно тези танци бяха забранени.

Самата тя като малка имитираше малдивските момичета и се полюшваше заедно с тях в ритъма на *бандия дясехун* — женския танц.

Тази вечер танцът се изпълняваше от група момичета, облечени в традиционни дълги рокли с дълги ръкави и високи бродирани якички. Коленичили върху рогозки, момичетата ритмично почукваха с пръстени по метални гърнета. Народната песен *Раивару* не хареса на спътниците на Шарлот, но в програмата бяха включени и любовни песни, по-мелодични и приемливи за европейския слух.

Цялата група седеше в една редица на бамбукови столове в концертната зала — просторно помещение без стени и с покрив, подпрян върху дървени колони. Шарлот се огледа да види реакцията на своите спътници и забеляза Маник.

Той беше застанал със скръстени ръце до една колона и вместо да гледа сцената, гледаше нея. Тя му се усмихна, леко учудена, че е дошъл на представление, което вече е гледал многократно. Може би е харесал някоя от танцьорките? Всички те бяха красиви, имаха буйни черни коси, дълги мигли и се усмихваха чаровно и закачливо.

Маник отговори на нейната усмивка с леко кимване. Малко по-късно тя отново го погледна и отново срещна очите му, впити в нея.

В залата влезе един от служителите на италианския офис и прошепна нещо на ухото на Дийн, след което Дийн се изправи и на пръсти — за да не безпокои околните — излезе от залата. Шарлот реши, че на телефона го викат хората, с които е говорил преди малко.

Концертът свърши и групата потегли към бара. Някой докосна Шарлот по ръката. Тя се обърна и видя Маник.

— Трябва да поговоря с теб — прошепна той на английски.

По пешеходна пътека те прекосиха плажа и излязоха на дълъг вълнолом, също защитен с покрив от палмови листа. В момента там нямаше никой, но целият вълнолом добре се виждаше от брега.

— Търсих те този следобед — започна капитанът на кораба. — Мислех, че си отишла да плуваш. Но ти лежеше на плажа с Ричмънд. Вие се целувахте.

За последен път Шарлот бе изпитала силно чувство на вина в пансиона, когато искаше да докаже, че не е страхлива, и се бе изкатерила по бръшляна, с която бе обрасла сградата на пансиона, до третия етаж. Това, разбира се, бе строго забранено. Класната наставничка я беше хванала и Шарлот се беше изплашила, че това ще доведе до изключване...

Сега сърцето ѝ подскочи по същия начин, макар че този път не бе извършила нищо лошо, нередно или забранено.

— Може би неправилно съм разбрал — продължи Маник. — Мислех, че вие с Ричмънд не сте се познавали, преди да дойдете в на островите.

— Действително не се познавахме — потвърди тя. Колко ли време ги е наблюдавал?!

— Какво би казал дядо ти?

— Вече не съм дете, Маник. И дядо не би се месил в моя личен живот.

— Искаш да кажеш, че не трябва да говоря за това?

— Ти си капитанът на „Морска птица“, но това не ти дава правото да ми казваш какво да правя и какво — не.

— Някога ти бях като брат. Смяташ ли, че нямам право да те предпазя, ако вършиш глупости? Зная, че европейците не живеят като нас. Виждал съм как белите жени ходят чисто голи пред погледите на мъжете, които пък се напиват. Това е отвратително. Нашият начин на живот е по-добър.

— О, не, недей да ми четеш лекции по морал! — възкликна тя. — Много добре знаеш, че преди ислямът да стане главна религия на островите, жените тук също са ходели с разголени гърди. И процентът на разводите не е по-нисък от Европа, ако не е и по-висок. Някои мъже на Малък Табу се развеждаха по шест-седем пъти. И макар че алкохолът е забранен, сокът на *раа* може да ферментира и се превръща в спиртна напитка. Човешката природа е еднаква по целия свят и недей

да ми разправяш, че европейците са аморални, а малдивците са светци!

— Ядосваш се, защото знаеш, че не си права... Не биваше да позволяваш на Ричмънд да те целува... — говореше с тих и равен глас, но тя съзнаваше колко е ядосан.

Също така знаеше, че обикновено съдържаният Маник рядко се ядосва, но когато това се случи, ядът му преминава в неовладян гняв. Въпреки това дръзна да го предизвика:

— Защо да не ме целува, ако го харесвам?

— Защото ще помисли, че следващия път може да прави и друго с теб... Да те докосва по гърдите и... Не зная как да се изразя по-прилично на английски.

— Приличният израз е „да те люби“ — услужливо подсказа тя.

Приятелят ѝ от детинство учтиво кимна.

— Благодаря ти, Шарлот.

Това беше толкова неочаквано и абсурдно, че тя весело се разсмя. Изведнъж Маник я сграбчи за раменете и за нейно изумление я целуна.

За разлика от тази на Дийн, целувката на Маник беше внезапна и бурна като ураганите в морето и свърши така внезапно, както бе започнала.

Няколко мига той продължи да стиска раменете ѝ болезнено, като я гледаше презрително с присвити очи. След това рязко я пусна, обърна се и изчезна в мрака, без да промълви и дума...

Зашеметена от случилото се, Шарлот остана закована на място. В гърдите ѝ бушуваха противоречиви чувства, които ѝ пречеха да мисли. Едно обаче беше ясно — и този факт не ѝ беше никак приятен, че целувката на Маник не я остави равнодушна.

Сърцето ѝ биеше лудо, след като през същия този ден бе препускало до пръсване от прегръдките на Дийн...

„Но нали не мога да се влюбя и в двамата!“, с отчаяние помисли тя и започна да си спомня с подробности сцената на плажа...

Внезапно видя Дийн, който вървеше право към нея. Дали е забелязал как Маник я целува? А останалите? От вълнолома ясно се виждаше барът и посетителите в него. Шарлот се надяваше, че са

увлечени от разговора или, ако са забелязали сцената на вълнолома, не са разпознали участниците в нея...

Що се отнасяше до Дийн, след малко щеше да разбере как стоят нещата.

— Съвсем сама ли си? — попита Дийн.

Сарказъм ли беше това? Тя реши да му отговори с въпрос:

— Предполагам, че си говорил по телефона, нали? Какви световни събития са станали след нашето заминаване?

— Ако е имало такива, никой не ми е споменал за тях — говореше разсеяно и тя си отдъхна. — Какво ще кажеш за едно капучино, сок или нещо алкохолно?

— Капучино ли? С удоволствие.

Повечето от италианците в бара бяха облечени скъпо и елегантно, особено момичетата. В сравнение с тях Даян с нейната червена рокля изглеждаше твърде претенциозно. Съдейки по погледите, които тукашните жени хвърляха към Дийн, той едва ли би оставал без компания, ако беше дошъл сам.

А и Маник също. Би трябвало да се гордее, че двамата най-привлекателни мъже са предпочели нея. Всъщност тя действително се чувстваше поласкана, но в същото време изпитваше смътна тревога.

Години наред бе чакала своята голяма любов и вече мислеше, че никога няма да я открие, и трябва да търси някой по-обикновен мъж. А сега изведнъж един красавец бе хукнал да ѝ носи капучино, а друг беше побеснял от ревност!

Капитанът на шхуната си тръгна, макар че копнееше да остане и да прави с нея всички онези блажени неща, за които не знаеше приличния израз на английски, докато тя не му го подсказа...

Мислите ѝ бяха прекъснати от Дийн:

— Сега ще донесат капучиното. Освен него поръчах по едно кампари с газирана вода и лимон. Случайно да мразиш кампари?

— Не, напротив — отвърна Шарлот.

Спомни си за един турист, който не можеше да се прибере в стаята си, след като беше изпил няколко чаши разрежено кампари, твърдо убеден, че някаква розова течност, сервирана във висока чаша, не може да бъде алкохолна напитка. Дали Дийн не ѝ кроеше някакъв номер с това питие?

Келнерът донесе поръчката. По уредбата обявиха, че дискотеката е отворена и хората започнаха да напускат бара.

— Имаш ли настроение за танци? — попита Дийн.

— Не съвсем. А ти?

— Обичам да танцувам блусове, но такава музика ще пуснат чак след час-два. А никак не ми се правят енергични движения в този климат.

Италиански турист от съседната маса попита дали почиват на острова. Жена му не разбираше английски, но и Дийн, и Шарлот говореха италиански. Разговорът потръгна. След около половин час Шарлот забеляза, че Бил с Джанет и Вик с Оли стават от местата си. Даян, разбира се, беше отишла на дискотека.

— Нашите се прибират на кораба, Дийн — каза тя. — Дали да не тръгнем и ние?

— Но защо? — възрази техният съсед. — Още е рано. Бих искал да ви почерпя. Нали не бързате да се приберете?

— Да не си изморена, Шарлот? — попита загрижено Дийн.

— Не, не съм, но Маумун сигурно е грохнал от умора... Той трябва да ни превози с лодка до шхуната... Малдивците си лягат рано.

— Няма проблеми, ще му платя. Предполагам, че ще остане доволен.

Шарлот се зарадва. Разговорът с италианската двойка беше интересен за нея, особено след като се оказа, че Лучано е собственик на туристическа агенция в Милано, а Клара притежава два магазина за дрехи: един — в Милано и друг — във Флоренция.

Около единадесет часа се появи Даян.

— Този Джорджио е страшен дявол — весело заяви тя. — Кани ме да остана в неговото бунгало и сега ме дебне на кея. Искам да се прибера с вас двамата.

Шарлот посрещна тази новина с облекчение, но когато излязоха на кея, в лодката ги чакаше не Маумун, а Маник.

— Здравейте, капитане! — приветства го Даян, която беше доста пийнала. — Какво правите тук?

— Чакам ви, госпожице Бейкър.

— Трябваше да дойдете на дискотека. Хващам се на бас, че танцувате страхотно.

Без да обръща внимание на думите ѝ, Маник ѝ помогна да се настани в лодката и протегна ръка на Шарлот. Вместо да я поеме, тя само леко я докосна, стъпи в лодката и седна до Даян. Дийн се качи без чужда помощ. Капитанът отвърза въжето, отблъсна лодката и пусна мотора. Когато приближиха шхуната, той го загаси, за да не събуди пътниците.

Лодката продължи да се движи по инерция и спря точно до кораба. Маник беше пресметнал разстоянието прецизно. Шарлот забеляза това и беше сигурна, че и Дийн го е забелязал.

На палубата Вик, Оли и Уорънови играеха карти.

Другите си бяха легнали. Шарлот се изми и помъкна завивките към палубата.

Там седеше Маник. Очите им се срещнаха и тя помисли, че ще ѝ каже нещо, ала имаше и други хора.

— Лека нощ — пожела му тя.

Той не ѝ отговори...

Шарлот прекара неспокойна нощ и през цялото време сънуваше детството си. В последния сън двамата с Маник слушаха разказите на дядо ѝ за викингите, далечните предци на момчето, което не познаваше баща си — как те търгували с Цариград, прочутата столица на император Константин, и охранявали неговия дворец...

Тя се събуди по тъмно и дълго не успя да заспи. Сега разбираше, че дядо ѝ е разказвал тези истории, за да повдигне самочувствието на момчето. Пак той му уреди работа при един норвежец — капитан на търговски кораб, който доставяше на острова хранителни продукти от Сингапур.

Без намесата на дядо ѝ Маник в най-добрия случай щеше да си намери работа на някое риболовно корабче... А животът на рибарите беше труден и беден. По-голямата част от улова се прибираще от собственика на кораба, останалото се разделяше между членовете на екипажа. Ако уловът беше оскъден, техните семейства нямаше какво да ядат...

След смъртта на майка си Маник остана пълен сирак. Шарлот и дядо ѝ бяха единствените му близки хора. Когато беше съвсем малка и често падаше, момчето я вдигаше и изгупваше от пясъка, а когато тя

порасна, лекуваше натъртванията и одиранията ѝ от кораловите рифове... Веднъж дори я спаси, когато тя се давеше...

Заедно с дядо ѝ Маник бе изградил у Шарлот представата за момчето и мъжа — силен, смел, верен защитник, избухлив, но добър по душа. Вече много по-късно, в Англия, тя научи, че не всички мъже отговарят на нейните представи...

На разсъмване отново заспа. Събуди я нечия ръка, отпусната върху рамото ѝ. Отвори очи. Над нея се бе надвесил Дийн.

— Ако не искаш да изпуснеш закуската, време е да ставаш.

Шарлот с мъка се изправи и разтърка очи.

— Благодаря... Сега ще стана.

Тя набързо се топна в морето, изми се, среса косата си. Вече се чувстваше значително по-добре. За нейна изненада Джанет я приветства с комплимент:

— Много си свежа и изглеждаш прекрасно. Какво чудно нещо е младостта! Прекарах нощта отвратително и се чувствам така, сякаш съм на сто години.

— Личи ти — обади се Бил, макар че очите му се смееха.

Джанет го смушка в ребрата и попита:

— Не си ли чула как викаше Даян?

— Не. Кога е било това?

— В два и нещо. Тя се е събудила, включила лампата да види колко е часът и намерила до възглавницата си огромна хлебарка. Професорът дотича пръв, защото беше буден — нали чете по цели нощи. След него дойдоха Маник, Дийн, аз и моят непохватен съпруг. Долу стана като в метрото на Пикадили през пиковите часове. Нали, Дийн? — той кимна и тя продължи: — Три часа я успокоявах. И реших да не ѝ казвам, че тази хлебарка едва ли е единствената. В този климат не може да няма хлебарки, макар че екипажът поддържа чистота. Кухнята направо блести, проверявала съм.

— Горката Даян — забеляза Бил. — Дано следващия път не срещне някоя акула, макар рекламната брошура да твърди, че тукашните акули са дружелюбни към хората...

— Не бих искал да проверявам това на практика — усмихна се Дийн. — Капитане, вярно ли е, че малдивските акули не ядат хора?

Маник, който се бе запътил към кърмата, спря.

— Акулите не са гладни, защото тук има много риба. За туристите са опасни само силните течения и високите вълни край рифовете при силен вятър. Ако постъпвате както ви съветват, няма да пострадате — наблегна на последните думи и погледна към Шарлот.

Тя се досети, че нарочно е вложил двусмислие в думите си, и има предвид това, за което я беше предупредил снощи...

— Каква е програмата за днес? — поинтересува се Бил. — Ще стоим ли още тук, или ще продължим с плаването?

— Днес отиваме на един много малък остров. Край него е идеално за подводно плуване...

Следващите няколко дни минаха без произшествия. Въпреки голямата разлика във възрастта Шарлот се сприятели с Джанет, която много ѝ допаднаше. И двете бяха изненадани и учудени от растящото приятелство между Даян и професора. Двойката се разхождаше по плажа, а Джанет коментираше:

— За какво ли толкова имат да говорят помежду си? Но щом Дийн не е на разположение, остава само професорът!

— Защо да не е на разположение? — любопитства Шарлот.

— Дийн е мъж с високи изисквания и освен красивото тяло се интересува от ума и характера на една жена.

— А професорът?

— Той е само умен, а това не е същото. Извън главната сфера на своите интереси, умните хора много често са наивни като деца. Професорът се радва на гледката от разкошна плът, а за Даян е по-добре да бъде с такъв мъж, отколкото без никакъв.

— Но Маник, например, е по-привлекателен като мъж!

— Да, но е твърде сдържан. Той е внимателен и отговаря на всеки въпрос, но ни държи на разстояние и тя усеща това.

Дали наблюдателната и досетлива Джанет беше забелязала необичайния триъгълник между по-младата си приятелка, Маник и Дийн?

След посещениято на италианския остров Шарлот се стараеше да отбягва и двамата. Сега смяташе, че на Бодуити отношенията ѝ с Дийн се бяха развили прекалено бързо и вече съжаляваше за целувките.

Някои момичета се любят с непознати, след като само веднъж излязат да вечерят с тях.

Тя обаче никога не бе постъпвала по този начин. А и Дийн повече не се опита да остане насаме с нея, а при добро желание все би могъл да измисли нещо...

Вероятно той също съжаляваше, че се е поддал на порива. А може би не обичаше жените, които лесно се предават, и бе загубил интереса си към Шарлот...

ОСМА ГЛАВА

Нещастният случай стана в деня, в който хвърлиха котва близо до рифа, който някой ден щеше да се покаже над водата и да се превърне в остров. Засега той представляваше пръстен от корали на океанска плитчина, която от борда приличаше на огромна паница, напълнена с току-що разбъркано бледозелено желе.

Шхуната спря в дълбокото на разстояние от рифа, до който щяха да стигнат с лодката. Шарлот изчакваше реда си до трапа. Огледа се и видя, че се намират накъде в центъра на атола. На хоризонта се виждаха само два острова, забулени в мараня.

Разбра, че най-близката земя е доста далеч. Да се озовеш тук с малък кораб в сезона на бурите би било изключително опасно.

Даян, професорът, Оли и Джанет предпочетоха да останат на борда. Останалите поеха към рифа — дори Силвия, която искаше да снима как Стенли се гмурка сред коралите, въпреки забележката на Вик, че снимките на човек, потопил лицето си във водата, не са интересни.

Маумун и Силвия чакаха в лодката. Другите слязоха зад борда да разгледат изумителния подводен свят.

Шарлот го познаваше идеално. Подобно разнообразие от корали и изобилие от риба нямаше дори в Карибско море, където се бе гмуркала много пъти.

Тя им се радваше, както един английски градинар, завърнал се след дълго отсъствие в родината, би се зарадвал отново да види идеално поддържаните ливади и градини с рози.

Маник им беше заръчал да не се разпръскват и след половин час да се съберат около лодката. Времето летеше и скоро Вик почука с пръст по часовника си да покаже, че трябва да се връщат. Те изплуваха около лодката и Силвия се приготви да ги снима. Изведнъж тя загуби равновесие и падна в лодката по гръб. Маумун извика от уплаха и скочи на крака, а лодката силно се наклони настрани.

— Глупачка! Ако е повредила новия апарат, ще ѝ дам да разбере!
— ядоса се Стенли.

Шарлот с тревога помисли, че със Силвия се е случило нещо лошо.

Дийн с неговата впечатляваща физика пръв се покатери в лодката, след него — Бил, Вик и Шарлот. Маумун изтегли на борда Стенли, който прекарваше живота си сред папки в една канцелария и нямаше сили да се набере на мускули.

Силвия лежеше по гръб със затворени очи. Шарлот очакваше, че Дийн ще направи нещо, но за нейна изненада Бил заяви, че е лекар, и се наведе към пострадалата жена. Маумун вече беше запалил мотора и лодката запори водата към кораба.

Стенли сякаш повече се притесняваше за фотоапарата, отколкото за съпругата си, но когато видя ръката на Бил, изцапана с кръв, остана потресен и прошепна с дрезгав глас:

— Господи, какво е това?

— Успокой се. Черепните рани винаги кървят силно — отговори Бил. — Тя всеки момент може да дойде в съзнание.

Но Силвия не дойде на себе си и когато я качиха на борда и, следвайки указанията на Бил, внимателно я положиха върху палубата. Под главата ѝ подложиха плажна кърпа. Раната продължаваше да кърви.

Бил извика Джанет и тя започна да му помага. Беше ясно, че тя върши работа, която познава добре. Двамата се опитваха да спрат кръвотечението, като непрекъснато проверяваха пулса на Силвия.

— Много ли е сериозна раната, сър? — попита Маник, който ги наблюдаваше.

— Всяко мозъчно сътресение... Всяка рана на главата може да се окаже сериозна. Къде е най-близката болница с рентген и хирургично отделение?

— Болницата в Мале... На пет часа път оттук...

— Тогава извикайте помощ по радио... Трябва да я откарат с хеликоптер.

— Да, сър — Маник се обърна, но Стенли го сграбчи за ръка.

— Чакайте малко! Колко ще струва хеликоптерът? Застраховката може да не стигне...

— Колкото и да струва, смятам, че това е абсолютно необходимо и неотложно! — прекъсна го Бил и направи знак на Маник да върви. — Стенли, жена ти трябва да бъде прегледана със скенер, да ѝ бъдат направени рентгенови снимки, а раната на главата да се зашие. Може би ще се наложи да я оперират. Нямаме право да рискуваме! Дори ако беше дошла в съзнание веднага...

— Не се притеснявайте за разходите, Нийдсън — намеси се Дийн. — Сметката ще се плати от „Жардийн Латимор“. При подобни случаи фирмата поема болничните разходи на своите клиенти.

В този миг Силвия изстена и клепачите ѝ трепнаха.

— Ето, вижте, идва в съзнание — каза Стенли. — Убеден съм, че няма нужда да викаме хеликоптер. Ако тръгнем веднага, ще пристигнем в Мале след...

— Моля ви, помислете добре! — остро възрази Дийн. — На борда има и други хора. Те не искат да пътуват за Мале, а да продължат почивката си!

— Но нали така или иначе по програма имаме един ден престой в столицата? Какво значение има дали това ще стане другата седмица, или сега?

— Очевидно жена ви ще остане в болницата под лекарско наблюдение. Прав ли съм, Бил? Ако тя се оправи до другата седмица, двамата ще се качите на шхуната и ще продължите обиколката. Дълбоко ви съчувстваме, но не е разумно да очаквате, че цялата програма ще се промени поради станалото.

След няколко минути Маник съобщи, че хеликоптерът е излетял. Бил въздъхна с облекчение.

— Моля те, Джанет, помогни на Стенли да се оправи с багажа. На твоето място, Стенли, бих взел целия ви багаж. Ще имате нужда от него в случай, че Силвия остане в болницата или не може да продължи обиколката.

— Но... — запротестира Стенли.

— Хайде да вървим — меко, но настойчиво каза Джанет. — Хеликоптерът може да пристигне всеки момент. Не бива да го караме да чака.

Те слязоха долу.

— Доколкото разбирам, ще ги придружиш и ще я предадеш на колегите си, нали, Бил? — попита Дийн.

Лекарят кимна.

— Ако не ме върнат на шхуната веднага след това, аз също ще имам нужда от някои неща. Шарлот, би ли изтичала долу да кажеш на Джанет да ми приготви чиста риза и несесера с тоалетни принадлежности, моля?

— Аз ще ѝ кажа — заяви Дийн. — Слизам долу да взема едно-друго. Аз също искам да дойда с вас. Имам познати в Лондон, които ще ни помогнат за осребряването на разходите от фирмата.

Шарлот го изчака да слезе в каютата и даде на Маник знак да я последва. Те се оттеглиха към кърмата и тя го пита:

— Как смяташ, трябва ли да отида с тях? Ще имат ли нужда от човек, който знае *дхивеи*?

— Не, не... Персоналът на болницата говори английски. Ти не им трябваш... Но не ми харесва как изглежда тази жена. Много е опасно да си удариш главата по този начин. Струва ми се, че черепът ѝ е пукнат и има мозъчно сътресение... Сигурно ще я оперират.

Шарлот имаше същите опасения. Само веднъж Силвия отвори очи, без да разбира къде се намира и какво е станало, прошепна, че я боли глава и отново изпадна в безсъзнание.

Времето сякаш беше спряло, но всъщност то летеше. Скоро чува шума на хеликоптера. Той кацна върху водата близо до котвата. Шарлот дори не искаше да си представи как биха транспортирали Силвия до него при вълнение. Но океанската повърхност беше гладка като огледало.

Пострадалата, съпругът ѝ и двамата придружители се качиха в хеликоптера, той се издигна и се насочи на юг. Маник вече беше заповядал да се вдига котва. Вместо да прекара нощта до малък необитаем остров, „Морската птица“ пое към курорта Мееру, или Мееруфенфуши, което на английски означаваше „Сладка вода“...

Вечерта на острова Джанет беше извикана на телефона. Скоро тя се върна към сложената на брега кръгла маса и обяви:

— Бил се обади. Силвия е по-добре. Направили са ѝ рентгенова снимка, раната е защитена, сложили я на системи и ще я наблюдават четирийсет и осем часа. Бил и Дийн не искат да оставят Стенли сам и ще се върнат утре.

— Горката Силвия! Хващам се на бас, че щом се оправи, Стенли ще си изкара яда върху нея. Какъв невъзможен човек! Ако ми беше мъж, щях да му сложа мишеморка в чая!

— Силвия имаше късмет, че един от нас се оказа лекар — отбеляза Вик.

— Убедена съм, че и ти, и Дийн, и Маник също бихте се справили. Както и Оли или Шарлот — отговори Джанет. — А къде са професорът и Даян?

— В съседния бар — обясни Оли. — Професорът е облякъл чиста риза! Нещо да кажеш по въпроса? Здравата е хлътнал по Даян. Бих искала да знам каква игра води тя. Не вярвам да го харесва. Може би иска да си осигури едно прилично съществуване, в което ще участват и неколцина студенти...

— Оли, гледай да не те подведат под съдебна отговорност за клевета — посъветва я Вик. — Хайде, уважаеми дами, поръчайте си по още едно питие. Аз черпя.

Когато се върнаха на кораба, Джанет каза на Шарлот:

— Чувствам се много странно без Бил.

През това време Шарлот мислеше как ще заспи, като знае, че Дийн не е от другата страна на сандъка с въжета. На глас обаче каза:

— Имаш голям късмет, че си толкова щастлива в брака. Вие с Бил се разбирате идеално.

— Това не се дължи единствено на късмета, мила моя. Доста жени могат да имат щастливи бракове, ако положат повече усилия... Но преди всичко, следва да се осланят на здравия разум при избора на съпруг.

— Как се запознахте с Бил? — попита Шарлот.

— Работех като медицинска сестра първа година, а той следваше медицина. Имаше значително по-привлекателни студенти и моите колежки бяха луди по тях. Но Бил има добро сърце, а това е най-важното. Нали знаеш старата поговорка: „Не вземай за жена хубавица, а добра и чистница.“? Същото важи и за мъжете.

Шарлот много искаше да я попита дали смята Дийн за човек с добро сърце. Той бе тръгнал за Мале, готов да помогне, ако стане нужда... А всъщност какви ли лондонски познати имаше предвид той?

Шхуната беше хвърлила котва до самия бряг и когато нейните пътници си пожелаха „лека нощ“, от бара още се чуваше музика, весел глъч и смях.

Малко след като Шарлот се настани на своя дюшек, при нея дойде Маник. Тя седна. Какво ли искаше той сега, когато Дийн не беше наоколо?

Капитанът беше облечен в традиционно *лунги* — парче кариран плат, навито около бедрата му. Клекна до нея и заговори тихо на *дхивеи*:

— Не се страхувай, няма да те докосна. Ти ми се сърдиш за това, което направих на Бодуити.

Шарлот реши да му напомни:

— Не аз, а ти ми беше сърдит.

— Какво друго, освен ревност и гняв може да почувства един мъж, ако жената, която желае, се прегръща с друг? — Шарлот беше изненадана и не успя да измисли подходящ отговор. Той продължи: — Маумун изпитва вина за станалото със Силвия. Казах му, че не бива да се притеснява, но той се страхува, че тази жена ще умре. Тя изглежда болнава, а и ударът е бил доста силен.

Окончателно объркана, Шарлот отговори:

— Не смятам, че Маумун трябва да носи отговорност за този инцидент. Нито пък ти.

— Докато корабът е в морето, капитанът отговаря за всичко. Ако ѝ направят скъпа операция или ако Нийдсън поиска компенсация, собствениците на „Морската птица“ ще бъдат недоволни...

— Не са ли застраховани от нещастни случаи?

— Разбира се, но все едно ще бъдат недоволни. Маумун има пет деца. Той се опасява, че ще ми заповядат да го уволня.

— Но ти няма да се съгласиш, нали?

— Не, но собствениците са безсърдечни бизнесмени. Те се интересуват само от пари. Могат да уволнят и мен.

— Не вярвам лесно да намерят друг капитан с твоя голям опит и добър английски. Туристическата компания изрично подчертава в своята реклама, че капитанът на „Морската птица“ говори английски.

— Така е. Но момичето, което ви посрещна на летището, ми каза, че нейната компания — тази, която наема „Морската птица“ за обиколките — е купена от друга фирма, забравих ѝ името...

— „Жардийн Латимор“ — подсказа Шарлот. — Те са известни в цяла Европа не по-малко от фирмата на Кук. Всъщност те са новите ми шефове...

— И ти знаеш за тях повече от Лиз?

— Не. Но се занимават с туризъм от стотина години. Дори дядо ми като млад е ползвал услугите на „Латимор“. Това е частна фирма, чието управление се предава по наследство от баща на син. Разправят, че малкото име на сегашния президент на фирмата също е Жардийн. Той е един от най-богатите хора в Англия, но избягва максимално светските хроникьори.

— За такъв човек цената на тази шхуна е нищо. Ако можех само да поговоря с този човек! Бих взел от него заем, за да купя собствена шхуна. — Маник вдигна поглед към небето. — Но той е далеч от мен като звездите...

— Защо не му пишеш?

— Много хора пишат на богатите и им искат пари. Богатият човек има секретарка, а понякога — две или три, които четат тези писма. Той дори няма и да види писмото ми.

— Ще го види, ако секретарката прецени, че твоето предложение представлява интерес за него. Какво ще загубиш? Стотинки за плик и марка? Ако искаш, ще ти помогна да напишеш писмото.

— Ще помисля — той се изправи. — В книгата пише, че се казваш Шарлот. Защо вече не си Мъничето?

— Така ме наричаше само дядо — засмя се тя.

— Той беше добър човек. Без него щях да съм нищо, макар че роднините на майка ми са вождове.

— Каквото и да беше по професия, пак щеше да си добър човек — възрази Шарлот. — Не помниш ли как дядо ни учеше, че главното е да уважаваш себе си?

— Да, помня. Но не изпитах уважение към себе си, след като те целунах. Един мъж не бива да се налага на жената със сила. Извинявай.

— Смятай, че всичко е забравено.

— Не — отвърна й Маник. — Никога няма да забравя как те целунах за първи път. Лека нощ, Мъниче... Шарлот...

Много рано сутринта, още преди да съмне напълно, Шарлот безшумно слезе по трапа и преплува до острова. В ръката си държеше найлонова торбичка, в която бе сложила саронга. Искеше да разгледа този остров и да го обиколи. След снощния разговор с Маник се беше наспала добре.

Тя тръгна по плажа, мина базата за сърф, пред която имаше струпани сърфове, мина край дългата редица бунгала с малки веранди. Къде ли са нощували Бил и Дийн — нали в Мале няма хотели — и дали ще се върнат днес? Стенли не заслужаваше съчувствие, но горката Силвия беше направо за съжаление. В най-добрия случай щеше да се измъчва от болка, а в най-лошия — да прекара утрото на операционната маса...

Веднъж, когато Шарлот работеше в Испания, една възрастна клиентка си счупи крака. Някой трябваше да я придружи до болницата и да остане с нея там. Въпросната болница, както и много други испански болнични заведения, осигуряваше само лекарска помощ, а грижите за пациента поемаха близките му. И Шарлот се грижи за госпожа Шедуел, докато от Англия не пристигнаха синът и снаха ѝ...

След няколко седмици на адреса на главния мениджър на фирмата пристигна разкошна махагонова кутия с комплект сребърни прибори. В придружителното писмо госпожа Шедуел превъзнасяше до небесата доброто сърце на Шарлот и молеше мениджъра да ѝ предаде подаръка. В отделно писъмце до Шарлот тя обясняваше, че приборите били сватбен подарък на баба ѝ от една голяма лейди, че снахата ѝ не обичала старинни вещи и понеже Шарлот имала годеник, я моли да ги приеме заедно с най-дълбоката ѝ благодарност...

Но Шарлот се разочарова от годеника си и даде скъпия дар на съхранение в една банка, където той се намираще и до ден-днешен. Дали някога приборите щяха да влязат в употреба?

„Какво друго, освен ревност и гняв може да почувства един мъж, ако жената, която желае, се прегръща с друг? Никога няма да забравя как те целунах за първи път.“, припомняше си тя думите на Маник.

Как да го разбира? Че той я обича и иска да се ожени за нея? Но защо не ѝ го каже направо?

Ами ако го направи, какво щеше да му отговори? Не знаеше, защото имаше още един мъж, заради когото сърцето ѝ биеше лудо, и който много ѝ липсваше...

Към северния край на Мееру плажът се разширяваше и като обширна пясъчна дъга завиваше към източния край на острова. Тук тя завари самотен турист, разположил се със статив, платно и бои да рисува живописна редица изтръгнати с корени палми, очевидно повалени от някой юнски ураган.

От другата страна на острова ѝ се наложи да върви по парчета варовик и да се провира през гъста мангрова горичка, надвесила клони над водата. Въздухът тук гъмжеше от златисти водни кончета.

Някога това беше нейният свят. Той и досега държеше сърцето ѝ в плен, при това толкова здраво, че тя изпитваше непреодолимо желание да се върне тук.

Ето че мечтата ѝ се бе осъществила. След няколко дни обаче обиколката свършваше и Шарлот щеше да започне работа като мениджър на един от курортните острови...

За първи път нейната фирма назначаваше жена на такъв отговорен пост. През седемте години работа тъкмо това беше целта на Шарлот, в името на която жертваше всичко, включително и личния си живот...

Сега желаното повишение бе факт, а тя се колебаеше. Дали нейното място наистина е тук, или сърцето я тегли към Европа, а по-точно — към мъжа, който живееше там? Ако останеше на Малдивите, никога повече нямаше да го види.

Тя отмина още една редица бунгала. Пердетата на всички прозорци бяха пуснати. Каква безсмислица — да дойдеш от другия край на света и да се търкаляш в леглото, вместо да се наслаждаваш на неповторимата гледка на морската шир, на въздуха и слънцето!

Мислите ѝ се върнаха към Дийн. В този момент той може би се бръснеше. Или вземаше душ. Тя си представи как водните струи се стичат по мъжественото му голо тяло и потрепери.

Обиколката свършваше съвсем скоро. Колко малко време ѝ бе дала на разположение капризната съдба!

На закуска Вик предсказа:

— Нашите могат да се върнат с *дхони*, който вози тукашните туристи до Мале и обратно. Ще ги видим чак довечера... Ако... всичко е наред.

Скоро в небето се появи хеликоптер. Той напомни на Шарлот водно конче...

Когато стана ясно, че той се насочва към Мееру, сърцето ѝ подскочи и се сви при мисълта, че това може да е богат турист или някой от шефовете на курорта.

Хеликоптерът кацна на неголяма поляна и от него слязоха Дийн и Бил.

— Какви новини носите? — попита тя.

— Не са лоши — отвърна ѝ Бил. — Силвия още не е прескочила трапа, но се оправя по-бързо, отколкото очаквах, и се намира в компетентни ръце.

Към тях бързаше Джанет, която прегърна съпруга си, без да промълви дума.

— Какво представлява този остров? — полюбопитства Дийн. — Отгоре изглежда невероятно красив.

— Действително е прекрасен, макар че бунгалата са строени по най-евтиния възможен начин и са доста примитивни, доколкото може да се съди отвън — отговори Шарлот и на свой ред попита: — А вие как прекарахте нощта?

— Би могло да бъде и по-зле. След като направихме за Нийдсънови всичко необходимо, с Бил се разходихме из града. Магазините работят до късно и вечеряхме пиле с кърви в едно ресторантче до кея. Купих ти подарък. Ако не ти харесва, ще го смениш, когато отидем всички в Мале — Дийн извади от пътната си чанта неголям лек пакет.

— Колко мило от твоя страна! Мога ли да го отворя?

— Разбива се.

Подаръкът се оказа дамска риза, ушита от малки парчета *батик*^[1].

— Купих две, едната е за майка ми. Тя обича да носи такива неща, докато рисува.

— Колко е хубава! — възкликна Шарлот и веднага облече ризата. — Видях подобни на Бодуити. Майка ти много ще се радва... Както и аз. Благодаря ти, Дийн.

За нейна изненада той се наведе и обърна едната си буза към нея. Намекът беше очевиден. И макар Бил и Джанет да ги гледаха, тя леко я докосна с устни.

— Ризата е много шик! — с възхищение отбеляза Джанет. — Искам да купя такива ризи за нашите момичета. Бил, защо ти не купи?

— Не знаех дали ще им харесат. Каквото и да купя за моите жени, те винаги ми казват, че е ужасно и отиват да го сменят — усмихна се той. — Освен това не мога да се пазаря като Дийн. Продавачът поиска двадесет долара, а той свали цената на... Извинявай, Шарлот, май направих гаф! Но важна е постъпката, а не парите, нали?

— Разбира се. Аз също обичам да се пазаря и не бих простила на Дийн, ако беше платил първоначално поисканата цена. Която на Бодуити, между другото, е двойно по-висока. А в Лондон същите ризи сигурно се продават на безбожни цени.

— Как е Стенли? — поинтересува се Джанет.

— Не му се оставаше сам. Както и предположи Дийн, фирмата се отзова с готовност и ще плати болничните разходи за Силвия. А след като я изпишат, до края на обиколката им е предоставила със Стенли безплатно стая в хотел на Бандос. Ще се видим с тях вече в самолета за Лондон.

Когато съобщиха новината на Маник, той каза:

— В такъв случай госпожица Шарлот има на разположение цяла каюта. Ако обичате, преместете багажа си в свободната каюта, сър.

Това беше заповед и Шарлот очакваше, че Дийн е засегнат от тона на човек, когото вероятно смяташе за по-низше същество. Дийн обаче весело отговори:

— Дадено, капитане. Шарлот, ако изчакаш малко, ще свърша тази работа още сега.

В гласа му нямаше и следа от сарказъм и тя помисли, че може би той също е от онези рядко срещани хора, които преценяват всекиго според личните качества, и не се ръководят от други съображения.

Привечер тя слезе в каютата да се преоблече за вечеря. Беше свикнала да вижда в гардероба дрехите на Дийн, а върху горното легло — неговите книги. Сега ги нямаше и я обхвана странно чувство на безвъзвратна загуба...

Следобед на следващия ден шхуната се премести край друг остров, където ги чакаше разходка в малдивско село. Шарлот реши да

обуе панталони и блуза с дълъг ръкав. Беше се съблякла по бикини и разресваше косата си, когато вратата внезапно се отвори. Тя замря на място с четка в ръка.

На прага стоеше Дийн, изненадан не по-малко от нея.

— О... Извинявай! — каза той след няколко секунда. — Влязох по навик. Забравих, че съм се преместил...

Сивите му очи бавно огледаха тялото ѝ. Дъхът ѝ замря.

Той пристъпи в каютата и затвори вратата...

[1] Батик — древна техника на рисуване, възникнала преди повече от 5000 години, при която се използва восък, за да се изрисуват тъкани, картини и др. — Б.р. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

За първи път двамата се озоваха в тясната каюта заедно. Дийн се облегна на вратата. Гъстата му тъмна коса още бе влажна. Сигурно след като е излязъл от морето само беше прокарал пръсти през нея; този негов жест Шарлот вече познаваше добре. Така той изглеждаше по-млад. Впечатлението се подсилваше от това, че Дийн носеше къси джинсови панталони, които откриваха корема му, твърд и плосък като на двадесетгодишно момче.

Всяка линия, всеки мускул на изваяното му тяло излъчваше сила, която я караше да се чувства уязвима. Странното беше, че както стоеше пред него полугола, тя не изпитваше нито страх, нито неудобство.

Той тихо каза:

— Суинбърн е написал стихотворение за теб: „Лицето ѝ бе мед за моята уста, а тялото — паша за моите очи...“

Рецитираше строфите, а очите му я милваха. Изумена, тя усети как тялото ѝ потръпва, сякаш той действително галеше раменете, гърдите, талията, ханша, бедрата... Това беше най-удивителното преживяване в живота ѝ. Никой друг не бе предизвиквал у нея подобна реакция само с погледа и гласа си. Досега Шарлот не можеше да си представи, че е възможно да изпита толкова силен прилив на наслада без физическо докосване...

Но очевидно с Дийн това беше възможно. Без да съзнава добре какво върши, водена от някакъв древен, дълбоко скрит инстинкт, неподчиняващ се на съзнанието ѝ, тя бавно остави четката на шкафчето и застана неподвижно пред него.

Очите им се срещнаха. В неговия поглед тя съзря пламъка на желанието.

В следващия миг Дийн вече я прегръщаше. Голите им тела се притиснаха едно към друго в наслада, а устните жадно се сляха...

— Слизам до каютата да си облека пола. Няма да се бавя — чу се гласът на Джанет от палубата.

Шарлот отвори очи и се върна в реалния свят, в който съществуваха и други хора, освен нея и Дийн.

Те се отдръпнаха един от друг.

Но преди гласът на Джанет да ги стресне, и двамата не забелязваха нито задухът, нито теснотията, изцяло отдадени един на друг и потънали в блаженство.

— Изглежда разходката към брега започва по-рано, отколкото ни се струваше. По-добре да се качваме. Ще поговорим по-късно — изрече Дийн с пресипнал глас, целуна я леко и излезе.

Шарлот не знаеше дали някой е забелязал как той излиза от нейната каюта, а и не я бе грижа. Искаше само да остане за малко насаме със себе си, за да обуздае бурята от чувства и емоции, внезапно избухвали в нея, които заплашваха да я изпепелят... Още по-добре би било да се потопи в хладните морски вълни. Вместо това обаче влезе под душа и остана петнайсетина минути под хладните струи.

Когато се качи на палубата, някои от пътниците бяха вече в лодката, другите чакаха реда си до трапа. Тя хвърли бърз поглед към Дийн и видя, че той е невъзмутимо спокоен. Обсъждате с професора проблемите на рационализма. Може би и тя изглеждаше също така спокойна. Но бурята в душата ѝ не стихваше.

В прегръдките на Дийн бе открила новото си „аз“, беше се освободила напълно от задръжките. Никога досега не бе преживявала подобно нещо. Затова пък и никой от мъжете, които познаваше, не притежаваше неповторимата комбинация от нежност и настойчивост на Дийн.

Начинът, по който я бе любил, беше изненадващо откритие за нея.

Тя слезе по трапа в лодката. В нея стоеше Маник. Лицето му бе навъсено. Дали не е забелязал как Дийн влиза в каютата на Шарлот?

— Какво е това, капитане? — полюбопитства Вик и посочи редица квадратни рами от бамбук, плуващи в лагуната.

Лицето на Маник се проясни.

— Това са мрежите, в които се съхранява рибата за стръв.

До кея растеше огромно бананово дърво, под чиято сянка почиваше група мъже. Няколко хамака, вързани с въжета за клоните на

дървото, се люлееха във въздуха.

Слънцето се бе изкачило до средата на небосклона и прежуряше. По пращен нагорещен път пътниците на „Морската птица“ тръгнаха към навеса, под който беше складирана сушена риба.

— Ау, каква ужасна миризма! Добре, че Стенли не дойде с нас, защото сигурно щеше да му прилошее — смръщи нос Оли.

Самото селце, с пътеки, посипани с бял коралов пясък, с огради и къщи също от корал, напомни на Шарлот за Малък Табу — с тази разлика, че там покривите бяха от палмови листа, а тук — от гофрирано желязо.

Спряха пред лавка, в която се продаваха пъстри фланелки и раковини. Докато туристите разглеждаха сувенирите, Маник се заприказва с един от местните жители. При тях дотича малко момче. Маник се наведе, разроши косата на детето и му даде бонбон.

По време на разходката Шарлот забеляза, че приятелят ѝ от детинство обича децата, както и те него. По-големите момчета гледаха с обожание капитана на разкошния, според тях, кораб „Морската птица“, а момчетата му хвърляха тайни възторжени погледи, изпълнени с копнеж.

Шарлот се страхуваше да погледне Дийн. Бе убедена, че лицето ѝ ще я издаде. „Ще говорим по-късно...“, спомни си думите му. Но кога и къде? Макар че тази вечер желаещите щяха да участват в нощен риболов, тя и Дийн едва ли щяха да имат възможност да останат насаме.

Когато групата се върна на шхуната, той докосна ръката на Шарлот и промълви:

— Да отидем за малко на носа.

— Добре — кимна тя и го последва.

— Това е непоносимо! Искам да бъдем заедно! — започна разпалено той, когато се озоваха встрани от останалите. — Утре тръгваме за Мале. Хайде да избягаме от шхуната!

— И къде ще отидем? — засмя се Шарлот.

— Казват, че остров Кудайти е подходящо място за хора, които желаят да останат сами.

— Да, но той е само за милионери — възрази Шарлот. — Кудайти не ми е по джоба.

— Добре, тогава ще намерим по-евтино място.

Дийн се надвесил над нея, докато устните му допряха ухото ѝ:

— Все ми е едно къде ще бъдем, стига да си с мен и наоколо да няма никой!

По гърба ѝ полазиха тръпки. Тя жадуваше не по-малко от него да останат насаме. В същото време обаче си даваше сметка, че иска от този мъж нещо много повече от краткотрайна любовна авантюра. Трябваше да бъде сигурна, че той я обича и желае сърцето и душата ѝ, а не само тялото.

— Не зная... — поколеба се Шарлот. — Групата и без това намаля с двама души... Ако и ние отпаднем...

— Това не е частно събиране на яхта и не сме нечии гости. Не сме задължени да останем.

— Зная, но... Маник ще се разсърди.

— Маник ли? Какво общо има той, по дяволите?! — избухна Дийн.

— Не бих искала да помисли, че европейците са хора без всякакви морални ценности и задръжки.

— Пукнат грош не давам за неговото мнение. А и той едва ли се интересува от моето. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че ще ти е неприятно да прекараш края на отпуската си с мен?

Тя избегна прекия отговор на въпроса му, затова предпазливо изрече:

— Ти не разбираш... А и нищо чудно, защото не съм ти казала... всичко... Била съм тук и преди. Всъщност израснах на тези острови. Като деца двамата с Маник бяхме близки приятели. Ето защо неговото мнение е твърде важно за мен...

Известно време той я гледа изпитателно. Очевидно му бе необходимо време, за да осъзнае чутото. Настъпи неловко мълчание, което най-сетне Дийн наруши:

— Разбирам... Това обяснява доста неща. Въпреки всичко обаче би следвало да постъпваш така, както ти намериш за добре, а не да се ръководиш от нечии норми на поведение. Ако не желаеш да дойдеш с мен, твоя работа, само недей да използваш Маник като оправдание!

— Не се оправдавам с него — възрази Шарлот. — Аз... Просто не искам да се хвърлям импулсивно и безогледно в нещо, за което после ще съжалявам...

Дийн сложи ръка на рамото ѝ и нежно помилва врата.

— Шарлот, ти не си тийнейджърка. Вече си достатъчно голяма и разумна. Защо не се довериш тъкмо на своята импулсивност и инстинкти, както направи днес? — пръстите му се плъзнаха покрай ухото към брадичката ѝ.

Как ѝ се искаше отново да се озове в неговите обятия и да усети устните му върху своите!

— Не ме карай да бързам, Дийн — прошепна тя с пресипнал глас. — Трябва ми време да помисля — той отдръпна ръката си и това я нарани. — Спомняш ли си Лиз, австралийката, която ни посрещна при пристигането ни? — продължи Шарлот. — Аз си вадя хляба по същия начин. Искам да кажа, че ако беше на мое място, щеше да знаеш какви глупости понякога вършат хората по време на почивка и колко е лесно, а понякога и рисковано, да се забравиш и да се оставиш по течението...

— Зная това. Аз съм на тридесет и пет години и няколко пъти ми се е случвало да се оставя течението да ме носи... Вероятно това се е случвало и на теб. Ето защо бих искал да прекараме останалото време заедно. Трябва да научим много неща един за друг, преди да се върнем в Европа към всекидневния си, живот...

— Нужни са много повече от две седмици, за да опознаеш един човек. И не съм убедена, че няколко дни са достатъчни. Сигурно ще бъдат... много приятни, но от това раздялата ще бъде по-болезнена, особено за мен. Мъжете по-лесно се справят с... тези неща.

— Може би раздяла няма да има — меко каза той...

Корабният гонг ги повика на вечеря.

Когато след вечерята пътниците допиваха кафето си, към масата се приближи Маник.

— Тази нощ ще бъде ветровито — предупреди всички той. — Ще ви помоля да спите във вашите каюти — обърна се към Шарлот и Дийн. — Утре тръгваме за Мале, където можете да пазарувате и да разгледате джамията и музеите. Има и безмитен магазин, но доколкото научих от други пътници, цените в него са доста високи — сви рамене. — Това ще прецените сами. Дамите могат да не се притесняват, че някой ще ги нападне или ограби. Мале е спокоен и сигурен град.

— Това никак не ми прилича на сигурно място — замислено каза Даян.

Седяха в лодката, която плаваше край кея на Мале. Маумун търсеше свободно място да акостира.

На този, който не е виждал ориенталско пристанище, мястото наистина би могло да се стори зловещо. Акваторията беше задръстена от големи и малки *паром* и лодки с навеси от палмови листа. Жени почти не се виждаха, а много от мъжете бяха небръснати, боси и приличаха на разбойници.

Като малка Шарлот често придружаваше дядо си, който редовно пътуваше до Мале за пощата и хранителни продукти и за нея голямото пристанище и тесните улички бяха възхитително интересни.

През онези времена обаче не съществуваше нито голямото златно кубе на джамията, нито малкото кубе на минарето, откъдето пет пъти на ден прозвучаваше призив за молитва...

Най-сетне Маумун намери място пред рибния пазар. Маник каза, че групата трябва да се върне тук към един часа, за да обядват на шхуната. След това, ако някой пожелае, отново ще може да се върне в града.

— О, не! Нима трябва да минаваме през този кошмар още три пъти! — запротестира Даян.

Океанът този ден беше неспокоен, лодката се клатушкаше и люлееше по вълните, а Даян се страхуваше да не падне между нея и корпуса на шхуната. Когато Маник и Дийн най-сетне бяха успели да я настанят в лодката, блондинката вече бе на ръба на истерията.

— Не се притеснявай, скъпа. Сигурен съм, че ще намерим на брега някое заведение и ще обядваме там, а по-късно вятърът може би ще стихне — успокой я професорът, преди да отплават към брега. — Предлагам да потърсим някое кафене, в което да седнеш и да си починеш.

— С удоволствие — благодарно каза Даян, отвори чантата си, извади малко огледалце и се огледа.

— Няма ли да дойдете с нас до болницата да видим Силвия? — попита Джанет.

— Едва ли ще остане очарована от цяла тълпа посетители. Предайте ѝ нашите поздрави.

Завариха Силвия спретната и облечена. Седеше на верандата сама. Стенли бе отишъл да разгледа града.

Следобед трябваше да заминат за курортния остров, на който им предстоеше да останат няколко дни преди заминаването за Лондон.

След като внимателно огледа мястото на раната, Бил отбеляза, че е била защита професионално. Силвия леко се усмихна.

Косата около раната беше избръсната и мястото бе покрито с парче стерилен анкерпласт, през който се виждаха три-четири чисти шева.

Когато излизаха от болницата, Джанет каза:

— Това е напълно в стила на Стенли — да я остави сама! О, вижте кой е тук! Къде намерихте тези чудесни цветя, Маник?

— Имам един приятел в Мале — отвърна капитанът. — В неговата градина растат много цветя и помолих жена му да ми направи букет за госпожа Нийдсън. Как е тя?

Джанет му отговори и той влезе в болницата, а останалите тръгнаха към центъра на града.

— Много е мило от страна на Маник, нали? — бърбеше Джанет. — Учудена съм, че Дийн не дойде с нас. Виж, за Даян не съм и очаквала да си направи излишен труд заради когото и да било, но предполагах, че Дийн ще постъпи другояче.

— Не си съвсем права, скъпа — възрази Бил. — Дийн ни придружи в деня на инцидента, не помниш ли? Точно той изпрати в Лондон факс за инцидента и на него в известна степен Нийдсънови дължат благоприятното решение на въпроса. А и аз съм му благодарен за това, че ми правеше компания онази вечер.

С Дийн се срещнаха чак когато се събраха всички заедно на кея. Маник обяви, че вятърът се засилва и морето става по-бурно, ето защо е уредил обяд в „Маркет Хотел“.

Оказа се, че това не е точно хотел, а голям ресторант, към който се изкачиха по широки стълби.

Ресторантът беше препълнен. В залата имаше само мъже и когато влезе групата европейци, сред които три жени, присъстващите започнаха да се обръщат и да ги гледат.

За туристите имаше приготвена маса с изглед към залива. Върху нея бяха подредени купи с ориз, няколко вида сосове, нарязани зеленчуци, настъргана ядка от кокосов орех и роши — плоски питки местен хляб.

Маник и двамата моряци също седнаха на масата. За Шарлот това беше най-приятният обяд през цялото пътуване. За първи път вместо пригодената за туристи храна им бяха сервирали истински местни ястия.

С изключение на Дийн всички сметнаха, че в блюдата има прекалено много пипер и подправки. Дийн опита от всичко, дори си сипа два пъти. От време на време, предавайки през масата някоя чиния или купа, Шарлот срещаше погледа му и мислеше, че и той сигурно не е спал добре през нощта.

Тя още не знаеше дали да приеме предложението му, а времето летеше.

Нещо в душата ѝ я подтикваше да замине с него, за да изпита блаженството, което ѝ обещаваше вчерашното преживяване. Но разумът ѝ я предупреждаваше, че трябва да бъде предпазлива. Освен това си представяше как ще се почувства Маник, ако Дийн му каже, че си тръгва и я взима със себе си.

А ако Маник я обичаше, Шарлот не желаше да му причинява болка.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На масата се появиха купички с консервирани плодове.

— Доста храна остана — с безпокойство отбеляза Джанет.

— Не се притеснявай. Ще платим само това, което сме изяли — успокои я Шарлот.

— Наистина ли? Откъде знаеш?

— Дядото на Шарлот е живял тук — обади се Дийн. — Тя дори знае, какво е това — и той посочи малка чинийка.

— Това са орехи от арекова палма. Местни жители обичат да ги дъвчат след ядене, но те има особен вкус и трябва да свикнеш с него от малък — поясни Шарлот и погледна часовника си. — Маник, бих искала да разгледам новата джамия.

— Сборен пункт тук в четири... И никакви закъснения! — отвърна той, след като погледаш белите зайчета в морето.

Тя кимна и стана от масата. За нейно облекчение Дийн леко се надигна от стола, но не я последва. Останалите бяха казали, че няма да разглеждат джамията. Може би той споделяше тяхното нежелание. Или се досещаше, че тя още не е взела решение, и не желаше да я принуждава да бърза.

Шарлот знаеше, че джамията е затворена за немюсюлмани четвърт час преда поредната молитва и един час след нея. Освен това, ако човек не е подходящо облечен, пак няма да го пуснат. Но тя беше с блуза с дълъг ръкав и панталон, а и добре владееше *дхивеи*.

След като се събу и изми краката си, един служител я въведе в огромна, украсена с дърворезба зала, побираща шест хиляди души, а също така ѝ показа заседателната зала, библиотеката и училищните стаи.

Тя излезе от сградата и видя долу до стълбите Дийн, който я очакваше. Шарлот бавно заслиза по широките стъпала. Вече бе взела решение какво да му отговори.

Ако двамата наистина бяха създадени един за друг, всичко щеше да свърши добре. Но тя не можеше да прекара с него дори няколко дни

в уединение, след като връзката им бе неофициална.

Щеше да му откаже под претекст, че не иска да наранява чувствата на Маник. Но истинската причина за отказа ѝ бе друга. Трябваше да е сигурна, че Дийн я обича. Ако се убедеше в това, щеше да го последва дори на края на света!

— От другата страна на улицата има малка градинка, където можем да седнем на сянка — каза той. — Какво решаваш?

— Не ми се сърди, Дийн, не мога да дойда с теб. Предимно заради Маник. И без това в края на пътуването го очаква голямо разочарование. Но да замина с теб ще бъде направо жестоко спрямо него.

Той я изслуша мълчаливо. Двамата навлязоха в градината, която представляваше част от парка около султанския дворец, и бавно тръгнаха по главната алея. Най-после Дийн каза:

— Тази сутрин се обадох в Лондон... Исках да проверя как вървят нещата в офиса. Там всичко е наред, но майка ми е в болница. Наредила е да не ме безпокоят, но моята секретарка е решила, че трябва да зная. Тази вечер се връщам в Англия. Така че вчерашното ми предложение отпада.

— Разбирам — отговори Шарлот, която всъщност разбра едно: ако ѝ беше казал това по-рано, нямаше да е принудена да му отговори отрицателно. На глас тя продължи: — Съжалявам за майка ти. Какво всъщност е станало?

— Имало е силно застудяване и се е подхлъзнала на заледени стъпала — поясни Дийн, хвана я за рамото и я обърна с лице към себе си. — След като не успях да те убедя да дойдеш с мен на атола, вероятно няма смисъл и да ти предлагам да тръгнем заедно за Лондон, където температурата е под нулата, нали?

— Страхувам се, че е така. Не че не искам да губя от почивката и не че се страхувам от лошото време в Англия.

— Недей, сам ще се досетя... Отказваш, защото ако заминеш с мен, това няма да се хареса на Маник — изрече той саркастично.

— Маник няма нищо общо. Изобщо няма да се връщам в Англия, Дийн. Аз оставам тук... Нали ти обясних, че работя в туристическа фирма? Сега съм назначена за мениджър на един остров — по-на юг. В понеделник съм на работа.

— В коя фирма работиш?

— Тя е купена от „Жардийн Латимор“, но това няма значение. Отдавна работя в тази фирма и очевидно имам добро досие.

— О, в това съм напълно сигурен. Следователно, за известно време ще останеш на Малдивите, така ли?

— За доста дълго време. Поне така планирах. Но плановете понякога се променят... Както се промениха и твоите.

Дийн пусна рамото ѝ и пхна ръце в джобовете си.

— Излиза, че сме в задънена улица. Ти трябва да останеш, а аз — да замина. Предварително съм поел ангажименти за близките седмици. Сякаш боговете нарочно ни срещнаха, за да ни разделят...

— Може би... — изрече Шарлот, като не успя да преглътне тежката буца, заседнала в гърлото ѝ.

Горещи сълзи опариха очите ѝ и тя се извърна, като се престори, че разглежда някакъв храст.

— Хареса ли ти джамията, мила? — разнесе се отблизо познат глас.

Тя се обърна — по странична алея към тях вървяха Вик и Оли.

— Да, много е интересна — отговори Шарлот и с облекчение констатира, че гласът ѝ звучи нормално.

— Бих желал да разбера откъде са взели пари да я построят — заяви Вик. — Нали уж не са богатата страна, а и туристите не са много...

— Получили са помощи от държавите на Персийския залив и от Бруней. Хареса ли ви музеят?

— Джанет и Бил още са там — усмихна се Оли, — макар че няма нищо за разглеждане, освен парадните дрехи на предишните султани. А и върху тях златната бродерия е съвсем потъмняла. Не обичам такива места. Тази сутрин намерихме хубаво кафене и отиваме да изядем по един сладолед. А вие накъде сте тръгнали?

— Възнамеряваме да разгледаме музея — каза Дийн хладно. — Ще се видим по-късно.

Пред входа на музея срещнаха Уорънови.

— Неприятното е, че служителката върви по петите ти — съобщи Джанет, — но има интересни неща. За жалост не всички експонати имат табелки. Гледайте да не пропуснете бродираните пливове от коприна за официални писма.

Музеят беше разположен на два етажа. Към горния водеха стръмни стълби.

Дийн и Шарлот тръгнаха покрай остъклени витрини.

— Кога тръгваш за летището?

— В четири и половина — отговори той. — Преди да тръгнете за Бандос, една моторница ще дойде да ме вземе. Осигури я Маник. Ще си стегна багажа за пет минути. Душ можело да се вземе и на летището.

Стори й се, че сърцето й спира да бие. Нима след един час ще се сбогуват... Може би завинаги?

— Говорите ли английски? — попита Дийн служителката, младо малдивско момиче. Тя поклати глава отрицателно. Той се обърна към Шарлот: — Ако ти оставя адреса си, ще ми пишеш ли?

— Ако и ти ми пишеш...

— Разбира се — погледна служителката. — Как да я накарам да се махне? Дали няколко банкноти ще свършат работа? Искам да те целуна за довиждане...

— Съмнявам се, че ще вземе бакшиша, но ще се опитам да поговоря с нея — Шарлот се обърна към момичето и каза на *дхивеи*: — Сърцето ми принадлежи на този мъж, но майка му е болна и той трябва да се върне в Европа. Остави ни насаме, моля. Обещавам, че нищо няма да откраднем или повредим — момичето явно се колебаеше и тя добави: — Ние се разделяме за много месеци... Може би завинаги. Моля те, бъди добра към нас. Искам още веднъж да усетя неговата прегръдка.

Момичето кимна:

— Зная, как се чувстваш. Моята приятелка обичаше мъж, замесен в политиката, който бе пратен в изгнание на друг остров... Тя е нещастна и досега. Ще ви оставя насаме...

— Какво й каза? — попита Дийн, след като момичето си отиде.

— Обясних й, че искаме да се сбогуваме без свидетели. Тя ме разбра, защото приятелят на едно друго момиче бил изпратен в изгнание. Това е най-разпространеното наказание тук. Мъжете невинаги страдат от него, но жените много трудно понасят раздялата.

Той хвана ръцете й и я притегли към себе си.

— И за мен е много трудно да се разделя с теб... Но италианците казват: „Че сара, сара“, тоест: „Каквото има да се случи, ще се случи.“.

Кой знае защо, но имам предчувствието, че ще се видим отново. И то съвсем скоро...

Шарлот очакваше да чуе друго. „Обичам те и скоро ще се върна“. Или: „Остави работата си, ела в Англия и ще се оженим.“.

— Така ли? Може би — изрече тя с разочарование.

Дийн я прегърна, но не потърси устните ѝ за целувка. Просто я притискаше в обятията си, сякаш тя бе малко дете, нуждаещо се от закрила.

Лицето ѝ се допря до рамото му. Сълзите, които едва бе преглътнала в градината, сега потекоха дори през стиснатите клепачи.

Дийн усета, че раменете ѝ треперят.

— Недей да плачеш... Няма за какво...

— Зная... че е... глупаво... Не разбирам защо не мога да се... овладеея — изхлипа Шарлот. — Обикновено не се поддавам на... емоциите си...

— Така е, защото ако потискаш чувствата си дълго време, рано или късно те ще се излеят по някакъв начин. Както се случи и вчера, макар да бе по-различно... — хвана брадичката ѝ и повдигна лицето, като я принуди да го погледне в очите. — Ти ме изненада. Когато започвахме обиколката, мислех, че ще ми отнеме много време и усилия да те накарам да се отпуснеш. Но стана другояче, нали? И на плажа на Бодуити, и вчера в твоята каюта...

Шарлот усети как страните ѝ порозовяват от смущение. Тогава той се наведе и я целуна. Тя потъна сред вълните на същия божествен екстаз, който вече бе изживяла, и забрави всичко. Знаеше само, че и двамата се желаят...

За голямо учудване на местните жители, които никога не бързаха, на Шарлот и Дийн им се наложи да тичат към пристанището, за да не закъснеят. Само Маник забеляза, че пристигнаха по-късно от останалите, а Шарлот не може да си поеме дъх...

Групата беше заинтригувана от факта, че Даян бе накарала професора да се обръсне и да си купи нови дрехи. Той се появи на кея без брада, с бял панталон и шарена риза. Шарлот не можеше да го познае.

Вятърът все още беше доста силен и по пътя към шхуната всички се намокриха от пръските на разбиващите се в лодката вълни. След това с общи усилия трябваше да накарат Даян да се хване за въжения трап. Лодката подскачаше върху вълните и Маник видимо си отдъхна, когато пътниците благополучно се качиха на борда.

Половин час по-късно Шарлот вече гледаше как Дийн хвърля пътната си чанта в моторницата, която трябваше да го закара на Хулхуле — малък остров близо до Мале, на който имаше летище.

Сбогуването им беше типично британско — стиснаха си ръцете, той леко я целуна по бузата, а тя се помъчи да се усмихне безгрижно и весело.

Шарлот и Оли останаха на борда и след като моторницата изчезна в далечината, порейки вълните.

— Жалко, че си замина — каза Оли. — Дийн е много симпатичен. Добре се разбрахте, нали? Нищо, скъпа, горе главата. Момиче като теб няма да остане без кавалер... А и май няма нужда да го търси — и тя многозначително побутна Шарлот с лакът.

Ако беше сама, Шарлот щеше да остане до перилата още дълго, отдадена на мъката си. Но наоколо имаше хора, а и Маник не откъсваше поглед от нея. Тя се обърна и слезе в каютата си, без да промълви и дума. Не искаше някой да се досети, че изпитва чувството на безвъзвратна загуба — както в деня, в който ѝ съобщиха за смъртта на дядо ѝ...

Само преди седмица не би повярвала, че е възможно цяла нощ да мокри възглавницата със сълзи — като девойка, влюбена за първи път... На сутринта беше бледа и очите ѝ бяха зачервени. За щастие, никой не забеляза това, защото Бил Уорън и Оли Нийдсън имаха стомашни оплаквания и се нуждаеха от грижи.

— Мъжът ми Бил е ужасен като пациент — сподели Джанет с Шарлот. — Всъщност повечето лекари са такива...

— Сигурно вчера са яли нещо в онзи ресторант — подхвана Вик, — който никак не ми хареса. Един Господ знае как се приготвя храната там...

Шарлот премълча и не му каза, че кухнята сигурно е чиста и хигиенична като във всеки европейски ресторант, а инфекцията по

всяка вероятност е от някой сладолед или недобре измит плод.

По-голямата част от деня тя прекара в морето около рифа, заобикалящ Малък Бандос — островче, съхранявано като природен резерват.

Късно следобед Вик и Джанет също отидоха да плуват. Вик влезе във водата с шнорхел, а Джанет седна до Шарлот на плажа и каза:

— Не е ли изумително какви промени стават с професора под влиянието на Даян? Без тази отвратителна брада той изглежда много прилично. Дори го е накарала да се къпе по два пъти на ден! Как смяташ, дали двамата са успели да останат насаме интимно? Според мен това е направо невъзможно, като се има предвид теснотията в каютите. Е, може би разсъждавам като бабичка...

— Не зная, но дори нещо да е станало помежду им, важното е какво ще излезе от това — отвърна Шарлот. — Искам да кажа, дали връзката им ще свърши на летището, или ще продължи?

— Трудно е да се предвиди с как ще завърши една подобна любовна авантюра. Професорът, или Пади, както го нарича тя, има нужда от жена, но не виждам Даян като съпруга на преподавател, ако той се окаже достатъчно луд, за да се ожени за нея, разбира се... — Джанет се замисли, а после добави: — След като обаче е щастлив и му е добре с нея, защо пък да е луд? Традиционното разделение на класи вече е отживелица. Неговите колеги могат да приемат този брак като ексцентрична постъпка на техен даровит колега. А и знае ли се... Ще ѝ намери добри педагози, и ако тя има способности, ще стане образована жена с богата обща култура...

— Да, възможно е — съгласи се Шарлот и се почуди какво ли би казала Джанет за нея и Дийн...

Сякаш отгатнала мислите ѝ, госпожа Уорън продължи:

— Колко жалко, че Дийн прекъсна почивката си. Той много ми хареса. Каза ли ти с какво се занимава?

— Не.

— Бил подозира, че той е от някой специален отряд. При тях всичко е строго поверително. Освен това мъжете на неговата възраст рядко имат такова телосложение... Поддържа идеална форма! Много е внимателен и е добре възпитан, но в него има нещо... стоманено. Като желязна ръка в кадифена ръкавица...

— И аз го забелязах... — Шарлот се чудеше дали Джанет не подозира нещо.

Дали заради това не бе насочила разговора така, че Шарлот да сподели с нея своите тревоги? Но Шарлот нямаше навик да говори за себе си. А и какво имаше да споделя? Че е подарила сърцето си на мъж, който я помоли да му пише, а в бързината забрави да си остави адреса?

Тя, разбира се, можеше да научи този адрес, тъй като адресните данни за всеки турист се съхраняваха в компютъра на главната кантора. Бе решила обаче, че няма да прави запитване. Нека той да ѝ напише пръв — лесно щеше да намери начин да се свърже с нея. Ако имаше желание, естествено...

Обиколката свършваше. След закуска Шарлот се сбoguва с членовете на групата. Тя имаше резервация за хидроплан, отлитащ на юг, към Фадиполу, а останалите щяха да се качат на самолет за Лондон. Нямаше как да не им обясни защо не се връща в родината.

— Върви им на някои! — изрече Оли с лека завист. — Ние няма да видим слънце месеци наред. А и аз не бързам да се връщам на работа...

— Нито пък аз! — намръщи се Вик. — Морският климат ми понася много по-добре!

— Едно е да почиваш, друго е да работиш тук — напомни им Шарлот. — Не вярвам, че ще прекарвам времето си по плажове.

Какво ли разбираха тези хора? Само да знаеха как ѝ се иска да се върне в скования от студове град, защото Дийн бе там!

Те се прегърнаха още веднъж и обещаха да си пишат, но Шарлот знаеше, че подобни приятелства рядко остават за цял живот...

— Довиждане, скъпа. Непременно да ни навестиш, ако се окажеш някъде наблизо — сърдечно каза Джанет.

— Всичко добро, мила, бъди послушно момиче! — пошегува се Даян.

Бил и професорът ѝ стиснаха ръка, а Вик я разцелува по двете бузи и каза:

— Ти си страхотно момиче!

Шарлот си спомни как Стенли се ядоса, когато Вик го нарече „Стен“ в първия ден на пътуването. Нима това беше само преди две седмици?

— Ти също си страхотен, Вик — искрено отвърна тя. — Оли е извадила голям късмет с теб.

Силвия и Стенли още бяха на Бандос. Шарлот се сбогува с Маумун, Хасан и Али и за последен път слезе по възжения трап в лодката, в която я чакаше Маник. Останалите на борда пътници ѝ махаха с ръце и викаха: „Довиждане!“, а Оли я снима с фотоапарата.

Шарлот не откъсваше очи от „Морската птица“. Скоро шхуната се смали в далечината, хората почти не се виждаха. Сега ѝ оставаше само да се сбогува с Маник.

Тя предполагаше, че до летището Интератол ще я откара Маумун. Когато видя, че Маумун остава на борда, а в лодката я чака Маник, реши, че той иска да поговори с нея насаме. Но той я изпрати до летището, взе багажа ѝ от лодката, остави го на гишето и каза само:

— Може би ще дойда да те видя през отпуската. Но дотогава има няколко месеца.

Тя му подаде ръка. Той я задържа в своята и погледна Шарлот в очите.

— *Ассалам алейкум* — произнесе тържествено Маник.

Това можеше да означава и „довиждане“, и „здравей“.

— Довиждане, Маник. Пази се.

Той рязко се обърна и тръгна към изхода с решителни крачки. Леката ѝ тъга при сбогуването с Маник дори не напомняше за непоносимата болка и чувството за невъзвратима загуба, които изпита при раздялата с Дийн...

След две седмици, когато вече бе напълно отчаяна, Шарлот получи по факса писмо от Дийн. Обратният адрес сочеше някакво село в Дорсет. Дийн питаше как е тя, съобщаваше, че майка му е добре и че е много зает... Никакви усилия на фантазията не биха могли да превърнат това съобщение в любовно писмо. Отговори му в същия стил, описа новата си работа и задачите, които ѝ предстоеше да реши...

След още две седмици тя си взе свободен ден и отиде в Мале. В пощата, на гишето до поискване, я чакаха две писма. Едното беше от Джанет, другото — от Оли. Изпращаха ѝ снимки от обиколката, като на три от тях бе и Дийн. Пишеха ѝ, че са добре и я канеха на гости, когато това бъде възможно за нея.

Следващата ѝ визита беше в частната библиотека „Мохамед Исмаил Диди“, която дядо ѝ навремето редовно посещаваше, за да четете старите броеве на „Нешънъл Джиографик“ и на която бе завещал всичките си книги... Тя се надяваше да намери сред тях избрани съчинения на поета от викторианската епоха Суинбъرن. Не се излъга.

Сред стиховете му обаче не намери строфите, цитирани от Дийн. Но от вътрешната страна на корицата откри стихотворението „Любов и сън“, преписано на ръка от дядо ѝ.

Тя преснима тази страница и вечерта, останала сама в стаята си, седна със снимките на Дийн и със стихотворението. В него се разказваше за жена с лице като мед и тяло, което радва очите, за гъвкавите ѝ ръце и горещите длани, за ухаещата на нощ коса, за изгарящите от желание очи...

Шарлот разбра защо това стихотворение не е включено в сборника, връчен на дядо ѝ за добър успех в училището в края на първата световна война. По мерките на онова време то е било шокиращо и еротично.

Макар да не я шокира, то си оставаше еротично, защото тя го четеше и си спомняше за ласките на Дийн... Всъщност мислеше за него по цели дни и нощи...

Веднъж рано сутринта, малко след разсъмване, тя излезе да се разходи по брега и внезапно видя върху пясъка следа от нечий стъпки, излизаци от морето...

Беше израснала на коралов остров, където всички ходеха боси, в това число и дядо ѝ. Умееше да разпознава отпечатъци на близки и познати със същата лекота, с каквато друг би разпознал почерка на приятел. Следите върху пясъка бяха точно като на Дийн — ясно обозначена от вътрешната страна извивка, очертания на стъпалото, свикнало с удобни обувки, прибрани пръсти, широка и лека крачка...

Тръгна по следите, обзета от луда радост при мисълта, че Дийн може би е дошъл на нейния остров. След това се затича от страх да не го изпусне.

Скоро стигна до мястото, където стъпките прекъсваха, и видя още един отпечатък, който би хвърлил в недоумение някой турист, но не и нея — тук някой верен мюсюлманин е коленичил в посоката на Мека и се е молил на Аллах, след като се е измил в морето...

Шарлот тръгна към дома си. Всичко се бе оказало само жестока измама на въображението ѝ. Дийн нямаше да се върне на Малдивските острови. И най-вероятно щеше да я забрави съвсем скоро... Разстоянието между Великобритания и Индийския океан бе твърде голямо...

След няколко дни при нея неочаквано дойде Маник.

— Какво правиш тук? Не са те уволнили, нали? — запита тя с тревога.

— Не, помолих Маумун да ме замести. Той познава добре задълженията на капитана и сигурно ще заеме моето място, след като аз започна нова работа.

— Каква работа? — Шарлот отвори малкия хладилник, който бе сложила в своя кабинет.

Денят преваляше и макар за нея да нямаше задължителни присъствени часове в офиса, основната ѝ работа за днес беше свършена.

— Получавам нова шхуна и ще имам дял от печалбата! — гордо съобщи той.

— Но това е чудесно! Как стана?

— Спомняш ли си как ми предложи да напиша на шефа на фирмата, която стана нов собственик на туристическата компания? Всъщност те ми писаха. Ето, прочети това писмо — извади лист хартия, разгъна го и го подаде на Шарлот.

На фирмена бланка на „Жардийн Латимор“ директорът на отдела „Специални програми“ предлагаше на Маник да поеме командването на луксозна туристическа шхуна за двадесет пътника. В писмото се казваше:

„Едно лице, близко на нашия президент, ни уведоми, че притежавате както професионални, така и лични

качества, необходими за изпълнение на тази високоотговорна длъжност в нашата организация. Условията на вашия договор са...“

Шарлот прочете писмото докрай и каза:

— Близкият приятел на президента сигурно е Дийн Ричмънд.

— Не ми се вярва — намръщи се Маник. — По-скоро е професор Педингтън.

— Може би — със съмнение изрече Шарлот. — Или пък е Бил Уорън, ако е личен лекар на президента на компанията... Всъщност няма значение кой те е препоръчал. Важното е, че ти предлагат нови, и то по-добри условия. Страшно се радвам за теб, Маник! Ти го заслужаваш. Наистина си страхотен капитан!

Те вечеряха заедно в ресторанта, построен над една лагуна, и покрит с палмови листа. Шарлот забеляза, че жените оглеждат красивия ѝ придружител с любопитство, а може би — дори със завист...

След вечеря Маник ѝ предложи да се разходят по плажа, облян в лунна светлина. Някакъв инстинкт ѝ подсказваше да не остава с него насаме, но не можеше да измисли подходящ претекст да му откаже.

— Добре, но няма да се отдалечаваме. Моите служители трябва да знаят къде да ме намерят. Нали разбираш, за мен няма работно време...

Беше пълнолуние, пясъкът се белееше, а палмите грациозно се накланяха към гладката повърхност на океана. Картината приличаше на рекламна снимка.

Те оставиха обувките си под един храст, а Маник нави крачолите на панталона си. Беше с бяла фланелка, на която пишеше „Морска птица“, а отдолу бе изобразен силуетът на шхуна.

— Кога заминаваш? — попита Шарлот.

Днес и двамата говореха на дхивеи.

— Утре. Мога да отсъствам само една нощ. Трябваше да споделя новината си, защото сега най-сетне мога да ти кажа това, което исках. По-рано беше невъзможно. Нямах какво да предложа на жена като теб, любима... Не вярвам да се учудиш, ако ти кажа, че те обичам, Шарлот... И че искам да станеш моя съпруга и майка на моите деца.

Бихме могли да живеем добре. Не желая съпругата ми да остава на сушата, докато аз съм в морето. Жена ми трябва да е до мен. Капитанската каюта на новата шхуна е просторна и удобна. Ще ти бъде приятно да общуваш с туристите, а и така няма да се откъсваш от европейците... — Маник я прегърна през кръста и я привлече към себе си. — Но това са земни, делнични неща, за които още поговорим после... Виж, нощта е вълшебна, луната омайва, а ти си невероятно красива, Шарлот! Това е нощ, създадена само за целувки...

Шарлот опря длани в гърдите му и леко се отдръпна.

— Скъпи Маник, много съм привързана към теб... Но те обичам като сестра. Не мога да ти дам любовта, която заслужаваш. Сърцето ми принадлежи на друг...

След като Маник замина, Шарлот по цели дни мислеше за това, че отказа да сподели живота си с добър и влюбен в нея мъж, който можеше да ѝ донесе сигурност, спокойствие и щастие...

Бе се отказала от всичко това заради една любов, която подобно на пустинен мираж винаги щеше да остане недостижима и несподелена...

Измъчваха я и думите на Дийн, които сега тълкуваше в неблагоприятна светлина: „Ти ме изненада. Когато започвахме обиколката, мислех, че ще ми отнеме много време и усилия да те накарам да се отпуснеш. Но стана другояче, нали? И на плажа на Бодуити, и вчера в твоята каюта...“.

Ако не бе заслепена от любовта, щеше веднага да разбере, че по този начин може да говори само един опитен женкар.

Но освен това той беше казал: „Много ми е трудно да се разделя с теб.“, и бе споменал за предварително поетите от него ангажменти.

Обратният адрес на писмото му — „Вила на мелничаря“ на главната улица — показваше, че живее в селска местност, но там имаше и телефон, и факс... Тя реши да му изпрати писмо по факса. Маник ѝ даде подходящ повод, и ако Дийн наистина е имал пръст в благоприятната промяна, той заслужаваше два реда благодарност от нея.

Тя скъса няколко чернови, преди да се спре на следния текст:

„Скъпи Дийн, имах неочаквано посещение. Маник дойде да ми съобщи, че му е предложен капитански пост на нова шхуна с право върху дял от печалбите. Подозирам, че ти си лицето, близко до президента на «Жардийн Латимор», което го е препоръчало. Ако е така, извършил си голяма добрина и понеже съм много привързана към Маник, изразявам искрената си благодарност.

След като ми съобщи добрата новина, той ме помоли да стана негова съпруга. Но моята привързаност към него се дължи единствено на времето, прекарано с него през нашето детство. Изпитвам към него само сестринска обич. Беше ми крайно неприятно да го огорчавам с отказа си, ала съм сигурна, че той ще си намери някое добро момиче, за което да се ожени. Маник е идеален за съпруг, но не е мъж за мен...

Иначе — нищо ново. Работата ми е интересна и всеки ден е различен от предишния, макар че понякога изпитвам безпокойство. Като малка не разбирах колко далеч от света се намират тези острови. Сега вече зная. Дядо ми имаше любима стара песен, която започваше така: «Иди, че ги задръж на село, след като са видели Париж...» И аз се чувствам горе-долу по същия начин...

Шарлот.“

Тя изпрати писмото в петък, защото разчиташе, че Дийн ще го види в събота или неделя, макар да разбираше, че той не е длъжен да прекарва всеки уикенд в Дорсет. Може да го получи чак след седмици, освен ако не е уредил да му препращат пощата в Лондон.

Във вторник тя получи съобщение от новите си шефове, подписано от директора на главната кантора на „Жардийн Латимор“ и издържано в лаконичен телеграфичен стил:

„ВАШЕТО ПРИСЪСТВИЕ КРАЙНО
НЕОБХОДИМО. МОЛЯ, ПРИГОТВЕТЕ СЕ ДА

ТРЪГНЕТЕ НЕЗАБАВНО СЛЕД ПРИСТИГАНЕТО НА ЗАМЕСТНИКА ВИ.“

С нарастващо недоумение, към което се прибави и страх, тя прочете данните за полета на своя заместник и разбра, че трябва да напусне острова още днес — не с нощен чартърен полет, който щеше да върне нейните туристи в Европа, а с по-ранен самолет.

Нямаше смисъл да моли за обяснения по факса. Колегите ѝ в Лондон щяха да го видят чак в девет сутринта по Гринуич — дотогава нейният заместник щеше да кацне в Мале и тя щеше да научи за какво я викаха в Англия...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той се казваше Боб Темпъл и мина пръв през митницата. Когато излезе при Шарлот, двамата си стиснаха ръце и тя го разпита как е пътувал. Чак след това даде воля на своето любопитство. Оказа се обаче, че той не може да го задоволи.

— Нямам представа какво е станало — каза той. — Зная само, че бурята е голяма и дребните риби като нас трябва да вършат каквото им се нареди. Разправят, че новият бос е суров мъж и... истински деспот. Който не харесва неговият начин на ръководство, не се застоява във фирмата. Но трябва да му се отдаде дължимото — резултатите са много добри.

Боб връчи на Шарлот нейния билет, с което предизвика крайната ѝ изненада — фирмата ѝ бе платила първа класа!

Боб ѝ предаде и писмо с инструкции: тя трябваше да се яви на събеседване в главната кантора в пет следобед на следващия ден...

„Поне ще имам време да се изкъпя, да се преоблека и ако не се наспя в самолета, да подремна или да се разходя“, помисли тя. Чак след това щеше да застане лице в лице с неизвестността...

На другата сутрин Шарлот слезе на „Хийтроу“ и прекрачи прага на изхода за пристигащи пътници. Бе се приготвила да зъзне на дълга опашка за автобуса.

Един мъж обаче държеше голям плакат, на който беше написано нейното име. Всеки две-три минути на „Хийтроу“ кацат самолети от всички краища на света и тя реши, че това е съвпадение на имената. Но мъжът я спря.

— Вие ли сте госпожица Шарлот Перивейл? — попита той.

— Да... А вие откъде знаете името ми?

— Показаха ми вашата снимка — отговори той и взе багажа ѝ. —

Аз съм вашият шофьор.

Веждите на Шарлот се склучиха в недоумение.

— Кой ви е показал моята снимка?

— Моят шеф, госпожице. Тя му била дадена от фирмата, за която работите — „Жардийн Латимор“ — със заповед да ви закарам вкъщи и пак да ви взема в четири и половина.

Тревогата на Шарлот нарастваше.

Шофьорът запали мотора, свали стъклената преграда, която отделяше предните от задните седалки, и каза:

— Извинете, госпожице, но сте много млада... Големите шефове, които обикновено возя, са възрастни господа.

— Не искам да ви разочаровам, но не съм голям шеф. Далеч не съм! Нямам ни най-малка представа, защо ми е подготвено такова посрещане, ала ми е много приятно да пътувам в топла кола, след като очаквах дълго да зъзна на автобусната спирка...

— Имате хубав тен. Сигурно идвате от някое приятно място?

Ако беше пътувала с туристическа класа, нямаше да е разположена да отговаря на въпросите на любопитен шофьор. Но след чудесния обяд, шестте часа сън и закуската, Шарлот с удоволствие бърбеше с този човек, за да се поразее и да не мисли за предстоящото събеседване.

Разказа му за Малдивските острови и спомена, че е срещнала там един негов колега — шофьор на такси, като мислеше, че Вик и Оли сигурно вече са изгубили тена си.

Огледа улиците. През нощта явно бе валил проливен дъжд. Цялото небе бе закрито от плътна завеса сиви облаци. Полето, разделящо „Хийтроу“ от покрайнините на Лондон, беше прогизнало, унило и представляваше тъжна гледка за очи, свикнали с ярките багри на кораловите острови и искрящите вълни на Индийския океан...

Когато в четири и половина колата дойде да я вземе, Шарлот чакаше пред входа. Беше се обадила по телефона на Сали в „Асошиейтед Прес“ за позволение да облече някоя нейна дреха за събеседването, от което може би зависеше бъдещето ѝ.

Сали се обличаше много елегантно и посъветва Шарлот да сложи семпъл костюм от камилска вълна с копринена блуза. В съчетание с хубавия тен и изсветлялата от слънцето коса той ѝ придаваше изтънчен вид.

По настояване на Сали тя обу италиански обувки в керемиденочервен цвят и взе дамска чанта в същия тон.

Шарлот никога не бе имала повод да купува и да носи толкова скъпи и красиви неща. Сега, благодарение щедростта на Сали, изглеждаше като жена с положение.

Самочувствието ѝ нарасна още повече, когато шофьорът изскочи от колата да ѝ отвори вратата и каза:

— Честна дума, госпожице, с този костюм сте истинска лейди! Напоследък рядко виждам млади дами, облечени както трябва. Явно модата сега е да изглеждаш така, сякаш си спал в купа сено...

Колата потегли към главната кантора. Понеже не знаеше кой я вика и за какво, Шарлот се притесняваше и се надяваше само, че ще направи на въпросното лице същото впечатление, каквото бе направила на шофьора...

Главната кантора на „Жардийн Латимор“ се намиреше в една от най-старите сгради на площад „Бъркли“. В пет без пет Шарлот прекрачи прага ѝ и с одобрение установи, че старинният интериор — подът от черен и бял мрамор и дъбовата ламперия — е запазен. Бюрото на администрацията беше истински уникат. Навсякъде имаше вази с цветя.

Еlegantна жена с прошарена коса я поздрави:

— Добър ден, госпожице Перивейл. Ако обичате, седнете за минута, ще помоля да ви придружат до горе.

— С кого имам среща? — попита Шарлот. — С директора на „Личен състав“ ли?

Жената видимо се учуди.

— Ще ви приеме самият господин Латимор!

С подобна тържественост някой служител в Бъкингамския дворец би казал: „Ще ви приеме нейно величество кралицата“.

Шарлот седна на посочения стол и се помъчи да се успокои.

След малко се появи друга жена и я покани:

— Моля да ме последвате, госпожице Перивейл.

По широки стълби, застлани с дебел килим, Шарлот се изкачи на площадката на първия етаж и влезе в приемната. Жената вдигна слушалката на вътрешния телефон и каза:

— Господин Латимор, госпожица Перивейл е тук. Да, сър, веднага.

Тя затвори телефона, направи на Шарлот знак с ръка и отвори тежка махагонова врата, отделяща приемната от кабинета.

— Госпожица Перивейл — обяви тя и направи крачка встрани.

Шарлот влезе в кабинета, готова да застане лице с лице срещу страшния господин Латимор...

Тя очакваше да види възрастен господин с навъсени вежди и злобно присвити очи. Но зад бюрото седеше съвсем друг човек. Той се изправи и тръгна към нея с протегнатата ръка.

— Здравей, Шарлот — каза Дийн и се усмихна. — Как мина полетът? Надявам се, по-добре, отколкото пътуването до Мале, нали?

Тя механично пое неговата ръка. При допира на пръстите му по тялото ѝ преминаха вълни на възбуда. Все пак успя да се окопити и да отговори с равен глас:

— Пътувах много добре, благодаря — след което не издържа: — Ти ли си уредил да пътувам първа класа?

Дийн кимва.

— Не исках да изкараш безсънна нощ. Важните решения трябва да се вземат на свежа глава.

— Какви важни решения?

— Ще говорим за тях по-късно. Първо искам да ти се извиня, че те заблудих. Всъщност Ричмънд е фамилното име на майка ми, преди да се омъжи. Сега го ползва като псевдоним. Аз също го ползвам, когато пътувам инкогнито. Държа лично да проверявам какви почивки предлага на своите клиенти „Жардийн Латимор“, както правеха баща ми и дядо ми...

— Ти?! Ти си Жардийн Латимор?! — тя не вярваше на ушите си.

— Да. Но вкъщи винаги ме наричаха Дийн, за да не ме бъркат с баща ми.

На вратата се почука и в кабинета влезе жена с тъмносиня престилка. Тя носеше табла с чай, която остави върху малка масичка пред камината.

— Благодаря, госпожо Хендън. Шарлот, би ли седнала тук? — посочи той едно от креслата. — Аз ще сипя чая, докато ти се съвземеш от новината, че доста добре се познаваш с новия си шеф... — в погледа му танцуваха весели искри.

Нямаше нужда някой да я подсеца колко далеч беше стигнало запознанството им... Госпожа Хендън излезе от кабинета и Дийн подхвана весело:

— Надявам се да те зарадвам, че времето до края на седмицата ще бъде сухо и меко. През уикенда валя мокър сняг, който ти никак не обичаш.

— Наистина... — Шарлот хвърли благодарен поглед към камината. В апартамента ѝ отоплението се регулираше от автоматичен часовник и през деня се изключваше. Но в тази сграда беше топло, а още по-топло беше тук, до истински огън в истинска камина, пред която имаше цял кош дърва. — Обстановката е много приятна — отбеляза тя. — Сякаш съм в хола на частна къща, а не в кабинета на един магнат.

— Господ да ми е на помощ, ако някога се превърна в магнат в отрицателния смисъл, който обикновено се влага в тази дума! А кабинетът отразява вкусовете на няколко поколения Латиморови, а всички те са били благи и добри хора. За разлика от мен... Живеем в жесток свят и понякога съм принуден да прибягвам до по-драстични методи, отколкото моите предшественици... Вероятно твоят дядо ти е разказвал за Дракана — прочут елински законодател от седми век; името му и досега се асоциира със суровите наказания, които е налагал...

— Да — отговори Шарлот, — чувала съм за него, но съм убедена, че ти винаги постъпваш справедливо. Съвременният Дракон не би се погрижил за семейството Нийдсън, не би ми уредил пътуване с първа класа и посрещане със специална кола...

— За семейство Нийдсън съм направил това, което изисква политиката на фирмата. А ти... — той млъкна и се приближи до нея, като ѝ подаде чаша чай. — Ти си специален случай.

— Така ли? Защо? — тя остави чашата си на масичката и се взря в очите му.

— Обядвала ли си? — неочаквано попита той.

— В самолета закусих добре, но на обяд бях твърде притеснена и не хапнах нищо. Все пак, когато викат някого по спешност от другия край на света, без да му съобщят причината, той изпитва силна тревога. За какво всъщност ме повика?

— Изпий си чая и хапни малко — Дийн сложи до нея малка чинийка с ленена салфетка и голям поднос с хапки, каквито се сервират в луксозните хотели. — Вземи си, те са съвсем малки.

Шарлот го послуша, като си даде сметка, че не бива да избързва, и той ще ѝ обясни целта на тази среща, когато сметне за добре.

Дийн се настани в другото кресло.

— Не очаквах да те видя толкова елегантна. Мъжете сигурно се заглеждат в теб. Само че аз те харесвам повече, когато си босонога и по краката ти са полепнали песъчинки...

— И ти сега изглеждаш различно — напомни му тя.

Днес той носеше тъмен костюм от фина вълна на тънко райе. Но под скъпото, добре ушито облекло, се криеше силното бронзово тяло, което тя добре познаваше...

— Да, разбира се — съгласи се той. — Всичко това — посочи с жест кабинета и дрехите си той, от строгата копринена вратовръзка до скъпите обувки от телешко шевро, вероятно ръчна изработка, — не е най-любимото ми облекло. Но ми е необходимо за днес, защото имам няколко срещи. Ще вечеряш ли с мен?

Въпросът му беше неочакван, както и повечето неща, които ѝ се бяха случили през последното денонощие.

— Имам ли избор? — усмихна се тя.

Тъмните му вежди леко се повдигнаха.

— Какво искаш да кажеш? Че използвам своето положение на президент на фирмата, в която работиш, за да те принудя да вечеряш с мен... И може би да получа още нещо, така ли?

— Не, нямах предвид това... Макар такива неща да се случват...

— Да, зная... Но ти имаш пълната свобода да не приемеш поканата ми, ако си ангажирана тази вечер или просто не желаеш да излезеш с мен...

— Никой не знае, че съм тук... Освен Сали, моята съквартирантка. Обадих се да ѝ кажа, че съм в Лондон, но не зная за колко време...

— Това ще зависи от доста неща — прекъсна я Дийн. — Между другото, благодаря ти за последното писмо. Останах с впечатлението, че не се радваш от завръщането си на островите толкова силно, колкото си очаквала. Защо?

„Защото срещнах теб и това промени всичко!“, искаше ѝ се извика, ала Шарлот бавно каза на глас:

— Малдивските острови са се променили... И аз съм се променила... — внезапно млъкна, а после изрече на един дъх: — С удоволствие ще вечерям с теб, Дийн. Сали също има излизане тази вечер и се надява да се видим преди това.

— Обади ѝ се сега. Каж ми номера на телефона и името ѝ.

Шарлот остана леко учудена, когато той лично набра номера на приятелката ѝ. Докато централата на „Асошиейтед Прес“ го свързваше, той повика Шарлот до бюрото си и след миг ѝ подаде слушалката.

— Сали, обажда се Шарлот. Тази вечер имам излизане — говореше тя, усещайки обезпокояващото присъствие на Дийн, който продължаваше да седи върху края на бюрото и внимателно я гледаше.

— Къде си? — с недоумение попита Сали. — Нали в пет часа имаше събеседване в главната кантора?

— Да, така е... И се намирам в кабинета на Жардийн Латимор. Ще ти обясня по-късно. Сигурно ще се върна преди теб... — в този момент Дийн поклати отрицателно глава и Шарлот се поправи: — Всъщност може и да не успея, затова реших да ти се обадя. Ще се видим по-късно довечера. Довиждане — тя затвори телефона и Дийн я прегърна през кръста.

— Не смятах да бързам с това, но не мога да се въздържа. Хайде да говорим по същество. Да си тъгувала за мен така, както аз съм тъгувал за теб? — той разтвори колене и я притегли по-близо към себе си. Сега ги разделяха само няколко сантиметра и тя нямаше къде да сложи ръцете си, освен върху раменете му.

— Не знаех, че си тъгувал за мен — каза Шарлот с треперещ глас.

— Тъгувах ужасно. Беше непоносимо! Всеки ден и всеки час! Целуни ме...

Изведнъж всички съмнения, които я измъчваха през последните седмици, изчезнаха. Тя се усмихна и го погледна в очите.

— Това заповед ли е, господин Латимор? — попита Шарлот, а ръцете ѝ се плъзнаха към врата му, докато тялото се притискаше към неговото.

Разстоянието между тях се стопи, а устните им се сляха...

Дългата страстна целувка даде отговор на доста въпроси, които бяха измъчвали Шарлот. Но не на всички.

Когато Дийн леко се отдръпна, защото тук не беше мястото, нито пък времето да се отдадат на страстта си, тя каза:

— Единственото писмо, което получих от теб, не беше такова, за каквото копнеех...

— Трябваше да подготвя нов договор за Маник... И да му предоставя възможност да ти направи предложение за женитба. Той ми харесва, защото е честен човек и добър професионалист. Бях длъжен да изравня нашите шансове.

— Нима не си знаел, че обичам теб?

— Струваше ми се, че обичаш и двамата ни. А и той те обича... Ако не бях се изпречил на пътя ти, щеше да си много щастлива с него...

— Може би... Но след това, което се случи в моята каюта, не би трябвало да се съмняваш, че обичам единствено теб...

— А обичаш ли ме достатъчно силно, че да се откажеш от кариерата си? — попита Дийн. — Прочетох служебното ти досие. Характеристиката ти е блестяща: работлива, последователна, амбициозна и общителна. Само че аз искам съпругата ми да има пълен работен ден... вкъщи.

Шарлот се усмихна.

— Знаеш ли, бях си поставила за цел да стана член на Управителния съвет на фирмата. Но само защото бях изгубила надежда да намеря мъжа на своите мечти... Винаги съм смятала, че най-трудната и най-важна кариера за една жена е бракът, стига да намериш подходящ съпруг... И понеже вече го открих, ще подам оставка, когато пожелаеш...

Сватбата се състоя седмица по-късно. От страна на Дийн присъстваха майка му и няколко най-близки приятели. Шарлот бе поканила само Кей, Сали и един свой възрастен братовчед със съпругата му, при когото прекарваше ваканциите след смъртта на дядо си.

Облечена в копринена бяла булчинска рокля, Шарлот влезе в църквата. Когато вървеше към олтара, видя от дясната страна на

пътеката усмихнатите лица на спътниците ѝ от „Морската птица“. Очевидно Дийн бе решил да я изненада приятно...

След като двамата изрекоха съдбовните формули на брачния обет и церемонията свърши, всички се събраха в разкошната къща на Мейрис да отпразнуват щастливото събитие.

Към четири часа следобед младоженците се качиха в колата на Дийн и тръгнаха на сватбено пътешествие. Шарлот не знаеше къде отиват и мислеше, че пътуват за някое летище — „Хийтроу“ или „Гетуик“.

Съвсем скоро обаче разбра, че пътуват на юг от едното летище и на запад от другото.

— Странно е колко лесно се сприятеляват хората, събрани заедно на малко корабче — промълви по едно време Шарлот. — Всъщност защо Нийдсънови не присъстваха на сватбата ни? Отказаха ли, или не си ги поканил?

— Реших, че можем да минем и без мърморкото Стенли. А Оли изглеждаше страхотно в онзи розов тоалет, нали?

— Носила го е на сребърната си сватба. А Джанет през май ще жени втория си син... Даян пък ме учуди. Тя доста се е променила, благодарение на професора, с когото редовно се среща...

Още десетина минути те обсъждаха гостите и сватбената церемония, след което Шарлот изведнъж каза:

— Сетих се къде отиваме. В твоята къща в провинцията, нали?

— Разочарована ли си, скъпа?

— Ни най-малко! Отдавна исках да я видя.

— През близките петдесетина години ще пътуваме доста по света, затова реших да започнем съвместния си живот на някое спокойно и уютно място. Госпожа Долис, която наглежда къщата, вече сигурно е запалила камината и е заредила хладилника. Тя няма да идва до вторник... — многозначително съобщи Дийн и сложи едната си ръка в скута ѝ. — Ще бъдеш моя през цялото време!

На другата сутрин Шарлот отвори очи и видя, че лежи върху висок старомоден креват. Прозорецът беше затворен, но през него се виждаше река и се чуваше ромонът ѝ. В кухнята потракваха съдове, а Дийн си тананикаше някаква песничка.

Шарлот отиде в банята, за да вземе душ. Когато съпругът ѝ влезе в спалнята с табла в ръце, тя отново бе в леглото — изкърпана и сресана.

— Добро утро, госпожо Латимор. Как спяхте?

— Прекрасно, като никога досега.

— Аз също.

Той остави таблата върху шкафчето до леглото и се наведе към нея за целувка. Бялата му хавлия леко се разтвори и Шарлот видя мускулестите гърди. С една ръка тя обхвана врата му, а другата плъзна по топлата матова кожа под хавлията.

— Ще запомня тази нощ за цял живот, Дийн. Беше приказна! — прошепна тя и се притисна в прегръдките му.

Устните ѝ жадно се впиха в неговите и закуската беше забравена...

Кафето и филийките вече отдавна бяха изстинали, а слънцето се бе изкачило високо...

Главата на Шарлот почиваше върху рамото на Дийн. Тя гледаше как по тавана играят слънчеви зайчета, които ѝ напомниха за „Морската птица“ и за тъмнокожия ѝ приятел от детинство...

— Мислиш за Маник, нали? — тихо попита Дийн.

— Да... Как позна?

— Слънчевите зайчета по тавана... Те също ми напомниха за Маник... Той е бил твой близък приятел и в сърцето ти винаги ще има място за него. Разбирам това. Важното за мен обаче е, че сме заедно и ти обичаш мен...

— Когато за първи път те видях на летището, усетих, че ти си любовта на моя живот... Това беше... Трудно ми е да ти обясня с думи... Сякаш те познах от пръв поглед. Но чувството явно не беше взаимно. Ти дори не ме забеляза, а в Найроби направо ме пренебрегна...

— Което никога няма да ми простиш... — засмя се той.

— Може би ще успееш да ме убедиш, че си го направил нарочно, за да привлечеш вниманието ми към себе си... — усмихна се и тя. После се загледа през прозореца. — Денят е слънчев. Хайде да закусим, а след това да ми покажеш своята... Нашата къща...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.